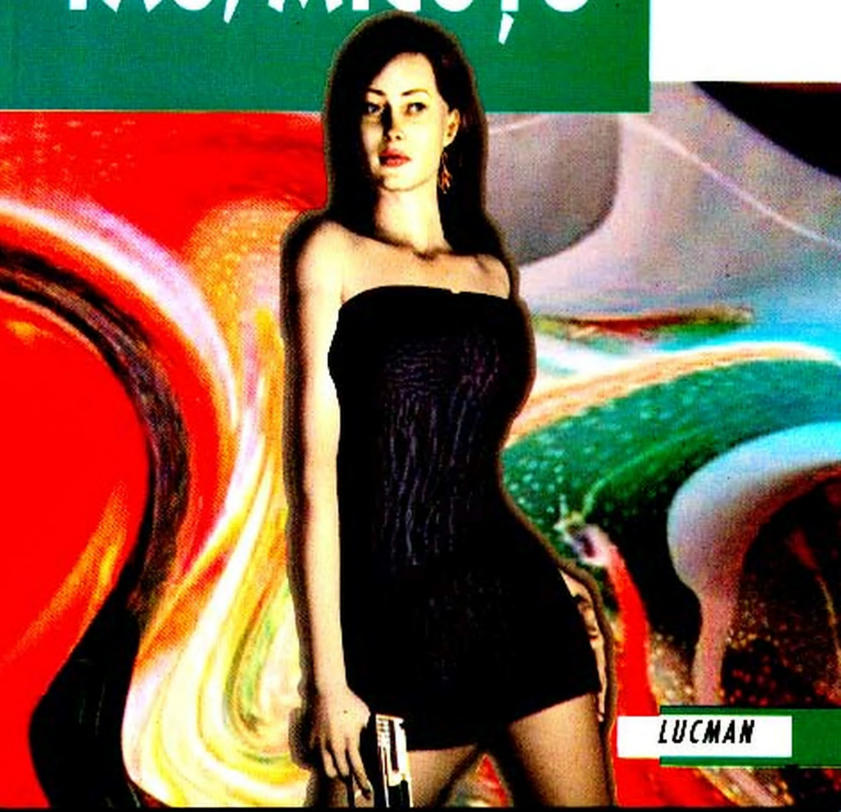

colecția romanului polițist

Peter **CHEYNEY**

**ESTE RÂNDUL
TĂU, MICUȚO**

LUCMAN

CAPITOLUL I

Frumoasa

1

Un tip pe nume Confucius, care se pare că își cunoștea meseria, a declarat cândva în scris că de fiecare dată când văzuse un neghiob stând afară în ploaie, privind oamenii fără să-i vadă, cu o mutră de parcă ar fi luat un fier de călcat în meclă – ei bine, faptul că neghiobul în cauză se afla într-o asemenea stare lamentabilă se datoră totdeauna unei femei...

Era ca și cum Confucius mă cunoscuse pe mine înainte de a menționa acest lucru în cartea sa.

Este întuneric beznă. O ploaie mărunță te pătrunde până la oase. Undeva pe cer, se aude un avion nemțesc zumzăind. Nimic din toate acestea nu mă interesează, deoarece gândurile mele se îndreaptă neîncetat spre frumoasa Carlette.

Fata are tot ce-și poate dori un bărbat – ba chiar mai mult. Ar trebui să fii comis-voiajor ca să lauzi această marfă așa cum merită. Totuși vă pot oferi câteva amănunte despre formele geometrice ale puicuței – ca să vă rușinați de cea cu care sunteți în prezent.

Carlette nu este foarte; foarte înaltă, dar nici scundă. Curbele și rotunjimile ei nu figurează în nici un manual de geometrie. Ochii ei sunt de un albastru atât de albastru, încât nu poți citi ce se ascunde în spatele lor; și când se îndreaptă spre tine, simți fiori pe șira spinării...

Sunt sigur că dacă Eva ar fi fost la fel de înzestrată ca frumoasa mea, Adam nu ar fi putut să-i reziste mult timp. Ar fi azvârlit șarpele din rai și ar fi cules el însuși merele. Merele din toți merii. Ca și cum ar fi fost fabricant de dulcețuri.

În plus, Carlette are niște toalete de te dă pe spate, pe care știe cum să le poarte.

În sfârșit, întrucât nu am ratat nici o ocazie de a mă plimba pe puntea vaporului în spatele micuței, pot spune în calitate de expert că are niște picioare superbe. Sunt admirabile, și chiar dacă ar fi fost urâtă ca ciurma, nu aveți decât să-i priviți picioarele. Și v-ați fi revenit în doi timpi și trei mișcări...

În ceea ce mă privește, sunt nebun după gagicuța asta. Acolo, în întuneric, în ciuda ploii care mi se scurge din pălărie de-a lungul nasului, mă gândesc la sunetul vocii sale. O voce blândă, gravă, puțin răgușită, care îți dă furnicături la stomac.

Arunc țigara udă. Nu reușesc să fumez una până la capăt. Împrejurul meu, se agită indivizi cu lanterne camuflate. Aceștia îi opresc pe pasagerii care coboară de pe pachebotul *Florida*, le verifică pașapoartele, le examinează

bagajele – în sfârșit, fac tot ceea ce trebuie pentru a se asigura că cei care debarcă nu vor face și ei probleme acestor țări care are deja destule.

Nimeni nu acordă atenție avionului nemțesc. Ai crede că englezii nu intră în panică pentru un lucru atât de nesemnificativ. Și consideră probabil că, fiind în plin război, nu mai contează câteva bombe în plus sau în minus.

După ce alung toate aceste gânduri profunde care îmi dau târcoale, mă las cuprins în vârtejul celor frivole. Îmi îndrept din nou atenția spre frumoasa Carlette.

Pasiunea pe care o simt pentru ea este însoțită de un interes aparte, datorită faptului că, de fiecare dată când mi s-a întâmplat ceva asemănător, am avut parte de numeroase neplăceri.

Probabil vi s-a spus cândva că nu trebuie să te gândești prea mult la femei. Dacă da, nimic nu este mai adevărat. Pentru că, îndată ce începi să te gândești la o fată frumoasă, îi atribui o mulțime de calități pe care nu le are. Și ajungi să te convingi că îți este cu mult superioară – ceea ce este foarte probabil adevărat... dar în cu totul alt sens decât cel la care te gândești.

Există o singură modalitate de a te proteja împotriva femeilor; să iubești mai multe în același timp. Altfel, în clipa în care consideră că ești destul de „fezandat”, femeia visurilor tale îți aruncă o privire albastră languroasă, care te face să te simți într-un asemenea hal, încât idiotul satului în comparație cu tine poate fi considerat drept un nou Washington. Și cu asta, iată-te prins în cursă! Cinci minute mai târziu, ești convins că tu ai cerut-o în căsătorie...

Zăresc un tip care se îndreaptă spre mine. Un individ înalt cu un impermeabil negru.

– Nu ești cumva domnul Thaxby? mă întreabă el.

– Bineînțeles că da! spun eu. Domnul Thaxby în carne și oase. Domnul Elmer T. Thaxby, din Cold Springs, Colorado. Cel mai mare vânzător de buloane și piulițe din toată America...

Individul rânjește amabil.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, domnule Caution, răspunde el. Îmi puteți arăta actele dumneavoastră?

Pescuiesc din buzunar legitimația de agent federal, pașaportul pe numele de Thaxby, precum și alte hârtii care dovedesc că sunt eu. Celălalt le cercetează și îmi spune:

– Sunt inspectorul Rapps – poliția din Southampton. Am venit pentru a vă ajuta să vă treceți bagajele prin vamă, domnule Caution. Presupun că doriți să luați primul tren spre Londra.

Îl întreb ce tren am spre Londra. Îmi răspunde că trenul de la douăzeci și unu treizeci pleacă peste douăzeci de minute, și un altul la douăzeci și două treizeci. Îi spun că îl voi lua pe primul. Apoi îmi vine o idee.

– Ascultă, bătrâne, spun eu. Pe vas e o tipă, pe nume Lariat – domnișoara Carlette Lariat. Aș vrea să o revăd. Dacă poți să-i scoți și ei bagajele din vamă în același timp cu ale mele, ar putea lua și ea același tren, și poate vom călători împreună.

Îmi răspunde că este simplu. Apoi mă privește, și spune:

– Sunteți împreună?

– Nu călătorește cu mine, dacă asta vrei să spui, îi răspund eu râzând. Dar mă interesează foarte mult. Strict personal.

– Înțeleg, spune el.

Apoi se îndepărtează în întuneric. Mă ridic și mă îndrept spre vamă. Cineva mă strigă:

– Ei! Domnule Thaxby!

Mă întorc și îl zăresc pe ofițerul de radiocomunicații de pe *Florida*. E un tip de treabă. Am golit împreună multe pahare în timpul traversării. Îmi spune:

– Vă caut peste tot de o oră, domnule Thaxby. Am primit o telegramă pentru dumneavoastră, cu puțin înainte de a acosta. Dar am avut treabă cu comandantul. Iată mesajul. Îmi pare rău pentru întârziere.

Rup plicul și citesc. Mesajul este trimis de Herrick, inspector principal, cu care am lucrat în 1936 la afacerea Van Zelden. Mesajul sună astfel:

„Presupun că vii cu trenul care pleacă din Southampton la douăzeci și unu treizeci – stop – Trimit Grant să te aștepte la Gara de Vest – stop – Ne întâlnim peste câteva zile – stop – Baftă domnule Thaxby.

Herrick.”

Strecor mesajul în buzunar și îi mulțumesc călduros radiotelefonistului. Este un tip scund, originar din Cincinnati, pe nume Manders. Îmi spune:

– Ei bine, vă doresc un sejur plăcut, domnule Thaxby. Și mai ales, nu uitați să vă aruncați la pământ dacă o să plouă cu bombe în cartierul dumneavoastră.

– O să-mi aduc aminte, spun eu. Cât timp va rămâne aici *Florida*?

– Nu știu, îmi răspunde el. Probabil două-trei zile. Trebuie să preluăm o încărcătură după care o ștergem. Nu cred că vom sta mult timp aici. Așadar, vă spun la revedere.

Face câțiva pași, apoi își amintește brusc de ceva. Se întoarce și spune:

– Domnule Thaxby! Domnișoara Lariat vă căuta adineaori.

– Serios? spun eu. Și unde era când ai văzut-o?

– La vamă. Părea supărată că nu poate prinde trenul de douăzeci și unu treizeci.

Apoi, Manders mă privește cu un aer perplex. Și spune:

– Nu am înțeles niciodată femeile, domnule Thaxby. Cu cât par mai timide și mai rezervate, cu atât mai mult se abandonează în brațele iubirii!

– Ai dreptate, spun eu. Și de cine s-a îndrăgostit tânăra?

Mă privește cu un zâmbet larg pe buze.

– Haide, domnule Thaxby! Nu faceți pe inocentul. Cred că toată lumea de pe vapor și-a dat seama că este îndrăgostită de dumneavoastră.

Mă străduiesc să arborez o aparentă modestie și protestez:

– Nu se poate, abia dacă am schimbat câteva cuvinte!

Celălalt ridică din sprâncene mirat și candid, și răspunde:

– Nu încapă îndoială că ești unul dintre tipii care seduc femeile fără vrăjeli... Vă asigur că nu și-a luat o clipă privirile de la dumneavoastră când ieșeați pe punte. Probabil că semănați cu bărbatul visurilor ei.

Îl lovesc ușor cu pumnul în coaste.

– Ce urmărești? întreb eu. Să te împrumut cu bani?

Celălalt râde. Apoi dispare în întuneric.

Îmi spun că, la urma urmei, treburile nu-mi merg chiar atât de rău. Și, deși am venit până aici în misiune, nu sunt motive să nu mă distrez puțin: o călătorie plăcută până la Londra în compania tinerei Carlette. Și poate o întâlnire,

pentru a lua cina împreună. La urma urmei, un bărbat are nevoie uneori și de relaxare.

Îmi privesc ceasul. Sunt orele nouă și zece. Îl zăresc într-un colț pe Rapps, polițistul din Southampton. Mă apropii de el.

– Totul este în regulă, domnule Thaxby, îmi spune el. Bagajele dumneavoastră au trecut de vameși. La fel și cele ale domnișoarei Lariat. Cred că vă așteaptă. Baftă!

Îi urez noapte bună și trec dincolo de barieră. Înaintez prudent, deoarece este întuneric beznă și există riscul să greșesc direcția și să cad în apă.

Privesc împrejur și îl zăresc pe Manders, radiotelefonistul, apropiindu-se.

– Totul este în regulă, îmi spune el. Fata vă așteaptă pe chei. Cred că bagajele dumneavoastră sunt în tren. Dar atenție! Dacă vreți să nu pierdeți timp, luați-o la dreapta. Pe cealaltă parte, drumul este de două ori mai lung. Veți da acolo peste o bombă neexplodată.

Îi mulțumesc, și o pornesc de-a lungul digului. O zăresc în cele din urmă pe Carlette. Adică vârful nasului, care este din când în când luminat de țigara pe care o fumează.

– Bună seara, spun eu. Cred că vom lua același tren. Sunt extrem de bucuros, deoarece am ceva să vă spun.

Fata mă privește, zâmbește, și îmi răspunde sincer:

– Ce ar putea avea domnul Thaxby să-mi spună?

– Mai întâi, că ești chiar remediul pe care mi l-a prescris doctorul. Îmi place totul la tine. Îmi place felul în care mergi. Și apoi, ești una dintre acele femei ai căror ciorapi sunt întotdeauna bine întinși, cu dunga dreaptă.

– Chiar așa? întreabă ea. Ați remarcat acest lucru?

– Desigur, spun eu. M-am uitat cu atenție. Acest amănunt mă interesează în cel mai înalt grad la o femeie. Dar să ne grăbim. Nu avem timp de pierdut.

Pornim de-a lungul cheiului. Parcurgem circa cincisprezece metri, când luna își face brusc apariția. În sfârșit, se poate vedea ceva înaintea ochilor!

La cinci-șase pași în fața noastră, se află marginea cheiului. Carlette își pune mâna pe brațul meu, îmi arată apa care clipocește și spune:

– Nu-i minunat? Îmi place la nebunie să privesc cum se oglindește luna în apă.

Înaintează până la marginea cheiului unde rămâne contemplând apa. Îi spun:

– După ce termini de admirat ogindirea lunii în apă... ce-ai spune să încercăm să prindem trenul?

– Să mergem! îmi răspunde ea.

Se întoarce brusc spre mine și piciorul îi alunecă. O aud scoțând o exclamație, după care cade. Aud un „pleosc”. Iat-o în apă. La șase metri sub chei.

Mă aplec. O văd ieșind la suprafață la cinci metri de chei. Curentul trebuie să fie foarte puternic!

Nu pierd nici o secundă; îmi scot mantoul, sacoul, pantofii și mă arunc cu capul înainte în mijlocul lunii ce se oglindește în apă. Este al naibii de frig.

Ies la suprafață la aproximativ cinci metri de ea. Fata încearcă să înoate. Dar înfășurată până la gât în palton, nu reușește. Ajung rapid la ea și strig:

– Nu te obosi. Pune mâna pe umărul meu. O să te duc eu la mal.

Scoate un gălgâit și îmi spune:

– De acord.

Apoi o văd zâmbind...

Scot un urlet care trebuie să se fi auzit până în Japonia. Mă mulțumesc cu încercarea de a rămâne timp de câteva secunde pe loc până când va apărea cineva.

În cele din urmă, pe marginea cheiului apare un individ, ne zărește, și ne aruncă o frânghie. După două minute, suntem sus, scuturându-ne ca niște câini uzi. Vreau să vă spun că în apă era cald, pe când acum este mai rău decât iarna la Polul Nord!

– Să mergem, Carlette! spun eu. Trebuie să alergăm cât putem de repede. Altfel, ne paște un lumbago!... În plus, dacă rămânem aici până ni se usucă hainele, vom avea baftă dacă mai prindem celălalt tren, de zece treizeci. Să-i dăm bătaie!

– Să mergem, îmi răspunde ea.

Apoi, își strecoară mâna pe sub brațul meu și, la drum!

2

Mai aveam un sfert de oră până la Londra, când îi spun:

– Ce zici să luăm cina într-o seară? O să am mult de lucru, dar aş putea să-mi rezerv o seară pentru asta.

– Oh! exclamă ea. O să fii foarte ocupat? Chiar mă întrebam ce face un bărbat ca dumneata pentru a-şi câştiga existenţa.

– Oh, nimic deosebit, spun eu. Mă ocup cu vânzarea buloanelor şi piuliţelor. Sunt produse în fabrica unchiului meu din Cold Springs. Eu le vând. Nici nu-ţi poţi închipui câtă nevoie de buloane şi piuliţe există în această ţară, la ora actuală!

– Foarte interesant, spune ea.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare şi adaugă:

– Şi foarte curios. Pentru că nu-mi pari a fi comis-voiajor.

– Chiar aşa? spun eu. În orice caz, nu mi-ai răspuns în legătură cu cina.

Fata clatină din cap.

– N-am ce face, spune ea. Nu doresc să te revăd. Îmi placi foarte mult. Şi nu ţin să-mi complic existenţa în acest moment. Ar putea da totul peste cap...

– Ce să dea peste cap?

– Nu pot să-ţi spun.

– Ciudat, Carlette... spui că simţi ceva pentru mine. Şi totuşi, pe *Florida*, ai făcut tot posibilul pentru a mă evita...

– Tocmai din această cauză. Dacă ai puţin bun-simţ, eviţi să te joci cu focul. Oricum, nu voi uita niciodată

această seară. Îmi voi aminti întotdeauna cum m-ai scos din apa rece. Vreau să ne oprim la această amintire.

Îi răspund:

– Înțeleg.

Apoi o privesc în tăcere preț de o clipă și continuu:

– Este straniu, dar am impresia că te-am mai văzut undeva, înaintea acestei călătorii. Am o memorie de elefant, dar nu reușesc să-mi amintesc unde. Și cum aș fi putut să te uit? Acest lucru mă miră. Nu înțeleg cum e posibil.

Tânăra îmi zâmbește și îmi răspunde:

– Este vorba probabil despre o altă femeie. Cred că ai cunoscut o mulțime...

Arborez un aer modest și spun:

– Nu, nu sunt un Don Juan.

– Ce spui!

Și începem amândoi să râdem. Apoi aprind o țigară și o rog să mă scuze un moment. Ies pe culoarul vagonului, în căutarea controlorului. Îl întâlnesc în următorul vagon. Îi strecor o bancnotă de o liră sterlină și îi spun:

– În vagonul-restaurant se află o doamnă care este cu mine. Vom coborî la următoarea stație. Ești amabil să-i dai această bancnotă hamalului care îi va lua bagajele, ca să vină să-mi spună adresa pe care doamna i-o va da șoferului de taxi? Iată aici alte trei lire pentru osteneala dumitale. De acord?

– Cu plăcere, domnule, spune el.

– Bine. Spune-i hamalului să mă aștepte sub orologiu. Numele meu este Thaxby.

– Prea bine, domnule, spune el, așa va fi.

Mă întorc la Carlette. Cinci minute mai târziu, intrăm în gară. Îi spun adio, și o iau din loc cu toată viteza, deoarece nu am decât o mică valiză.

La ieșirea de pe peron, văd pe cineva îndreptându-se spre mine. Trebuie să fie Grant, tipul trimis de Herrick.

– Domnul Thaxby? întreabă el.

Apoi adaugă cu voce joasă:

– Altfel spus, domnul Lemmy Caution, de la FBI?

Îi răspund afirmativ, iar el îmi întinde mâna.

– Mă numesc Grant, continuă el. Detectiv din *Special Branch*. Domnul Herrick m-a trimis să vă întâmpin. Îi pare foarte rău că nu a putut lua legătura imediat cu dumneavoastră, dar a trebuit să plece urgent pentru o problemă gravă. Va lipsi trei-patru zile. O să ia vă contacteze imediat ce se va întoarce. Până atunci, mă aflu la dispoziția dumneavoastră.

– Drăguț din partea lui, spun eu.

Apoi îl întreb cum a știut că eu sunt. Începe să se scoțoească prin buzunare, de unde scoate o fotografie de-a mea. Fapt ce demonstrează că băieții de la Scotland Yard nu sunt chiar atât de îngrămădiți pe cât s-ar putea crede.

– Să mergem la bufet să bem o cafea, spun. Apoi vom merge în camera de pe Jermyn Street, pe care Herrick a reținut-o pe numele meu, unde vom discuta puțin despre afacerea respectivă.

Se declară de acord. Ne instalăm la o masă și îl rog să mă scuze pentru o clipă. Apoi alerg până la orologiul de pe chei. După un minut, un hamal mă abordează:

– Ești domnul Thaxby?

Îi spun că da. Zâmbește larg și îmi strecoară o hârtie.

– Iată adresa, spune el.

Îi mulțumesc de mii de ori și mă întorc la bufet. Imediat ce ne terminăm cafeaua, sărim într-un taxi. Pe drum, Grant îmi povestește întâmplări din război. Este un tip amabil, plăcut, ca toți polițaii englezi.

Când ajungem la imobilul de pe Jermyn Street, portarul mă conduce în apartamentul pe care Herrick l-a reținut pentru mine. Acesta se află la etajul al treilea. Este format dintr-o cameră, un salon, și o sală de baie.

Îl rog pe portar să trimită a doua zi de dimineață după bagajele mele la biroul de bagaje din gara Waterloo. Apoi, după ce dispare, scot din valiză o sticlă de whisky. Îi ofer lui Grant un pahar și o țigară și îi spun:

– Nu intenționez să las afacerea să lăncezească. Ce ți-a povestit Herrick în această privință?

– Nu cine știe ce. Mi-a spus că mă veți pune la curent cu cazul și că nu trebuie decât să fac ceea ce îmi veți cere.

– Atunci uite cum stau lucrurile, spun eu. Acum șase luni, un tip pe nume Whitaker, care locuiește în Kansas City, a inventat un nou model de bombardier în picaj. Ceva nemaivăzut. Dar acest Whitaker este un excentric. Nu a putut fi convins să aducă ultimul retuș schițelor sale și să le predea serviciilor interesate.

– Toți inventatorii sunt cam într-o ureche, spune Grant.

– Și încă cum! spun eu. Atunci Ministerul Marinei, extrem de interesat de noul bombardier, a început să se neliniștească și să se întrebe de ce lui Whitaker îi ia atât de mult pentru a-și duce la sfârșit treaba. Unuia dintre șefi i-a trecut prin minte ideea că cineva intrase pe fir cu Whitaker – cineva care ar face parte dintr-o „a cincea coloană” în SUA. Și a decis să trimită pe unul dintre băieții de la FBI pentru a-l supraveghea discret pe Whitaker. Și tipul a descoperit că, de fapt, „a cincea coloană” este o femeie. Altfel spus, Whitaker se prăpădea după o damă. Eterna poveste.

– Probabil că femeia în cauză se afla în serviciul nemților, spune Grant.

– Tot ce se poate, bătrâne. Oricum, Whitaker, care era pe punctul de a se căsători cu o fetișcană din Kansas City, a lăsat totul baltă. Și acum aleargă după o alta. Trei-patru zile pe săptămână, o șterge cu o mașină. Dar ceea ce este curios, colegul meu de la FBI nu a reușit niciodată să pună mâna pe dama în discuție. Nu știe cine ar putea fi aceasta. Înțelegi? Atunci, colegul meu a anunțat cartierul general din Washington. Dar celor de la Washington puțin le-a păsat. Deoarece în aceeași zi, Whitaker le telefonase din Arkansas ca să le spună că planurile erau terminate, că era în drum spre Washington pentru a li le preda și că puteau începe imediat fabricarea noului bombardier.

Sorb o înghițitură, îl privesc pe Grant pe deasupra paharului, și continuu:

– Bombardier care este extrem de important pentru Anglia. Pentru voi urma să începem fabricarea lui. Dar iată că Whitaker nu și-a făcut apariția la Washington. De fapt, a dispărut. Ca și cum nu ar fi existat! Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el. Și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu planurile lui. Aici am intervenit eu. Alerg la Kansas City, încercând să aflu ceva despre Whitaker. După trei-patru zile, reușesc să descopăr că, cu zece zile înainte de a telefona la Washington pentru a anunța că a terminat schițele, reținuse o cabină pe un pachetot ce se îndrepta spre Anglia.

– Ce motiv ar fi avut să vină aici? întreabă Grant.

– Habar n-am, îi răspund. Dar ce motiv ar fi avut să nu vină? Este un loc la fel de bun ca oricare altul – atunci când vrei să încasezi câteva bombe, adaug eu în glumă. Dar am impresia că aici trebuie să fi venit.

– Nu va fi ușor de reperat, îmi spune Grant. Avem atâtea probleme pe cap cu *blitzkrieg*-urile, încât nu vă vom

putea ajuta pe cât ar trebui, cum s-ar întâmpla în mod normal.

– Văd eu cum mă descurc. Voi veni să te văd la Scotland Yard, mâine la orele unsprezece, pentru a-ți cere câteva informații. Pentru moment, trebuie să aștept să-mi fie aduse bagajele, deoarece nu mă simt în largul meu în acest costum de împrumut. Mi-a fost dat după ce am plonjat în rada portului din Southampton. Așadar, pe mâine.

– O.K., spune Grant. Pe mâine.

După care și-a luat picioarele la spinare.

După plecarea lui, mă dezbrac și mă duc în baie. În timp ce fac un duș cald, îmi las gândurile să zboare în jurul cazului Whitaker. Îmi spun că Grant avea probabil dreptate când a spus că a pune acum mâna pe acesta, pe teritoriul Regatului Unit, este la fel de ușor ca a găsi acul într-un car cu fân. Am ajuns în cele din urmă la concluzia că cei care l-au convins pe Whitaker să nu predea guvernului SUA planul bombardierului nu sunt niște idioți.

După ce m-am șters bine, îmbrac pijamaua, apoi merg în salon, unde mi-am lăsat pardesiul pe un fotoliu. Caut în buzunarul interior portofelul care conține toate actele mele. Mă credeți sau nu, nu găsesc nicăieri afurisitul de portofel...

Și deodată, în mintea mea se face lumină.

Rămân neclintit preț de o clipă, în timp ce vorbesc de unul singur. Și dacă sunteți în stare să ascultați ce spun, înseamnă că ați făcut parte din marină.

Apoi, se aude telefonul. Ridic receptorul. Este Grant:

– Domnule Caution, spune el, după ce am plecat de la dumneavoastră, m-am dus la Scotland Yard. Asta deoarece mi-a venit brusc ideea că domnul Herrick ar putea avea un dosar în legătură cu problema dumneavoastră, caz în care

aș putea găsi ceva interesant pentru dumneavoastră. Sunt încântat că m-am gândit la acest lucru, deoarece, în primul rând, am găsit aici un mesaj prin care spune că se va întoarce mâine seară, pe la opt și că ar dori să vă vadă atunci. În al doilea rând, fapt extrem de interesant, am găsit o notă cu numele unei femei, Geralda Varney. Și mențiunea că femeia a debarcat în Anglia acum o săptămână. Mă întreb...

– Ce te întrebi, Grant?

– Mă întreb dacă n-o fi cumva dama de care este îndrăgostit Whitaker?

– Se prea poate, spun eu. În orice caz, Herrick n-ar fi menționat acest nume în dosarul său dacă acesta nu ar fi însemnat ceva. Unde locuiește micuța?

– Pe fișă este notată o adresă, Laurel Lawn, Hampstead. Se află la periferia Londrei, nu foarte departe.

– Bine, spun. Așteaptă o clipă...

Rămân cu receptorul în mână, pentru a reflecta, după care adaug:

– Ascultă, Grant, nu te ocupa de această Geralda. Lasă-mi-o mie. O să mă ocup eu de ea. Poate mă voi duce să arunc o privire, să văd cum arată. În plus, n-o să te bat la cap mâine dimineață, deoarece Herrick se întoarce pe seară. Să-i spui să mă aștepte, în caz că întârzie. E bine așa?

– Perfect, spune el.

Și închide.

Apoi îi dau bătaie. Mă îmbrac, apuc mantoul și cobor scara ca din pușcă.

Și mă simt brusc emoționat că mai am vechiul revolver, în tocul de piele, la subsuoară. Deoarece am impresia că mica afacere urmează să devină din ce în ce mai interesantă.

Merg până în Picadilly. Sirenele de alarmă urlă. Este un întuneric ca smoala.

Continuu să merg, dar nu găsesc ceea ce caut. Doar când ajung în Berkeley Square, dau peste el. Un Buick uriaș se îndreaptă spre mine. La volan se află o femeie în rochie de seară. Oprește mașina înaintea unui imobil, coboară, și dispare înăuntru. Deschid portiera și suspin mulțumit. Pentru că zăpăcita nu a scos cheile din contact.

Peste cinci secunde, mă aflu la volan și demarez. La o anumită distanță de locul furtului, opresc. Scotocesc în mașină și găsesc un ghid rutier. Arunc o privire scurtă pe acesta și demarez. Ajung pe șoseaua spre Southampton și apăs pe accelerație. De nu m-ar opri cineva să-mi ceară actele! Pentru că din acest motiv, în seara asta, n-aș mai putea doborî recordul mondial la cursele automobilistice...

3

La cinci dimineața, ajung în Southampton. Întreb cum pot ajunge la Comisariatul Central de Poliție. Mă îndrept în direcția indicată și cer să vorbesc cu inspectorul Rapps. Spun că mă cunoaște și că își va aminti că m-a întâmpinat când am debarcat de pe *Florida*. Domnul Thaxby.

Mi se răspunde că Rapps este acasă, pentru a se odihni, dar că, dacă este urgent, poate fi sunat. Spun că este foarte urgent și inspectorul este sunat. Când am legătura cu el, îi spun:

– Salut, Rapps. Aici, Thaxby, vânzătorul de buloane și piulițe. Am avut mici neplăceri noaptea trecută, astfel că mi-am pierdut actele. În plus, am câteva cuvinte să-i spun unui individ de pe *Florida*. Ai putea să-mi faci rost de un permis de liberă trecere spre docuri?

Rapps îmi răspunde că este posibil, dar că trebuie mai întâi să vină pentru a se asigura că sunt chiar eu.

– Îmi pare rău, spun eu, deoarece, în acest caz, trebuie să vii imediat.

Îmi răspunde că va sosi în douăzeci de minute.

De îndată ce ajunge, îmi pune la dispoziție un permis de liberă trecere. Și mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Îi răspund că nu am nevoie, dar că aș vrea să mi se facă plinul mașinii. Îmi spune că dorința îmi va fi îndeplinită. Îmi dau seama că este curios, dar nu am timp de povești. Alerg spre docuri, unde santinelele îmi studiază actele și mă lasă să trec.

Când ajung lângă *Florida*, văd că pasarela este încă lăsată. Urc la bord, și fluier de câteva ori pentru a atrage

atenția. Un individ se îndreaptă spre mine cu o lanternă. Îi spun:

– Trebuie să vorbesc imediat cu ofițerul telegrafist Manders. Este foarte important. Ești amabil să-i spui că cineva vrea să-i vorbească urgent?

Și îi strecor o bancnotă de zece șilingi.

Câteva secunde mai târziu, îl zăresc pe Manders apropiindu-se. Odată ce a ajuns lângă mine, îl apuc de braț, și îi spun:

– Ce mai faci, Manders? Mă recunoști? Thaxby. Aș vrea să-ți spun o vorbuliță.

Deschide gura să spună ceva, dar îi înfig între coaste țeava revolverului.

– O.K., spune el. Ce vreți să-mi spuneți?

– Să nu vorbim aici, Manders, spun eu. Să coborâm pe chei, într-o mică plimbare. Nu vreau să fim întrerupți.

Coborâm pasarela, apoi îl conduc în spatele barăcilor vămii. Aici se oprește și se întoarce spre mine.

– Ce-i? întreabă el.

– Te felicit pentru micul scenariu, Manders. Cel pe care l-ai pus la cale împreună cu colega ta, Carlette. Bravo!

– Cred că ești nebun de-a-binelea, Thaxby, îmi răspunde el. Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că ați pus la cale amândoi micul plonjon accidental din radă. Știai că, din cauza întunericului și a pustietății locului, *nu aveam altceva de făcut* decât să îi sar în ajutor. Și că trebuia să-mi scot pardesiul unde îmi țineam actele, într-un buzunar interior. Și în timp ce făceam pe salvatorul, și pe fraierul, tu sau unul dintre colegii tăi îmi șterpelea portofelul cu tot ce se afla înăuntru. Corect?

Celălalt mă privește cu sclipiri de hienă în ochi.

– Ascultă, domnule Thaxby..., spune el.

Apoi mă lovește cu piciorul chiar deasupra genunchiului. Mă prăbușesc. Dar înainte de a atinge pământul, primesc o lovitură în plină figură. Am senzația că mandibula s-a dislocat. Nu spun nimic. Dau drumul revolverului și rămân nemișcat, ca trăsnit. Îl aud pe celălalt respirând zgomotos. Așteaptă câteva secunde. Când vede că nu mișcă deloc, se apleacă deasupra mea. Îi simt respirația pe față.

În acest moment, scot un geamăt slab, care pare să-l liniștească complet. Îl aud murmurând un *Schweinhund!* Asta îmi confirmă bănuielele.

Apoi mă apucă de gulerul pardesiului și începe să mă târască în direcția apei. Nu mi-este greu să ghicesc ce intenționează nemernicul să facă cu mine. Desigur, ați ghicit și dumneavoastră. Caz în care trebuie să recunoașteți că tipul nu se purta deloc cu mânuși.

Nu îi este ușor, pentru că mă las cu toată greutatea, ca un balot. După un minut, se oprește ca să-și tragă răsuflarea. Se îndepărtează câteva secunde, după care se întoarce cu câteva cărămizi pe care mi le strecoară în buzunarele pardesiului, pentru a fi sigur că nu mai ies la suprafață ca să-i bântui domiciliul conjugal. Apoi începe din nou să mă tragă de-a lungul cheiului.

După câteva minute, ajungem la marginea cheiului. Se odihnește din nou, după care se apleacă deasupra mea, pentru a mă azvârli în apă.

Acum este momentul.

Îi trec brațul stâng pe după gât și îi apuc încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă. Se răsucesce și dă din picioare, dar reușesc să-i înfund gura în pardesiul meu.

– Ascultă-mă bine, nenorocitul, spun eu. Ești un om mort. Și dacă eu sunt un *schweinhund*, sunt un *schweinhund* puternic, după cum bine vezi. Prin urmare, să-ți măr-

turisesc ceva – nu vei revedea niciodată Berlinul, și nici pe camarazii tăi.

Mă întorc în dreapta, și îl arunc peste umăr. Când atinge solul, îi dau drumul și mă las într-un genunchi. Când încearcă să se ridice, îi trimit un croșeu în maxilar. Capul îi este proiectat în spate și se lovește de pământ cu un pocnet. Îl târăsc și îl sprijin cu spatele de un stâlp. Apoi îl pâlmuiesc cu toată forța peste față timp de două minute. În cele din urmă își vine în fire.

– Ascultă, îi spun eu, spune-mi un lucru.

– Nu-ți spun nimic, răspunde el.

– Ba bine că nu! spun eu. Dacă nu, o să aprind bricheta și o să ți-o trec pe sub nas. Este vorba despre Carlette. Mi-a trecut prin minte că ea este micuța după care este înnebunit Whitaker. Pun pariu că ea alerga după planurile bombardierului, mână în mână cu banda ta.

– De ce nu? spune el. Și dacă-i așa, ce-i?

– Asta voiam să aflui, i-am spus eu.

Celălalt își sprijină capul de bornă și scoate un geamăt. Și în același moment îmi expediază o lovitură în figură.

Dar, de data asta, mă așteptam la așa ceva. Ratează, iar eu fac haz. Apoi, pe neașteptate, îi trag un pumn în figură, care ar fi adormit și un elefant.

Mă ridic. Totul împrejur este calm. Este întuneric beznă. Burnița te pătrunde până la oase. Scot cărămizile din buzunarele mele și le strecor în ale celuiilalt. Apoi îl arunc pe umeri și, cu o smucitură, îl arunc în apă.

Se aude un „pleosc”. Și cu asta, basta. A ajuns la destinație. Hitler va avea cu un „radiotelegrafist” mai puțin...

4

Sunt orele zece și e o vreme superbă atunci când mă întorc în Londra. Mă duc drept în Berkeley Square și las mașina în apropierea locului de unde o șterpelisem. Apoi mă întorc în apartament și fac un duș cald. După care dau peste cap patru degete de whisky sec și mă strecor în pat. Mă credeți sau nu, mă simt obosit. Iar falca mea are împri-mată pe ea o vânătaie mare cât o hartă a Statelor Unite.

Înainte de a mă cufunda în somn, o sun pe centralistă și o rog să mă scoale la orele șaisprezece. Apoi adorm. Credeți-mă că n-am visat absolut nimic.

La orele șaisprezece, sunt în picioare și fac un mic tur al camerei în timp ce reflectez la treaba care mă așteaptă. Comand apoi un dejun frugal pe care îl înfulec pe dată. Mă îmbrac cu hainele mele, care tocmai au sosit de la gară. În fine, caut bucata de hârtie pe care hamalul mi-a dat-o cu o seară în urmă, unde este notată adresa frumoasei Lariat. Locuiește în Sheldon Building, la St. John's Wood, într-o suburbie din apropiere.

Cobor și mă arunc într-un taxi. Ajung la Sheldon Building, iar portarul îmi spune că domnișoara Lariat locuiește la primul etaj. Urc și sun. Mă simt oarecum neli-niștit. Mă întreb dacă adresa este cea bună și dacă o voi revedea pe tipesă.

Ușa se deschide și mă aflu în fața Carlettei, îmbrăcată într-un neglijeu din dantelă neagră. Îmi zâmbește fermecă-tor. Vă asigur că merită să o vedeți. V-ați simți și voi la fel de ciudat ca mine.

– Ce mai faci, Carlette? întreb eu.

– Ce surpriză, spune ea, domnule Thaxby! Cum de mi-ai descoperit adresa?

Îi adresez un zâmbet larg, intru și îmi agăț în cuier pălăria și pardesiul.

– Sunt un neghiob șiret uneori, spun eu. Hamalul mi-a dat adresa pe care i-ai indicat-o șoferului taxiului.

Mă conduce într-un salon, unde arde un foc vesel. Perdelele sunt trase.

– Vrei să bei ceva? mă întreabă ea.

Rămân în picioare în fața șemineului, în timp ce ea umple un pahar pentru mine. Timp în care o privesc.

– Ce nu este în ordine, domnule Thaxby? spune ea. Pari supărat pe mine.

– Ce spui, dragă prietenă! răspund eu. Ești o nemernică de clasa-ntâia. Ai tupeu, dar de data asta, ți-ai găsit nașul.

Expresia de pe fața ei se schimbă. Privirea îi devine tăioasă.

– Nu înțeleg nimic din ce spui.

– Chiar așa, micuțo? Păi să-ți explic. Ia loc. Să mă prezint: sunt Caution – Lemuel H. Caution – de la FBI. Dar precis știi că, înainte de a veni aici, am făcut un mic tur prin Kansas City, pentru a afla ce s-a întâmplat cu Whitaker, un fraier care a inventat un nou bombardier, dar care trebuia împins de la spate ca să predea schița acestuia guvernului american. Când am ajuns în Kansas City, păsărica își luase zborul, lăsând baltă o fetișcană cu care era pe punctul de a se căsători. Motivul pentru care fugise era că se îndrăgostise de o alta, care făcea parte dintr-o bandă foarte interesată de planurile noului avion. În fine, am bănuir că Whitaker fugise în Anglia. De aceea am venit aici. Probabil printr-o coincidență, te aflai și tu pe același vapor cu mine. Și cum nu te născuseși ieri, știai că cel mai

bun mijloc de a mă atrage în cursă era să iei atitudinea distantă, pe care ai adoptat-o pe vapor. Această tactică dă rezultate întotdeauna.

Carlette se sprijină cu nonșalanță de canapea, cu mâinile sub cap.

– Foarte pasionant, spune ea. Probabil că vizionezi multe filme...

– Ia slăbește-mă cu filmele tale, spun eu. Atunci când *Florida* mai avea o jumătate de oră până la Southampton, i-am dat ofițerului radiotelegrafist Manders, pe care bănuiesc că îl cunoști, un mesaj ce trebuia transmis lui Herrick, de la Scotland Yard. În acest mesaj îi anunțam venirea mea. Dar Manders nu a transmis mesajul, și mi-a înmănat mai târziu un așa-zis răspuns din partea lui Herrick, prin care mă anunța că un anume Grant mă va aștepta la gara Waterloo. Astfel, Herrick nu afla de venirea mea și stătea liniștit. Iar eu nu aveam motive să merg la Scotland Yard, deoarece Grant urma să-mi spună că Herrick lipsea din Londra pentru o zi sau două. Următorul pas era să-mi fie șterpelite actele – pașaportul, legitimația FBI, și tot ce avea legătură cu această afacere. Atunci, tu și Manders ați pus la cale un mic scenariu. Mă caută pe chei și îmi povestește cât de îndrăgostită ești de mine, și că am putea călători împreună până la Londra. Urmează apoi figura cu înecul din port, pentru a-i da ocazia să-mi șterpească portofelul. După care, el telefonează unuia dintre camarazii voștri din Londra ca să vină să mă aștepte la gara Waterloo. Tipul vine și se dă drept Grant, de la Scotland Yard. Dar idiotul nu-mi cere cartea de identitate – deoarece știe prea bine că nu o mai am. Aici a greșit prima dată flagrant. În schimb, scoate din buzunar o fotografie de-a mea. A doua sa greșeală este că uită să mă întrebe de ce nu am venit cu

primul tren, după cum ar fi trebuit, în conformitate cu așa-zisul mesaj al lui Herrick. Tipul nu s-a gândit la acest lucru pentru că știa că nu aveam cum să prind primul tren. După care, neghiobul vine cu mine în apartamentul meu, rămâne o clipă, pleacă, și îmi telefonează mai târziu – după spusele lui, de la Scotland Yard – pentru a mă îndrepta spre o falsă adresă, a unei alte femei, care ar fi fost marea dragoste a lui Whitaker. Și asta pentru a câștiga timp. Dar nu ați câștigat timp, deoarece eu am venit direct aici. Tu ești cea de care este îndrăgostit Whitaker.

Carlette se ridică și se îndreaptă spre o etajeră pe care se află o valijoară din marochin.

– Este absurd, domnule Caution, spune ea. Am aici toate actele mele. Nu aveți decât să le luați și să le citiți. Veți vedea că divagați complet.

Aduce valiza pe masă și o deschide. Mă aplec. Deasupra se află un articol decupat dintr-un ziar. Îl iau ca să-l citesc. În aceeași clipă, Carlette apucă *presse-papier*-ul de pe masă și ridică fulgerător brațul. Dar mă arunc înainte, pe deasupra măsutei, și pumnul meu o lovește în bărbie. Scoate un geamăt slab și se prăbușește. O prind în cădere și o culc pe divan.

După care cercetez locul. Deschid o ușă. Încăperea în care intru este cufundată în întuneric, dar simt un parfum foarte plăcut, asemănător cu cel al sării de baie de foarte bună calitate. Ador parfumurile, iar acesta mă binedispune.

Intru și pipăi peretele în căutarea comutatorului. Dar nu caut prea mult. Pentru că primesc brusc, în figură, o locomotivă sau Turnul Eiffel. Mă prăbușesc – sau cel puțin așa cred. Credeți-mă, din acel moment nu mi-am mai făcut sânge rău pentru nimic.

Și nici nu am visat nimic.

CAPITOLUL II

Bomba

1

Îmi revin încetul cu încetul în fire. Vreau să spun că-mi dau seama că nu am părăsit această vale a plângerii.

De fiecare dată când încerc să-mi mișc capul, simt tot atâtea junghiuri. Ceea ce nu mă împiedică să pricep că frumoasa mea Carlette m-a păcălit – cu ajutorul unui coleg care era ascuns în cameră.

Lucru care demonstrează că dovleacul unui „agent” nu este mai tare decât al oricărei alte pușlamale.

Întredeschid un ochi. Suficient pentru a-mi da seama că mă aflu în salon în proporție de trei sferturi. Deoarece capul mi-a rămas încă în cameră. Nu vreau să spun că mi-au tăiat capul, ci că zac între cele două încăperi.

De unde mă aflu, o zăresc pe Carlette instalată pe divan. Fumează o țigară. Relaxată. Iar lângă ea, pe masă, se află un revolver de calibrul treizeci și opt.

Și deodată, în creierul meu se produce un declic. Știu acum cine este dama. Această așa-numită Carlette Lariat nu este nimeni alta decât numita Carlette Francini. Una dintre cele mai dure tipe din lumea interlopă. A făcut câte puțin din toate, dar a reușit să scape mereu basma curată. Trafic de stupefiante, răpiri, șantaj – și, foarte probabil, crime. Și îmi spun în sinea mea că dacă vreau să scap vreodată viu din rahatul ăsta, nu trebuie să mă las pe tânjală. Pentru că ce pun la cale în privința mea nu este deloc plăcut.

Scot un geamăt și întredeschid ambii ochi. Carlette apucă revolverul și îl ațintește spre măruntaiele mele. Îmi vorbește. Iar vocea ei nu mai este cea care îmi încânta auzul pe *Florida*. Absolut deloc.

– Ai o față, spune ea, de parcă încerci să-ți amintești ce-ai făcut aseară. Dacă prietena ta te-ar vedea acum, și-ar face imediat bagajele, polițai bun de nimic.

– Îmi provoci silă. Faci pe dura. Ești bună doar să dai din gură. Nu ești decât un sac de osânză cu un creier de găină!

– Gura, nemernic federal! Am răs destul. Gata cu distracția. O să te fac să regreti că ai venit pe lume.

– Sărmană micuță, încerci să blufezi! Asta este, știu unde ți-am mai văzut mutra. Dacă nu ești tu femeia care a fost deferită Curții cu Juri în '36, împreună cu banda lui Panzetti, pentru crimă și șantaj, să nu-mi spui pe nume! Ai scăpat destul de ieftin atunci. De data asta, vei plăti scump.

– Dacă-ți închipui că-ți voi da ocazia să mă prinzi în cursă, te înșeli. Nu vei ajunge prea departe.

Și se îndreaptă spre mine. Îmi expediază cu toată forța o lovitură de picior în plină figură. Capul meu se lovește de tocul ușii cu un pocnet asurzitor. Am impresia că nasul mi

s-a transformat într-o fântână arteziană. Doi sau trei dinți par că vor să mă părăsească. Iar pe obrazul meu se lățește o tăietură de la un capăt la celălalt.

– Îți place? mă întreabă ea.

Stă în picioare în fața mea și zâmbește. Pe cuvânt de onoare, dama este chiar blândă. Îmi aduce aminte de o puștoaică a cărei distracție este să tragă pisicile de coadă.

Îi răspund:

– Nu prea mult, dar nu te agita pentru atâta lucru. Ai dreptate să te distrezi și tu puțin. Pentru că într-una din aceste zile vei cădea tu în cursă, și va fi rândul tău să treci prin toate astea. Atunci să vezi distracție...

Începe să râdă.

– Dă-mi voie să mă veselesc... să fac haz... Când mă gândesc că domnul Lemmy Caution, marele Lemmy, asul „agenților”, era îndrăgostit lulea de mine, la bordul *Floridei*! Ne prăpădeam de râs, eu și cu amicul meu. Dacă ne-ai fi putut auzi, ți-ar fi venit să te arunci în apă și să te iei la trântă cu un rechin!

– Să fii sănătoasă! spun eu. Așadar Manders, radiotelegrafistul de pe *Florida* era amicul tău? Făcea parte din banda lui Panzetti? Ei bine, crede-mă, micuța mea, dar iubitul tău a învățat până acum totul despre rechini și alți pești, acolo unde se află acum.

– Ce vrei să spui? întreabă ea.

Pare neliniștită. Îmi trece prin minte că este îndrăgostită de Manders.

– Oh, nimic, poți să-mi faci ce vrei împreună cu banda ta de nenorociți; un lucru este însă sigur, că l-am aruncat pe Manders în rada din Southampton, cu o cărămidă în fiecare buzunar. În prezent, se duce ca un bolovan la fund. Îți place, draga mea?

Fața îi devine stacojie.

– Dacă aş crede că ceea ce spui este adevărat, ți-aş tăia pe loc capul, copoiule... Dar nu cred... Blufezi doar!

– Îți spun că Manders al tău este tot atât de frăgezit ca și un biftec pus la marinat timp de o săptămână, sărmană copilă! Așadar, iată-te văduvă înainte de a te fi căsătorit. Sper că te vei recăsători într-o bună zi. Cu un șarpe cu clopoței. Sărmanul animal!... Dar ai putea să te căsătorești cu amicul care era ascuns în camera ta, cel care mi-a tras una în căpățână.

Și continuu:

– Încă ceva, Carlette. Acum tu deții controlul. Orice încerc să-ți spun, te face să râzi, chiar tu spui asta. Dar nu ții seama de un lucru, și anume că nu sunt singur. Cu polițaii ăștia englezi, nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Îți va fi greu să o ștergi, cu atâția copoi pe urmele tale. Nici nu vei ști când te vor încolți.

– Bietul de tine! îmi răspunde ea. În primul rând, Herrick al tău nici nu știe că ai venit la Londra. Și până va începe să-și facă griji, tu vei fi fărâme de mult timp. Vei dispărea pur și simplu! Și nimeni nu va mai auzi vreodată de faimosul Lemmy Caution, asul agenților.

– Se prea poate. Dacă nu aş fi descoperit că numita Carlette Lariat și Carlette Francini sunt una și aceeași lepădătură, nu m-aş afla aici. N-am avut noroc, n-am știut că amantul tău numărul doi se afla în cameră.

Râde.

– Ai dreptate. S-a ascuns atunci când te-a auzit intrând. Și când se va întoarce, te vom aranja puțin. S-a dus să caute un coș mare de rufe. Te vom pune în el pentru a te scoate de aici.

Tac chitic. Deoarece *eu* știu că nu blufează. Cunosco metodele bandei lor. Pentru ei, este floare la ureche...

Îmi sprijin capul de tocul ușii cu un geamăt slab, apoi îl las să cadă pe parchet cu un pocnet care dă de înțeles că am leșinat.

Nu mă mișc. Țin ochii închiși. Dar întredeschid pleoapa stângă. Cât să rămân la curent cu ce se mai întâmplă.

Mă privește neclintită, preț de un minut. Și apoi se decide să facă ceea ce și așteptam. Iese din cameră și se întoarce cu o cană plină cu apă. Are încă revolverul în mână.

Lasă un firicel de apă să se scurgă pe fața mea. Și în acest timp spune:

– Trezește-te, frumoaso. Dacă dai ochii peste cap încă de la aperitiv, ce vei face atunci când Willie îți va servi felul principal?

Deschid ușor ochii, clipind. Apoi scot încă un geamăt. Dacă mai continuă astfel un timp, simt că voi muri de-adevăratelea...

Din fericire, începe să se plictisească. Mă înjură, apoi se apropie și mai mult. Și deodată, varsă toată apa din cană pe fața mea.

Acum este momentul! Lovesc brusc cu piciorul cana. Aceasta o lovește în stomac. Chiar deasupra mijlocului.

I se taie respirația, după cum desigur ați bănuț. Încearcă să ridice brațul cu revolverul, dar nu reușește. Apasă pe trăgaci. Glonțul pătrunde în podea, între picioarele mele. Apoi dă drumul armei, și se prăbușește. Doamna, dacă se poate numi astfel, rămâne fără suflare un timp...

Mă năpustesc... Apuc revolverul căruia i-a dat drumul pe jos, apoi mă duc să închid cu zăvorul ușa de la intrare.

Pentru că nu țin neapărat să fiu surprins de Willie când se va întoarce.

Revin în salon; Carlette se zvârcolește, scoțând sunete dezarticulate. O ridic și o arunc pe canapea. Apoi mă duc în dormitor. Smulg cordonul unui halat de casă și o leg pe tipesă.

Mă duc apoi în baie, de unde iau un pahar cu apă, pe care o silesc să-l bea. Imediat ce își capătă suflul, mă privește ca și cum s-ar fi aflat la o întrunire a Asociației Adeptilor lui Satan care căutau metoda cea mai lentă de a fierbe de viu pe cineva.

– Bine, Caution! spune ea. Crezi că ești stăpân pe situație. Dar afară te așteaptă o mulțime de amici de-ai mei care vor avea grijă de tine.

– Cu atât mai bine, dar scuză-mă. Trebuie să iau ultimele măsuri ca să fac să-ți dispară cadavrul. Vezi tu, frumoasa mea, spun eu. Lucrurile se aranjează întotdeauna. Nu trebuie să-ți pierzi niciodată speranța.

O părăsesc pentru a face turul apartamentului. În fundul bucătăriei se află un dulap cu cărbuni, de mari dimensiuni. Nu este plin, dar este suficient pentru a fi o saltea destul de moale pentru frumoasa mea.

Mă întorc în dormitor după ea. O transport pe brațe până în bucătărie. Și o așez în colțișorul cu cărbuni!

– Poți să strigi cât vrei, bebelușule, spun eu. Nimeni nu te va auzi. Și dacă ți-e foame, poți lua o gură de cărbuni.

Nu pot să vă spun ce mi-a răspuns.

Mă întorc în salon, unde dau peste cap patru degete de whisky. Și încep să mă gândesc la ale mele. Ajung în cele din urmă la concluzia că pe individul care m-a lovit în cameră nu-l cunosc. Vreau să spun că nu poate fi așa-numitul Grant. Pentru că dacă ar fi fost el, frumoasa Carlette nu

ar fi rezistat tentației de a mi-o spune, atunci când făcea haz de necazul meu. Și dacă am dreptate, atunci Grant nu are de unde să știe că am venit să-i fac o vizită Carlettei. Deoarece nu-și închipuie că i-aș fi putut afla adresa. Și deoarece crede că nu am acționat înainte de a fi luat contact cu Herrick, la Scotland Yard, seara, după cum am convenit.

Dar sus-numitul Grant bănuiește probabil că voi face un alt demers. Asta pentru că el mi-a dat ideea. Și dacă și-a dat osteneala, înseamnă că face parte din scenariu. Și bănuiesc de ce vor neapărat să mă duc acolo.

Mai iau o înghițitură, pentru a alunga frigul, apoi merg în baie, să văd cum arată fața mea. Nu arăt deloc bine; obrazul și nasul sunt crăpate. Și un ochi arată de parcă tocmai m-aș fi bătut cu Joe Louis.

Încerc să-mi aranjez puțin fața cu ajutorul unui șervețel umed. Apoi îmi iau pălăria, pardesiul, închid ușa apartamentului în urma mea și cobor să vorbesc cu portarul imobilului.

Tipul dă dovadă de inteligență, își cunoaște meseria. Pentru că, în ciuda figurii mele, nu spune nimic, rămânând impasibil.

Îmi scot portmoneul și îi flutur pe sub nas o bancnotă de cinci lire.

– O să fie ceva tărăboi la domnișoara Lariat, spun eu. Sunt fratele ei și am avut o discuție violentă cu tipul pe care l-am găsit acolo. Vă amintiți să-l fi văzut urcând?

Portarul îmi răspunde că da.

– Ei bine, continuu eu, este un vagabond. O asaltează pe sora mea cu insistențele lui, iar ei nu-i place deloc acest lucru. Când i-am spus lichelei s-o șteargă, mi-a aruncat în plină figură o vază de porțelan. Ia priviți ce mi-a făcut!

Portarul îmi răspunde că vede prea bine ce mi-a făcut.

– Atunci, spun eu, dacă tipul încearcă să se întoarcă aici – și cred că o va face – fiți amabil și transmiteți-i că domnișoara Lariat a plecat și că nu mai vrea să-l vadă.

Portarul îmi răspunde că presupune că domnișoara Lariat îi va confirma cele spuse de mine.

– Desigur! răspund eu. Dar nu vrea să fie deranjată până deseară. Se odihnește. Este la capătul puterilor.

Îi strecor bancnota de cinci lire. Mă asigură că a înțeles perfect ce vreau și că, dacă domnul Kritsch se întoarce, nu îl va lăsa să urce în apartament.

– Perfect, spun eu. Iar când va pleca, poate va lua un taxi. Atunci, dacă vreți să câștigați alte cinci lire, nu aveți decât să deschideți bine urechile pentru a auzi ce adresă îi indică șoferului.

Îmi răspunde că va face tot ce-i va sta în putință. Și că toți șoferii din această stație îi sunt cunoscuți, aproape colegi, și speră că va reuși să facă rost de adresă.

Îi mulțumesc și o pornesc la drum.

Este ora șapte atunci când ajung acasă. Apuc să beau un mic whisky înainte de a porni spre Scotland Yard. La urma urmei, ziua nu a fost chiar rea...

2

Șapte și jumătate.

Herrick îmi strânge cu putere mâna, privindu-mi fața uimit. Este evident faptul că se întreabă cum am făcut să dau impresia că am trecut pe sub un cilindru compresor. Îi spun că am căzut dintr-un autobuz în timpul unei alarme aeriene. Nu sunt sigur că mă crede.

După care, vorbesc de problema care m-a adus până în Anglia. Nu mai încapе îndoială. Am fost tras pe sfoară în stil mare. Herrick nu părăsise deloc Londra. Aștepta cu nerăbdare sosirea mea în Anglia, dată fiind gravitatea problemei în cauză.

Ceea ce demonstrează faptul că indivizii își cunosc meseria. Ceea ce dovedește că știu că Whitaker, idiotul, se află în Anglia. Și că știau că voi călători cu *Florida*.

Atunci i-a revenit Carlettei sarcina de a se ocupa de mine. Iar radiotelegrafistul, Manders, era mai mult ca sigur un nemernic din Gestapo. Unul dintre indivizii pe care Hitler i-a plantat în întreaga lume în așteptarea zilei în care va avea nevoie de ei.

Nu-i spun nimic lui Herrick referitor la Carlette. Nu îi vorbesc despre ea, nici despre micile ședințe pe care le-am avut cu ea în ultimele douăzeci și patru de ore. O să vă explic din ce motiv.

Dar îi povestesc despre Manders. Îi relatez cum m-am întors grăbit la Southampton. Îi explic că a trebuit să mă încaier cu acest nemernic. Și i-am spus că, în timpul scurtei noastre ședințe de trântă, nefericitul s-a împiedicat pe marginea radei și a căzut în apă

– M-am aplecat să-l caut, spun eu. Dar nu a mai apărut la suprafață...

Herrick arborează o atitudine de circumstanță în timp ce îi servesc această gogoasă și îmi spune că este mai bine așa, deoarece scăpăm de o grămadă de neplăceri.

Mă conduce apoi până în biroul marelui șef al Scotland Yard-ului, un tip pe nume Strevens. Un băiat cum nu se poate mai bine și mai amabil.

Marele șef ne spune că a luat legătura de câteva ori cu Washington-ul referitor la afacerea Whitaker. În primul rând, ar vrea să știe de ce s-a decis Whitaker să vină în Anglia. Și în al doilea rând, cum a putut debarca și ei să nu fi avut nici un semn că se află aici.

Mă întreabă apoi dacă am o opinie personală în această problemă.

Îi răspund că am o grămadă de păreri personale în această afacere. Îi spun că, în opinia mea, Whitaker s-a speriat probabil de ceva, brusc, și a considerat că SUA nu mai era un teritoriu destul de sigur pentru el. Deoarece, după cum știe toată lumea, există numeroși nemți în libertate în frumoasa mea țară. Și aceștia își pot face de cap în fel și chip.

Nemernicii știu prea bine că Anglia are nevoie urgentă de ajutorul americanilor în ceea ce privește aparatura de război, îndeosebi în privința avioanelor. Iar ei, ca și conducătorii lor de la Berlin, știu că pot repurta o frumoasă victorie oprind producția de război la sursa americană.

– Așadar, îi spun eu marelui șef al Scotland Yard-ului, miroase a Gestapo de la o poștă. Și pe nepusă masă apare un individ – Whitaker – despre care nimeni nu știe mare lucru în afara faptului că este inginer și că se ocupă de aeronautică. Apoi, individul inventează un nou model de bom-

bardier în picaj, iar Guvernul Federal se arată interesat să-i achiziționeze planurile. Prin urmare, putem afirma că nu problema banilor îl frământă pe Whitaker. Pentru că acesta trebuie să fi înțeles că guvernul SUA îi va plăti pentru brevetele sale mai mult decât toți nemții la un loc. În al doilea rând, îi spun eu marelui șef, nătăflețul este logodit cu o fată din Kansas. Urmau să se căsătorească. Când m-am dus să fac un tur pe acolo, am încercat să pun gheara pe această fetișcană. Dar fără succes. Se volatilizase. Atunci mi-am dat seama că licheaua se îndrăgostise de altă femeie. Această a doua persoană face parte din Gestapo și vrea să obțină de la el planurile bombardierului. Așadar, îi spun eu marelui șef, putem desprinde concluzia că Whitaker și-a dat seama în cele din urmă. Și că s-a gândit că singura lui salvare era să o șteargă cât mai rapid. Altfel risca să fie ucis de bandă. Prin urmare, ajunge aici, continuu eu. Și iată-ne la momentul actual. Pricepeți?

Marele șef îmi răspunde că, dacă ipoteza mea era justă, serviciile lui Herrick vor reuși să pună rapid mâna pe Whitaker – dacă acesta era numele lui adevărat – deoarece nu putea obține nici o rație alimentară, chiar și într-un hotel, dacă nu avea legitimație alimentară. Și chiar dacă intrase sub un nume fals, cu un pașaport fals, pe baza datei aproximative a sosirii lui, serviciile lui Herrick vor verifica toate sosirile din SUA începând cu această dată.

– În opt zile, punem noi gheara pe Whitaker, conchide el.

Dar Herrick îi atrase atenția că trebuie să ne grăbim și mai mult. Și îi povestește marelui șef despre falsele mesaje ale lui Manders, fapt ce dovedește că banda încearcă să ne-o ia înainte. Prin urmare, nemernicii nu au nevoie de

prea mult timp pentru a-și duce la îndeplinire planurile, oricare ar fi ele.

– Voi mobiliza toți oamenii asupra acestei probleme, îmi spune el. Întoarce-te acasă, și așteaptă vești de la mine. Sper să am noutăți într-o zi sau două.

– Foarte bine, răspund eu. Mă duc acasă și mă voi odihni puțin, după ce îmi desfac bagajele. Și îmi voi îngriji obrazul, nasul și ochiul cu puțin whisky, care va trece mai întâi prin stomac.

Când ajung în apartament, desfac o sticlă de whisky și încep să reflectez. Vă întrebați probabil de ce am fost atât de secretos cu Herrick și cu marele șef în privința anumitor evenimente. Iată motivele:

1) Dacă i-aș fi vorbit despre Carlette lui Herrick, ar fi înhățat-o imediat. Adică exact ceea ce nu vreau să se întâmple.

2) Dacă i-aș fi pomenit despre adresa pe care așa-numitul Grant mi-a dat-o – Laurel Lawn, Hampstead –, s-ar fi ocupat imediat de problemă. Am convingerea că nu m-ar fi lăsat să fac ceea ce urmăresc să fac. Ar fi considerat că riscurile sunt prea mari.

Toate acestea pentru că am anumite bănuieli în privința afacerii. Sunt convins că *Gestapoul* – filiala sa din SUA – a aflat că Whitaker a inventat un nou model de bombardier în picaj. Și că i-a trasat bandei lui Panzetti misiunea de a face rost de planuri. Consider că au plătit barosan pentru acestea. Și aici intră în scenă Carlette. Are misiunea de a-l seduce pe Whitaker. Și, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc încă, planul său este de a-l face să părăsească SUA și să debarce în Anglia.

Bineînțeles, banda nu ar fi avut această idee dacă nu ar fi avut aici o filială și pe cineva care să se ocupe de

Whitaker încă de la sosirea lui. Ceea ce îi permite Carlettei, ca, după plecarea individului, să rămână pe vapor pentru a se ocupa de mine, deoarece știau că Guvernul Federal îmi trasese această misiune și că nu voi întârzia să descopăr că Whitaker a traversat marea cu heringi.

Atunci pun la punct un plan măreț. Manders, care nu face parte din banda lui Panzetti, ci din Gestapo, urcă la bordul vaporului în chip de operator radiotelegrafist. Scopul lor este să scape de mine înainte de a-l contacta pe Herrick, după ce *au pus mâna pe toate actele mele*. Și cred că știu de ce țin cu tot dinadinsul să pună mâna pe actele mele.

Așadar, Manders și Carlette îmi joacă festa și îmi șterpelesc actele. După care pun la cale un plan prin care speră să mă radă pur și simplu de pe lista celor în viață. Și asta, înainte chiar ca Herrick să înțeleagă ce se întâmplă. Deoarece, după ce m-ar fi ucis, Herrick putea descoperi ce voia. Nu mai avea atunci nici o importanță. Afacerea era încheiată. Ambalată. Etichetată. Și apoi expediată. Cu zâmbete...

3

Sunt orele nouă fără un sfert când las baltă aceste gânduri profunde. Este timpul să mă pun pe treabă.

Deschid geamantanul de unde scot un mic revolver de calibrul douăzeci și cinci care mă însoțește întotdeauna. Arma este atașată prin intermediul unui clips metalic de mâneca dreaptă a sacoului. Dacă apăs brațul de un obiect, atunci clipsul se deschide iar revolverul îmi cade în mână.

Îmi iau apoi pardesiul. Și găsesc *Luger*-ul în buzunarul drept. După care cobor în stradă și sar într-un taxi spre Hampstead.

Sunt orele nouă și un sfert când ajung aici. Laurel Lawn este o casă cu o frumoasă linie arhitecturală, situată în mijlocul unei grădini.

Nu intru pe ușa principală. Ocolesc casa și mă îndrept spre construcțiile anexe. Mă cațăr în casă prin fereastra de la bucătărie. Apoi apuc pe un coridor care duce spre camerele principale. Ascult dar nu depistez nici cel mai mic zgomot. Casa e tăcută ca o morgă.

Ajung înaintea unei uși duble. Mă uit prin gaura cheii și zăresc un șemineu rustic în vatra căruia arde un foc vesel. Răsucesc mânerul încet și intru.

În încăpere plutește un parfum de țigări turcești. Tocmai sunt pe punctul de a scoate tabachera pentru a-mi aprinde o țigară, când aud o voce blândă și gravă de femeie:

– Pune-ți mâinile pe masă. Dacă miști, te ucid.

Nu am mai auzit niciodată o asemenea voce. Este o voce vibrantă, care te face să tresari. Iar silabele cuvintelor

se aud distinct, ca și cum ar fi gloanțele unei mitraliere. Nu mișc, dar tare aș vrea să văd dacă dotările doamnei sunt pe măsura vocii ei.

Încep să zâmbesc și o întreb:

– Nu am mai fumat de mult timp. Aș vrea să-mi aprind o țigară.

– Nu mișca, spune ea, ia una de pe masă.

Îi mulțumesc. În timp ce înșfac o țigară, ea mă ocolește și se oprește înaintea mea.

O, strămoși ai mei! Am rămas efectiv fără suflare. Deoarece vă asigur că am cunoscut la viața mea destule frumuseți. Dar una ca asta, niciodată!

Femeia are părul de un roșu Tițian și o față strălucitoare. Cu ochi de un albastru luminos și candizi, care se adăpostesc sub gene minunate arcuite.

Simt că mă sufoc. Îmi spun că trebuie să aibă o parte urâtă. Nu există o asemenea minunăție perfectă!

Îmi cobor privirea de-a lungul rotunjimilor și curbelor care sunt o încântare. Și ajung în cele din urmă la picioarele ei, care mă așteptam să fie ca niște burlane.

Credeți-mă. Vă spun că dacă străbunicul meu ar putea privi această minunăție, ar sări de pe fotoliu. Și ar dansa samba.

Sunt atât de uluit, că nu mai acord atenție micuțului revolver de calibru treizeci și doi pe care ea îl ațintește spre măruntaiele mele. Îi spun:

– Doamnă, fiți atât de amabilă și dați-mi un foc pentru că simt nevoia să fumez. Pentru a-mi calma nervii. De fiecare dată când văd o doamnă atât de frumoasă, mă simt ciudat. Semănați cu femeia visurilor mele.

Expresia de pe fața ei nu se schimbă. Pare foarte serioasă. Ia din buzunar o țigară, o aprinde și împinge bricheta spre mine, pe masă.

– Îți poți aprinde o țigară, dar ține-ți mâinile la vedere. Altfel, trag. Înțeles?

Mă conformez. În timp ce trag fumul în plămâni, privesc bricheta. Este din aur, încrustată cu mici perle. Citesc inițialele gravate pe ea – G.V.

Deci asta era...

Îi zâmbesc frumoasei.

– Permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Lemuel H. Caution. Sunt de la FBI din cadrul Ministerului de Justiție al SUA. Și am toate motivele să cred că ești Geraldă Varney, fosta logodnică a neghiobului care se numește Elmer Whitaker, care...

Mă întrerupe pe un ton glacial. Și credeți-mă, când vorbește pe acest ton, este mai rău decât iarna în Alaska.

– Nu te mai chinui să inventezi povești. Vezi-ți doar de pielea ta. Te asigur că dacă nu-mi spui imediat adevărul, te ucid ca pe un câine.

– Ascultă, domnișoară Varney. Dacă ții neapărat să mă omori, puțin îmi pasă dacă mă omori ca pe un câine sau ca pe alt animal. Dar am impresia că îți dai puțin cam multă importanță. Ce te sâcăie? Relaxează-te!

– Așadar pot să presupun că renunți la a te da drept domnul Caution.

Oftez din adâncul inimii. Deoarece mă aflu într-o situație delicată. După cum vă puteți da seama și voi, care sunteți la curent cu toată povestea.

– O.K., scumpă domnișoară. Așadar nu sunt Lemmy Caution în persoană. Deoarece pretinzi că știi acest lucru, presupun că l-ai întâlnit pe cel adevărat. Poate ești amabilă

să-mi spui unde și când l-ai văzut pe individ. Pentru că, fie că mă crezi, fie că nu, eu sunt el.

Femeia râde. Apoi îmi răspunde:

– L-am întâlnit pe adevăratul Lemmy Caution în această după-amiază. Și el este *adevăratul* Caution. Mi-a arătat actele sale de identitate, legitimația de agent FBI, în fine, toate documentele posibile. De altfel, mi-a povestit despre tentativa făcută asupra lui pentru a i se fura actele de identitate. Și a fost atât de amabil, încât să mă prevină că vei veni mai mult ca sigur aici, în această noapte.

– Prea bine. Atunci poate ești drăguță să-mi spui cine sunt *eu*. Deoarece, pentru moment, nu am nici cea mai mică idee.

– Nu știu cine ești, spune ea. Dar știu că în această după-amiază erai împreună cu complicea ta, Carlette Francini. Și mai știu că trebuia să veniți aici în această seară pentru a vă întâlni fie cu un coleg din banda voastră, fie cu cineva din Serviciul Secret Nazist – care vă plătește pentru ceea ce faceți.

Discursul micuței îmi confirmă bănuielile. Și îmi întărește convingerea că trebuie să-mi duc la bun sfârșit treaba și încă rapid, pentru a nu mă trezi amestecat într-o sumedenie de neplăceri.

Mă așez pe un scaun, cu mâinile pe masă. Deoarece sunt convins acum că păpușa nu are intenții bune în ce mă privește. Nu-i place mutra mea. Nu mai încape îndoială. Și se cramponează să mă ia în zeflemea, fapt care nu-mi place absolut deloc.

De altfel, am învățat din experiență că o roșcată ia întotdeauna lucrurile în serios. Dacă se încapățânează să creadă într-o anumită idee și dacă are un revolver în mână, o frumoasă roșcată nu va ezita să ucidă odată ce a decis

astfel. Chiar dacă se înșeală. Pentru că așa nu va mai avea nici o grijă în afară de a-și pudra nasul. De aceea continuu prudent:

– Foarte bine, doamnă, spun eu. Am senzația că partida este pierdută pentru mine. Văd că ești la curent cu afacerea. Atunci vreau să-ți spun și ce știu eu – cu condiția ca apoi să-mi dai drumul.

Mă privește ca pe un nebun.

– Nu vreau să-ți promit nimic, spune ea. Dar dacă informațiile tale sunt prețioase, te voi lăsa poate să pleci nevătămat.

Dau din cap.

– Am înțeles, spun eu. După ce-ți povestesc totul, îl vei căuta pe tipul care spune că el este Caution. Și îi vei relata tot ce ți-am spus eu. Iar individul – de care am auzit vorbindu-se – mă va urmări apoi pentru a mă ucide. Atunci nu merită să-mi mai răcesc gura. Mai bine să te las să mă omori acum. Ce zici?

Pare oarecum dezorientată. Reflectează o clipă apoi îmi spune:

– Într-adevăr, este foarte probabil că îl voi informa pe domnul Caution în legătură cu conversația noastră. Dar asta nu înseamnă că nu vei mai avea nici o șansă. Cred că domnul Caution, ca și mine de altfel, nu este interesat de plevușcă. Ne interesează doar oamenii care te plătesc.

Nu credeți că este o bunătate de femeie? Nu numai că mi-am pierdut identitatea, dar iată-mă considerat și plevușcă.

– O.K., spun eu. Ce dorești să știi?

– Am o singură întrebare, spune ea. La care trebuie să răspunzi imediat. Răspunzi, sau te ucid. Unde se află Elmer Whitaker?

Mă ridic. Fac o figură de parcă m-ar fi lovit cineva în moalele capului. Deschid larg ochii, și las maxilarul să-mi atârne. O fac cu un simț artistic care l-ar face invidios până și pe Clark Gable.

Apoi îi spun, pe un ton cât mai răgușit posibil:

– Îți dai seama ce îmi ceri?...

Mă prăbușesc pe scaun. Deschid ochii și mai larg, îmi încheștez mâinile și încep să le frământ cu disperare. Joc atât de bine... lui Clark Gable nu-i mai rămâne decât să urmeze cursuri serale.

– Îmi răspunzi sau nu? spune ea.

– Ascultă, domnișoară. Mă pui într-o situație penibilă. Mă întrebi unde se află Whitaker și mă obligi să-ți răspund, sau mă uciți. Iar eu nu vreau să mor.

Mă ridic din nou, și o privesc cu disperare.

– Îți dai seama că orice aș face îmi semnez condamnarea la moarte? Dacă-ți spun unde se află Whitaker, Panzetti și nemții vor ști că datorită mie ai pus mâna pe el. Știi prea bine ce-mi vor face băieții ăștia... Nu mă vor ucide cu un foc de armă. Mă vor ucide atât de lent, încât voi muri de o sută de ori înainte de a-mi da sufletul...

– Și ce mă interesează? întreabă ea. Lui Elmer ce i-au făcut? Poate că exact ce spui...

Mă arunc pe scaun și îi spun:

– O.K., domnișoară. Voi mărturisi totul. O să-ți spun ce dorești. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai, dă-mi ceva de băut. Sunt cu nervii la pământ. Pentru că văd că este începutul sfârșitului pentru mine.

– Stai pe loc, îmi spune ea. Și cu mâinile pe masă.

Apoi se îndreaptă de-a-ndăratelea spre o măsuță. Revolverul este ațintit spre mine. Pe masă se află o poșetă

pe care o deschide cu o singură mână. Scoate o sticlă și o pune pe masă, în fața mea.

– Poftim de băut, spune ea. Repede. Nu am timp de pierdut.

Am senzația că nu-și dă seama că nici eu nu am timp de pierdut. Întind brațul și apuc sticlă. Deșurubez capacul și schitez o mișcare ca pentru a duce sticlă la gură. Când buzele mele aproape ating gura sticlei, o scutur din încheietura mâinii și arunc un jet de alcool direct în ochii frumoasei mele.

În aceeași clipă, mă arunc la pământ. Micuța scoate o exclamație. Apoi dă drumul revolverului. Își duce mâinile la ochi, urlând ca un copilăș.

Mă reped asupra revolverului și-l apuc. Apoi mă îndrept spre ea, o prind și îi aduc încheieturile mâinii la spate. Micuța plânge în hohote de durere.

– Ascultă-mă, gâsculiță. Încetează cu urletele; vreau să-mi răspunzi la niște întrebări. Dacă nu, o să-ți dau eu motive să urli și mai tare. Cum ai ajuns aici? Cu mașina?

Femeia ezită. Continuă să geamă.

– Hai, micuțo. Răspunzi sau îți arunc încă o porție de alcool în ochi. Unde este parcată mașina?

Ridică mâinile înaintea ochilor și îmi spune cu o voce joasă:

– O să mi-o plătești într-o bună zi.

Îi dau o palmă peste fund.

– Unde este mașina? întreb eu din nou.

Îmi răspunde că este în garaj, de cealaltă parte a casei.

– Să mergem acolo imediat. Și, dacă deschizi gura...

O împing pe coridorul pe care venisem, până la fereastra de la bucătărie. Îi spun să o escaladeze și să sară în grădină. Refuză însă.

– Ba da, fetiço, o să sari! Dacă te temi că frumoasele tale coapse nu încap prin fereastră, stai liniștită, te împing eu. Acum poate că te jenezi că o să-ți văd picioarele. Nu te jena, am mai văzut picioare. Hopa sus, la treabă!

O ridic cu o mână și o împing pe fereastră. Îi dau două brânciuri și trece prin fereastră – cu tot cu paltonul de blană. Sar după ea și-i cer să-mi arate unde se află garajul, după care ne îndreptăm într-acolo. Se află la circa treizeci de metri de casă. Înăuntru zăresc o mașină. Deschid portiera cu cheia ei. Apoi îi spun să urce în mașină. Femeia ezită o secundă. O îmbrâncesc și o expediez înăuntru. Apoi mă aplec și depun pe buzele ei un sărut apăsător. Primesc în schimb o palmă.

– Nu-i nimic, puicuțo, spun eu. Am meritat-o! Și acum stai aici cuminte până mă întorc.

Închid portiera cu cheia și plec. Observ cheia garajului agățată într-un cui, o iau și închid ușa garajului. Apoi mă întorc în casă, intru din nou pe fereastra de la bucătărie. Urc la primul etaj, și aprind lumina într-una dintre încăperi. Las ușa întredeschisă pentru ca o rază de lumină să se strecoare pe treptele scării.

Apoi cobor în hol. Nu aprind lumina. Și mă ghemuiesc cu spatele la perete, cu *Luger*-ul în mână. Și aștept fără să mă clintesc.

4

Îmi spun că trebuie să fie orele unsprezece. În acest moment, orologiul unei biserici din apropiere îmi dovedește că am dreptate.

Aș vrea să-mi pot aprinde o țigară. Dorința mă chinuiește vreo cinci minute care par să nu se mai termine, după care aud un zgomot ușor de cealaltă parte a ușii de la intrare. Aud cheia rotindu-se în broască și ușa se deschide încet. Cineva intră în hol și închide ușa în urma lui. Dar în timp ce închide ușa, am timp să-i arunc o privire. La lumina lunii reușesc să văd cine este. Este falsul Grant – tipul care m-a întâmpinat la gara Waterloo.

Mă lipesc cât pot de mult de perete și îmi țin respirația.

Individul ține în mână o mică valiză. Înaintează până la piciorul scării. Aici, observă raza de lumină de pe trepte. Ascultă cu urechile ciulite preț de o secundă. Apoi o apucă pe coridor și merge în bucătărie, unde îl văd că aprinde o lanternă. Pune apoi valiza jos. O deschide și trebăluiește ceva înăuntru timp de un minut. În cele din urmă, ia lanterna și se îndreaptă spre mine.

Traversează holul și ajunge la ușa de la intrare pe care o deschide fără zgomot. În această clipă, mă năpustesc asupra lui.

Fac vreo șase sărituri pe tălpile de cauciuc și iată-mă în spatele lui. Îl lovesc în ceafă cu patul *Luger*-ului. Scoate un geamăt și se prăbușește.

Închid ușa de la intrare. Îl caut prin buzunare, de unde scot lanterna. O aprind și privesc împrejur. Este chiar stimatul meu coleg. Falsul Grant.

Îl arunc pe umeri și îl transport în salon. Pe cuvânt că încep să fiu mulțumit de această seară!

Sticluța cu whisky a Geraldei se află pe jos, unde a căzut mai adineaori. Sorb o înghițitură, cât pentru a mă feri de gripa din iarna viitoare, care va fi probabil foarte grea. După care, strecor gura sticlei în gura individului pentru a o goli. Băutura împreună cu câteva palme zdrene au darul să-l readucă cu picioarele pe pământ. Deschide ochii, apoi îi închide cu un geamăt.

Îl scotocesc. Găsesc asupra lui un *Mauser*. Îl pun în buzunarul meu. Mai găsesc și un pașaport care spune că tipul se numește Giacomo Fratti și că este american, din statul Oklahoma. Viza de ieșire datează de cinci săptămâni. Nu mai descopăr nimic interesant asupra lui, în afara unei ciudate cheițe.

Îi trag din nou o palmă peste față.

– Trezește-te imediat, Fratti, spun eu. Trebuie să-mi spui povestea vieții tale. Grăbește-te sau încep să fac cu tine câteva runde de antrenament.

– Aici, lucrurile stau altfel, îmi răspunde el. Suntem în Anglia, nu în SUA.

Începe să mă enerveze.

– Ascultă, nu mă interesează cine știe ce cunoștințele tale de geografie. Știu că suntem acum în Anglia. Și că este alarmă aeriană. Și în plus, știu că te pot ucide și-ți pot zdrobi capul, iar autoritățile de aici or să-mi dea dreptate după ce le voi povesti tot ce știu. Vezi tu, sunt la curent cu multe lucruri, așa că nu-ți bate capul cu mine.

Nemernicul răspunde:

– Atunci, dacă știi atâtea, nu ai nevoie să mă faci să vorbesc.

Scot un oftat plin de compasiune și îi spun:

– Mereu aceeași poveste cu voi, derbedeii, sunteți puțin cam pretențioși, dar nu vă merge cu mine.

Îl apuc de guler și îl ridic în picioare. Apoi îi trag un pumn direct în figură, de mă dor încheieturile.

Decide să se prăbușească pe spate și să rămână nemișcat. Sângerează ca un porc și geme, de ți-e mai mare mila.

Îl adun de pe jos și îl așez pe un scaun. Apoi îl ridic cu tot cu scaun și îl arunc cu toată forța la trei metri de mine, în perete.

Scaunul se face bucăți, iar capul individului scoate un zgomot ca o ghiulea de tun. Cade printre bucățile de lemn pe pământ. Nu se aude nici un zgomot preț de câteva clipe.

În cele din urmă se scoală, își duce mâinile la față și începe să plângă.

– Faci pe durul, nu? Am dat peste încă un teribilist care nu vrea să vorbească. Cred că ai face mai bine dacă ai începe să ciripești.

Dar nu deschide gura. Atunci îl ridic în picioare, lângă perete, și îl palmuiesc peste față. Nu pare să-i placă asta. Își azvârle brusc picioarele înainte, în stomacul meu. Mai să mă bage în spital – dacă n-ar fi ratat lovitura!

Atunci mă pun serios pe treabă. Îi arăt clientului meu tot ce am învățat la viața mea. Ba chiar inventez niște figuri noi. Când am terminat cu el, dă impresia că s-a jucat puțin cam prea aproape de turbinele unui crucișător de luptă. A durat doar cinci minute, dar s-a decis să vorbească.

Îl instalez pe un scaun mare și, credeți-mă, de fiecare dată când mă uit la el mi se face rău. Îi lipsesc doi dinți, ochii au o delicată nuanță purpurie, un colț al gurii este asi-

metric față de celălalt, iar nasul face un unghi de treizeci de grade cu polul magnetic. Îi spun:

– Vezi Fratti, ce-ai pățit? Și asta nu-i nimic. Nu-mi place mutra ta, Fratti, și te avertizez că, dacă nu faci măr-turisiri complete, dacă nu-mi spui tot ce știi, nu va mai rămâne din tine decât atât cât să decorez pereții.

Își umezește cu limba buzele, care nu mai au nici o formă, și încuviințează vag.

– Atunci spune-mi cine este ticălosul care se dă drept Lemmy Caution. Cel căruia i-au fost predate actele mele, după ce mi-au fost furate.

Îmi spune că nu știe. Jură. Îmi spune că totul a fost atât de magistral pus la cale, că nimeni din bandă nu știe ce face celălalt.

– Bine. O să te cred până la proba contrarie. Îl cunoști pe cel care s-a dat drept domnul Caution astăzi în fața Geraldei Varney?

Este la curent cu această poveste și cu multe altele. Nu mai vrea nimic acum decât să-mi povestească totul, dar îi este grozav de teamă de Panzetti. Ar vrea să-i dau drumul. Îi este frică. Deodată, își privește ceasul care, ca prin miracol, a rămas intact.

– Dumnezeuule! exclamă el. Trebuie să ne cărăm de aici rapid.

Văd picături de sudoare șiroindu-i pe frunte.

– De ce?

– Pentru că am adus o valiză cu mine. Înăuntru se află o bombă. Va exploda curând. A fost ideea lui Panzetti...

Individul este ud learcă de transpirație.

– Panzetti lucrează pentru nemți, continuă el. A primit o sumă imensă ca să pună mâna pe planurile lui Whitaker. Dar când Whitaker a venit aici, lui Panzetti i s-a făcut deo-

dată frică. Nu știu de ce anume. Și au decis să-ți fure actele. Apoi mi-au dat misiunea să te întâmpin la gară, ca să te împiedic să-l contactezi imediat pe Herrick. Iar seara, te-am sunat ca să-ți comunic această adresă, menționând numele de Geralda Varney drept momeală. Panzetti era sigur că acest nume te va atrage aici, în această seară.

Individul își frământă pumnii. Transpirația îi curge acum de-a lungul nasului. Continuă:

– Am primit ordin să stau afară să pândesc momentul când vei sosi. Știam că Geralda va veni, pentru că vrea să afle unde este Whitaker. Panzetti i-a spus că știi unde se află. Odată ce vă vedeam pe amândoi intrând în casă, trebuia să intru și să amorsez bomba din valiză. Există suficient TNT în această bombă pentru a face praf întreaga casă. Dar nimeni nu ar fi acordat atenție acestei întâmplări. Deoarece cu atâtea bombardamente, au rămas bombe cu întârziere care explodează peste tot. Iar această casă este nelocuită. Acum, știi totul. Și bomba trebuie să explodeze peste cincisprezece minute.

– Frumoasă bandă de ticăloși, n-am ce zice spun eu. Și astfel, voiati să vă debarasați și de mine și de Geralda, dintr-o singură lovitură. Bine gândit.

Îl privesc atent pe individ. L-am năucit în bătaie.

– O.K., spun eu. Ei bine, îți dau drumul după ce faci ceva pentru mine. Mă duc afară după domnișoara Varney. După ce o aduc, îi povestești despre acest plan. Dacă nu, te las aici să sari în aer.

Îmi răspunde că este de acord.

Mă îndrept spre fereastră și smulg cordonul de la perdea. Apoi îi leg mâinile de glezne. Doar cât să țină legătura până când mă întorc.

În prag, mă întorc spre el și îl întreb:

– Peste cât timp explodează?

Se răsucește ca să se uite la ceas.

– Peste treisprezece minute, spune el. Pentru Dumnezeu, grăbește-te!

– Avem tot timpul. Două minute să o aduc pe micuță. Două minute să-i povestești totul. Ne mai rămân nouă minute s-o ștergem. Așadar, n-ai de ce să te temi.

Mă năpustesc în viteză spre garaj. Deschid ușa și mă îndrept spre mașină. Deschid portiera și spun:

– Vino, Geralda. Am o surpriză pentru tine.

Nu se aude nici un zgomot.

Aprind lanterna pe care i-am luat-o lui Fratti. Geamul de pe partea șoferului a fost spart. Geralda a fugit.

Fac înconjurul garajului. O fereastră de pe partea opusă ușii este deschisă. S-a descurcat, micuța! Exact când era pe punctul să afle niște lucruri interesante pentru ea! Ceea ce dovedește câtă dreptate avea Confucius când a scris în cartea sa: „Nu vei găsi niciodată o femeie frumoasă în locul potrivit, la momentul potrivit!”

Dau din umeri într-un întuneric ca smoala. Așa stau lucrurile pe lumea asta. De fiecare dată când reușești să faci ceva, se găsește o femeiușcă să zădărnicească totul.

Mă îndrept spre ușa garajului. Nu văd ce altceva aș putea face pentru moment, decât să-l scot pe Fratti din casă înainte ca bomba să explodeze. Și să-l duc la Scotland Yard. Pentru a-i povesti întreaga tărăsenie lui Herrick. Și să pornesc imediat la vânătoare. În clipa în care ajung la ușă, o mână invizibilă mă ridică și mă proiectează de-a lungul garajului ca pe un ghemotoc de hârtie. Un tunet formidabil îmi sparge timpanele. Și jumătate din acoperișul garajului se hotărăște brusc să se separe de pereți. Împrejur zboară tot felul de resturi amestecate cu praf.

După ce reușesc cu greu să mă ridic, ies din garaj. Privesc spre casă. Aceasta s-a prăbușit pe jumătate.

Probabil că Fratti a reglat greșit ceasul bombeii.

Îmi zic că e timpul să o șterg. Pentru că probabil vor sosi în curând băieții de la apărarea civilă. Și nu țin să mă conversez cu ei.

Mă retrag prin spatele garajului și escaladez un gard. Ajung pe o stradă. Merg până ies pe șosea. Găsesc aici un taxi și îi cer să mă ducă la Sheldon Building, la St. John's Wood. Pentru că îmi dau seama că este timpul să meargă cineva să o scoată pe micuța Carlette din dulapul cu cărbuni.

În clipa în care ajung la destinație, sirenele de alarmă încep să urle. Un atac aerian. Plătesc șoferului cursa și intru în casă. În hol, dau peste oameni în halat de casă care se grăbesc spre cel mai apropiat adăpost.

Îl întreb pe portarul de noapte dacă știe unde locuiește portarul de zi. Îmi spune că doarme la subsol și că se duce să-l cheme. Îi strecur o jumătate de coroană.

După cinci minute, apare și portarul meu de după-amiază – cel căruia i-am dat cinci lire sterline. Își amintește pe loc de mine.

– Ceva noutăți? întreb eu.

Începe să râdă și îmi răspunde:

– Domnul Kritsch s-a întors la o jumătate de oră după ce ați plecat. I-am spus ce m-ați rugat dumneavoastră să-i comunic. Mi-a răspuns că sunt gogoși. Că domnișoara Lariat nu are frați. Și a vrut să urce pentru a vedea ce s-a întâmplat cu ea. După un sfert de oră, a coborât însoțit de domnișoara Lariat. Amândoi păreau să fie contrariați de ceva. Au plecat cu un taxi, spunându-mi că nu se mai întorc. Puțin mai târziu, m-am dus la stația de taximetre,

unde am aflat adresa de la șofer. Cursa a fost lungă – tocmai până la Maidenhead. Au coborât într-un loc care se numește Melander Club.

Îi mulțumesc călduros portarului și îi dau celelalte cinci lire promise. Este extrem de încântat. Mă întreabă:

– Nu ești *cu adevărat* fratele domnișoarei Lariat, domnule?

– Bineînțeles că nu, spun eu. Căci dacă, din nefericire, aş fi fost *cu adevărat* fratele domnișoarei Lariat, mi-aş fi luat de mult câmpii în căutarea celui mai adânc lac în care să mă înece.

Îl las pe bunul portar cu gura căscată. Și mă întorc în apartamentul meu.

CAPITOLUL III

E rândul tău, micuțo!

1

Dorm dus până la orele unsprezece a doua zi, dimineața. Rămân un moment în pat, contemplând tavanul camerei mele. Este o poziție extrem de favorabilă meditației. Îmi pun creierul în funcțiune, încetul cu încetul. Pentru că nu-mi dau pace anumite lucruri.

Frumoasa mea Geralda este cea care îmi dă bătaie de cap. Am încercat zadarnic să mă asigur că pe Geralda Varney nu o paște nici un pericol acum, dar, în adâncul meu, știu prea bine că încerc să-mi fac iluzii.

Dacă Geralda nu este în pericol, atunci eu sunt o prințesă hindusă. Pentru că, fapt evident ca și o negresă pe un pat alb, odată ieșită din garaj, fraiera a alergat într-un suflet să-l găsească pe nemernicul care se dă drept Lemmy Caution, pentru a-i povesti ce se întâmplase. Probabil că

i-a povestit deja în detaliu scurta noastră întâlnire, rugându-l să facă tot ce-i va sta în puteri pentru a mă găsi.

Iar Willie Kritsch – deoarece bănuiesc că el este cel care se plimbă cu actele mele de identitate – își va da seama că nimic nu-i va merge atâta timp cât adevăratul Lemmy se încăpățânează să se amestece în afacerea Whitaker. Și va deduce – destul de corect, de altfel – că în curând frumoasa Varney se va plictisi să își joace rolul de una singură. Și că va dori să amestece poliția în această problemă. Și că le va furniza polițiștilor detalii incomode.

Așadar, povestea urma să ia o întorsătură proastă pentru micuță. Mi se pare chiar logic să decidă suprimarea ei. Pentru că, în curând, imbecila va începe să le pună întrebări incomode. Și când o femeie începe să pună întrebări, nu știi când se va opri. Și nici cum. Și cum femeile au minunatul dar de a spune ce nu trebuie exact când nu trebuie...

Sar din pat, fac un duș care mă înviorează pe dată, mă îmbrac și comand ceva de mâncare. Iau o gustare și beau ceva. După care iau telefonul și sun la Scotland Yard. Mi se face legătura cu Herrick.

– Bună ziua, Herrick, spun eu. Am ceva să-ți mărturisesc. Ieri ți-am ascuns niște amănunte...

– Bănuiam eu, îmi răspunde el. Pentru că acum îți cunoaștem tehnica. Care în SUA a devenit faimoasă sub denumirea de „metoda Caution”. Dar aici, bătrâne, aceste metode îți pot aduce o mulțime de încurcături. Promite-mi că vei fi rezonabil și vei adopta niște metode legale.

– Îți promit, Herrick. Între timp, aș avea mare nevoie de un permis special sau de o legitimație de polițist, în fine, un document de identitate oficial, care să demonstreze că sunt Lemmy Caution de la FBI, nu dublura lui Mae West.

– De acord, spune Herrick. O să ți-l trimit imediat. Dar spune-mi, Caution, ce amănunte spui că mi-ai ascuns ieri?

– Nu ți-am vorbit despre o micuță pe nume Carlette Francini, o frumusețe care este regina bandei Panzetti și care avea misiunea să mă seducă în timpul călătoriei cu vaporul. Am omis să-ți povestesc despre un coleg de-al ei, Willie Kritsch – un individ care nu se simte bine dacă nu comite cel puțin o crimă pe zi. Și despre Giacomo Fratti, care face parte și el din această lume. Sau mai degrabă, care *facea* parte. Deoarece a sărit în aer noaptea trecută, din cauza unei bombe al cărei ceas l-a reglat greșit. Să nu uit, acest Fratti era ieri seară detectiv al Scotland Yard-ului. Unul dintre distinșii tăi colegi, dragă Herrick... Cred că asta e tot...

– E ceva, spune el.

– Aș fi încântat dacă ai putea lua dejunul cu mine astăzi, Herrick. Am putea vorbi pe larg despre toate acestea. Și am putea pune la punct un plan de bătaie.

– Cu plăcere, îmi răspunde el. Vin la tine să te iau la unu și treizeci. Pe curând.

Închid telefonul, îmi salt din cuier pardesiul și pălăria și ies să iau o gură de aer. Și o gură sau două de whisky, pe ici, pe colo. Și ca să mă chiorăsc la englezoaice, care profită de acest frumos soare matinal pentru a privi vitrinele sau pentru a căska ochii.

Mă învârt ca un leu în cușcă circa cincisprezece minute înaintea ușii imobilului. Apoi sosește un motociclist, care îmi înmânează din partea lui Herrick o legitimație de polițist cu fotografia mea.

Acum sunt bine aprovizionat. Cu două identități oficiale. A mea și cea a lui Giacomo Fratti, ale cărui acte de identitate le-am șterpelit cu o seară în urmă. Aceasta din

urmă îmi va fi utilă pentru a pune în aplicare planul care se conturează încetul cu încetul în mintea mea.

Pornesc hoinărind spre Piccadilly. După ce am parcurs apoi Regent Street, îmi amintesc brusc de un mic bar discret de la etajul al doilea al unei clădiri de pe Conduit Street, pe care îl frecventam cu asiduitate în vremea când mă aflam aici ca să mă ocup de cazul „Frumoasa Vert-de-Gris”.

Am străbătut deja jumătate din această stradă, când, brusc, am senzația că cineva mă urmărește. Mă opresc în fața vitrinei unui magazin. Zăresc peste umăr o mașină uriașă care a oprit și din care coboară o persoană îmbrăcată în negru, cu guler din blană de vulpe și cu o pălărie șarmantă.

Îmi reiau drumul spre bar și recunosc pe dată locul. Urc la etajul al doilea și intru în bar. La această oră, sala este pustie. Sunt doar eu și păpușa din spatele tejghelei.

Comand un whisky dublu, pe care îl dau peste cap. Cer un alt pahar, pe care îl savurez însă. Tocmai sunt pe punctul de a-mi spune că viața este din ce în ce mai frumoasă, când ușa se deschide. Și intră doamna în negru.

Este armonios clădită. Taiorul negru a fost croit astfel încât să-i pună în valoare formele. O voaletă îi dă o aparență distantă și misterioasă.

Rămâne o clipă la ușă, apoi vine ținută spre mine și se așază pe taburetul înalt de lângă mine.

Îi arunc o privire cu coada ochiului, ca să-i arăt că sunt bine crescut și că nu vreau altceva decât să-i admir frumoasele picioare în momentul în care și le așează unul peste altul pentru a putea fi admirate.

Comandă un whisky dublu și își aprinde o țigară. Mă reped să iau bricheta, o aprind și îi ofer un foc. Se răsuțește spre mine. Zâmbește. Remarc că are dinți frumoși.

Pe cuvântul meu, zilele acestea am dat peste multe fete drăguțe.

– Mulțumesc, domnule Caution, îmi spune ea.

Apoi se răsuțește la loc și dă pe gât paharul.

– Doamnă, spun eu, admir enorm modul în care știți să goliți un pahar de whisky. Și sunt curios să aflu cum ați aflat cine sunt? Mai serviți ceva?

Îmi mulțumește și îmi spune că mai servește un whisky dublu. Profit să comand și eu încă unul și aștept...

Doamna mea suflă spre tavan rotocoale de fum. Pentru a reuși, își țuguiază buzele. Buzele ei, chiar încrețite, nu sunt dezagreabile.

În cele din urmă, se hotărăște:

– Domnule Caution, după cum probabil știți, viața poate fi foarte dificilă în Londra pentru o fată ca mine. Sunt clipe în care am nevoie de sfaturile unui tip ca dumneavoastră.

– Doamnă, nici nu știți câtă dreptate aveți. De asemenea, permiteți-mi să vă spun că sunt nerăbdător să aflu cum de îmi cunoașteți identitatea și pentru ce mă urmăriți de zece minute. Vă aflați probabil în fața bârlogului meu din Jermyn Street încă de dimineață, așteptându-mă să ies. Corect?

– Corect, spune ea.

Se așează picior peste picior și continuă:

– Ați remarcat acest lucru? Și chiar nu știți cine sunt?

– Memoria îmi joacă uneori feste, spun eu evaziv. Și la câte femei frumoase cunosc...

– Haide, Lemmy! Kells... Montana Kells!

Râd în hohote.

– Sigur că da! Acum, îmi amintesc! De când ai intrat, am încercat să te recunosc! Bineînțeles, ești prietena lui Fenzer, de pe vremea când Chicago servea drept câmp de tir pentru toată lumea. Și ai fost arestată când a fost prins Fenzer. Au trecut patru ani de atunci, dacă nu mă înșel.

– Da, răspunde ea. Mizerabilii, mi-au dat un an!

– Nu-mi aduce aminte de polițai, spun. Sunt niște nemernici. Sunt sigur că ești nevinovată.

– Bineînțeles, spune ea. Au inventat o mulțime de povești pe seama mea, pentru a mă condamna.

– Nu mă miră deloc, spun eu.

În timp ce retrăiam aceste amintiri, am mai comandat de două ori două pahare de whisky, pe care le-am dat gata rapid. Ca și cum ne-am fi temut să nu se evapore.

– Nu te pot lăsa să mă cinstești toată ziua, spune ea. Nu e frumos. Ce-ai zice dacă ai veni până la mine, Lemmy? Am un apartament drăguț în apropiere. Și îți voi pregăti pe lângă cocteiluri întăritoare și un dejun care să te înveselească.

Mă uit la ceas. Este unu treizeci. Mă amuz în sinea mea, spunându-mi că îl las baltă din nou pe bietul Herrick, dar nu din vina mea.

– Sunt încântat, Montana, îi spun. Dar sunt puțin uimit. Doar n-o să-mi spui că te-ai îndrăgostit subit de mine. Chiar nu ai uitat cine l-a încolțit pe amicul tău Fenzer?

– Bineînțeles că nu, spune ea. Dar nu contează. Sărmanul individ era doar „un bon de masă”. În fond, nu era rău. Sunt alții mai răi decât el.

Încrunt din sprâncene.

– Cine anume? întreb eu nevinovat.

– Ei... de exemplu... tipi ca Panzetti. Nu cred să existe vreun individ mai rău decât el. E mai periculos decât un șarpe cu clopoței. Chiar de două ori mai alunecos.

– Ah, da? fac eu pe miratul. Atunci accept să vin la tine acasă. Ai putea să-mi mai povestești câte ceva despre Panzetti. Ceva plin de haz referitor la individul ăsta...

Plătesc consumația și coborâm. Afară, ne așteaptă mașina. Este o uriașă *Lancia*. Șoferul are o mutră cum nu se poate mai dubioasă.

Montana îi spune: „acasă”. Și mă instalez împreună cu Montana, pe aceeași banchetă.

Montana nu scoate un cuvânt, dar îmi aruncă o lungă privire piezișă.

Trebuie să vă spun că micuța nu se teme de nimeni și de nimic.

2

Pe la orele trei, arunc o privire spre ceas. Sper că Herrick s-a plictisit să mă aștepte și că a luat masa fără mine. Presupun că nu-i prea tihnește masa, dar nu puteam rata această ocazie.

De când am ajuns la Montana acasă, am golit împreună câteva sticle de whisky. Un whisky scoțian clasa-ntâi. Sunt atât de afumat, încât cred că aş putea să cânt și din cimpoi. Cu condiția să-mi fie adusă și fusta în carouri.

Pe când mă gândesc la toate acestea, Montana se ridică și se îndreaptă spre mine. Apoi, înainte de a putea schița un gest, se aruncă asupra mea, îmi înlănțuie gâtul cu brațele, se așază pe genunchii mei și își lipește gura de a mea într-un sărut care o trimite pe Cleopatra drept în rândul profanelor.

– Lemmy, reușește ea să spună cu o voce gătuită, sunt nebună după tine. Ai ceva care mă înnebunește...

– Moștenire de la bunicu'. A fost cel mai mic dintr-o serie de paisprezece copii făcuți din dragoste. Nu trebuia decât să privească o femeie pentru ca aceasta să se îndrăgostească pe loc de el. Bunica mea spunea că a te lăsa sărutată de un asemenea bărbat echivala cu a-ți pune singură lațul de gât. Dar după aceea, nu era chiar atât de rău...

Mă privește un timp după care spune:

– Așadar nu simți nimic pentru mine?

Mă ridic și, în același timp, o ridic și pe ea și o arunc în fotoliul ei.

– N-am căzut în cap, scumpo. Mai întâi, aş vrea să aflu o mulțime de lucruri; în dimineața asta, te plimbi prin fața .

casei mele și mă urmărești în timpul plimbării mele. De ce? Și cum de ai știut că locuiesc pe Jermyn Street?

Îmi aprind o țigară și continuu:

– În al doilea rând, am vaga bănuială că acest dejun delicios, acest nemaipomenit whisky, împreună cu pasiunea subită pe care o ai pentru mine fac parte dintr-un scenariu pregătit dinainte cu minuțiozitate.

În al treilea rând, nu pot să nu mă gândesc la Giacomo Fratti, sărmanul individ care se joacă cu bombe, încercând să-mi pârlască pielea, dar care este atât de neîndemânatec încât bomba explodează într-un moment nepotrivit, și se arde el. Prin urmare, Fratti nu s-a întors ca să vă spună că am murit. În plus, Geralda Varney aleargă într-un suflet la Willie Kritsch pentru a-i povesti la ureche – deoarece crede că el este adevăratul Caution – că am sechestrat-o în garajieri seară și că apoi am fugit. Și iată că se trezește cineva că nu-i place ce s-a întâmplat. Și, după cum îți spuneam, cam bănuiesc cine este acest cineva căruia nu-i plac cele întâmplate. Pricepi, frumoaso?

Încuviințează din cap.

– Continuă, spune ea. Vocea ta melodioasă este ca un cântec de leagăn pentru mine.

– Ce a urmat? Să-ți spun. O creatură picantă pe nume Montana primește misiunea de a mă contacta pentru a mă atrage într-o nouă cursă. Și acum aștept urmarea planului tău.

Îmi torn încă o gură de whisky și mă așez în fotoliu. Montana mă privește de parcă se teme să nu mă volatilizez brusc.

– Ascultă, Lemmy, îmi spune ea. Nimeni nu s-a îndoit vreodată de faptul că ai ceva în cap. Toată lumea știe că ai scos mai multe castane din foc pentru unchiul Sam, decât

orice alt agent. Îi întreci pe toți – și încă de departe! Dar dă-mi voie să-ți spun că în acest moment te înșeli.

Se apleacă spre mine. Este atât de absorbită de discuție, încât uită să-și arate picioarele. Ceea ce vrea să însemne că situația este serioasă...

– Crezi că lucrez pentru banda lui Panzetti, continuă ea. *Era* adevărat, dar nu mai este de actualitate. Mi se ivește șansa de a-i lăsa baltă. Și nu o ratez. M-am săturat de Panzetti și de metodele lui. Individul este atât de sângeros, încât ți se face părul măciucă numai când îl privești. Știi prea bine că nu exagerez.

– Absolut deloc, micuțo, spun eu. Foarte interesant ce-mi spui. Continuă.

– Ei bine, iată, spune ea. O să-ți spun totul. În primul rând, Fratti trebuia să se ducă acasă la patron pentru a-i confirma faptul că tu și Varney ați fost trimiși bucățele la ceruri. Dar n-a venit. Știi prea bine de ce... Și cine vine în locul lui? Căteaua de Varney, care se duce țintă la Willie Kritsch despre care crede că ești tu, datorită actelor tale. Și îi povestește ce s-a întâmplat. Atunci Kritsch vorbește cu Panzetti și îi spune că Geralda s-a întors din ceruri. Și că nu știe ce s-a întâmplat cu tine și cu Fratti... Îți dai seama cât de mulțumit a fost Panzetti! El, care voia să aranjeze afacerea în liniște. Fără ca polițaii de aici să afle ceva...

– Așadar, ce decide? întreb eu.

– Decide să mă trimită pe mine în căutarea ta pentru a-ți propune un târg. Și așa te-am găsit – dar nu pentru asta. Am venit ca să te rog să mă aperi de el. Pentru că nu mai vreau să fiu amestecată în toate nemerniciile bandei.

La care, frumoasa mea se ridică dintr-o săritură, vine spre mine și se aruncă la picioarele mele.

– Lemmy, mă imploră ea, te rog să mă crezi! Este adevărul gol-goluț. De doi ani de zile tot încerc să scap de banda lui Panzetti. Dar era imposibil în SUA. Aici am în sfârșit șansa să reușesc. Sunt cinstită cu tine, Lemmy. O să-ți spun tot ce știu. Îți cer un singur lucru, să mă protejezi, să nu-mi cauți nod în papură și să nu-l lași pe Panzetti să pună gheara pe mine. Ce zici? *Accepți?*

Apoi se ridică. Rămâne în picioare în fața mea. Observ că tremură din cap până-n picioare.

– O.K., Montana, spun eu. *Accept.*

Se îndreaptă spre masă și umple din nou paharele. Ciocnim în cinstea alianței noastre. Apoi începe să se învâртеască prin cameră plângând în hohote. Cu atâta patetism, ca și cum ar fi fost plătită pentru asta...

Mă așez confortabil în fotoliu și mă relaxez. Deoarece am văzut atâtea fetișcane plângând, încât inima mea a devenit cam insensibilă. Și, de altfel, îmi este greu să-mi dau seama de ce plânge. Poate de emoție. Poate de ușurare. Sau poate de atâta whisky... Fie vorba între noi, confidențial desigur, înclin spre ultima variantă.

În cele din urmă, Montana reușește să se calmeze. Își aprinde o țigară și se așază pe divan. Apoi îmi spune:

– Afacerea Whitaker este o adevărată mină de aur. Așa și-a spus Carlo Panzetti. Dar nu-mi dau seama cum a ajuns la această concluzie. Cred că a fost contactat de membrii organizației *Hitler Bund* din Statele Unite. Iar aceștia l-au plătit pe loc. Și cum Panzetti este întotdeauna doritor de bani, deși are atâția cât să se îngroape în ei, a acceptat misiunea.

Prin urmare, a început să-l vâneze pe Whitaker. Care este un neghiob. O fi el deștept ca inginer, dar cu femeile este un fraier. S-a logodit cu Geraldă Varney. Atunci

Panzetti i-a trimis-o pe Carlette. O știi pe Carlette. Este o tipă a-ntâia. Știe cum să sucească mințile bărbaților. Nu i-a trebuit mult timp pentru a-l cuceri pe Whitaker. A făcut dragoste cu el. I-a dat să bea pahar după pahar. Și l-a învățat șapte sute cincizeci de moduri de a săruta pe gură. Sărmanul naiv și-a pierdut complet mințile! În acest moment a început Guvernul SUA să se intereseze de noul bombardier al lui Whitaker. Iar neghiobul i-a povestit Carlettei că va vinde planurile Ministerului Marinei. Sosise momentul să acționeze. În aceeași seară, Carlette îl duce pe neghiob la Grapewine Restaurant. Panzetti trimisese aici două dintre gorilele lui pentru a se ocupa de Whitaker. După cină, Carlette iese o clipă pentru a se duce la toaletă, timp în care gorilele își fac treaba în ceea ce-l privește pe idiot. Adică l-au părut puțin. De ajuns să-i bage frica-n oase. Pentru că este un tip foarte impresionabil. Și după ce gorilele se fac nevăzute și apare Carlette, nătărăul tremură ca o linguriță de jeleu pe o farfurie. Este galben de frică. Atunci Carlette îi spune că ar trebui să fie atent. Că probabil gangsterii au auzit de bombardierul lui. Și că probabil vor să se amestece în treburile lui. A doua zi, idiotul primește o scrisoare anonimă în care scrie că dacă nu cedează planurile bombardierului, cineva va avea grijă să-i taie nasul cu un bonfaier. Asta a pus capac la toate. Îi povestește despre scrisoare Carlettei. Aceasta îi spune că singura soluție este să se facă nevăzuți și să vină aici, unde nu va avea de ce să se teamă, deoarece în această țară nu există gangsteri. Spusele ei îl hotărăsc pe loc. Se pun de acord să plece el mai întâi, urmat la puțin timp de Carlette. Atunci Panzetti aranjează să vină și el. Pusese pe picioare aici, de ceva timp, o organizație. Dar îi ordonă Carlettei să rămână o vreme pe loc, pentru a vedea ce se întâmplă.

Aceasta descoperă că tu vei pleca spre Kansas City în căutarea lui Whitaker. Prin urmare, decide să te urmărească. Și când te hotărăști să pleci, se îmbarcă și ea pe același vapor. Manders, radiotelegrafistul, este un nemernic care lucrează pentru serviciile secrete naziste. Decid amândoi să-ți șterpelească actele de identitate, înainte ca tu să pui piciorul în trenul de Londra. Aveau nevoie de ele pentru ca Willie Kritsch să se prezinte sub identitatea ta în ochii Geraldei, ca să o atragă în casa din Hampstead, spunându-i acesteia că aici va da neîndoielnic peste unul dintre gangsterii care l-au răpit pe logodnicul ei cel dobitoc. Pe de altă parte, Fratti – alias Grant, de la Scotland Yard – îți dă adresa casei din Hampstead, pentru a te momi aici. Astfel se debarasau de amândoi în liniște, cu o mică bombă. Nu exista riscul de a se face remarcați, deoarece, cu atâtea bombardamente, există bombe care explodează în fiecare clipă. Și cu asta basta! Dispăreați fără ca cineva să vă fi văzut sau să fi auzit ceva despre voi! Nici despre Geralda, nici despre Lemmy. Iar Panzetti nu avea decât să-și continue liniștit treaba care constă în a-l „proteja” pe Whitaker, în timp ce acesta aduce ultimul retuș schițelor sale, care nu sunt încă terminate.

– Mulțumesc, Montana, spun eu. Totul este limpede ca lumina zilei. Dar, ia spune-mi, Fratti îi cunoștea pe Willie Kritsch și pe Carlette Francini? Îi întâlnise vreodată?

Micuța clatină din cap.

– Cei amestecați în această afacere nu se cunosc unul pe celălalt, spune ea, cu excepția celor care trebuie să lucreze împreună – și *a mea*. Eu sunt la curent cu totul. Panzetti are totuși nevoie să aibă încredere în cineva, și mă consideră cu trup și suflet de partea lui.

Și frumoasa Montana începe să râdă ca și cum ceea ce spusese era de râs.

– Perfect, spun eu. Și acum, păpușo, spune-mi ce târg... voia să-mi propună domnul Carlo Panzetti? Și cum de gunoiul ăsta își permite să-mi propună un târg?

Montana se duce la masă, își toarnă un pahar plin cu whisky și îl dă peste cap de parcă ar fi fost apă. Copila are probabil un stomac construit din același material cu pânțele unui crucișător de luptă.

Dă din umeri și răspunde:

– Panzetti spune că trebuie să negociezi cu el.

Deschid larg ochii când aud una ca asta.

– Serios? întreb eu. *Trebuie* să negociez cu el. Explică-mi de ce, micuț.

Montana râde.

– Carlo are creier, spune ea. Știi bine. Îl cunoști doar. Și-ar vinde propria mamă. Și ar fi în stare s-o frigă pe bunică-sa la foc mic, în timp ce s-ar prăpădi de râs.

Se uită țintă în ochii mei, după care continuă:

– De ce a plănuit Panzetti să-l aducă pe Whitaker în Anglia? I-ar fi putut șterpeli planurile în America, dacă voia. Sau ar fi putut să-l ucidă mai întâi și să-i ia apoi planurile. Deci? Ia gândește-te, Lemmy. Panzetti vrea să-i înșele pe cei care l-au plătit ca să pună mâna pe planuri. Banda de nemți... Pricepi?

Fluier admirativ.

– Încep să mă luminez, spun eu. O.K. Continuă. Și care este târgul respectiv?

Montana își aprinde o țigară. Degetele îi tremură ușor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lemmy, adaugă ea. Trebuie să mă protejezi. *Trebuie!* Dacă Panzetti ar afla că ți-am spus toate astea, m-ar arunca într-un bazin cu petrol

și mi-ar da foc. M-ar omorî atât de lent, încât i-aș cere să-mi taie gâtul ca să se termine odată.

Îi zâmbesc încurajator.

– Nu-ți face probleme, micuțo, spun eu. O să veghez asupra ta, serios. O să-mi asum personal sarcina asta. Poți să contezi pe mine. Și care este târgul pe care Panzetti vrea să-l încheie cu mine?

– Ei bine, spune ea, iată cum stau lucrurile. Panzetti l-a adus pe Whitaker aici, numai pentru a pune distanță între el și nemții care se simt în SUA ca la ei acasă. Știa prea bine că, dacă ar încerca să-i păcălească acolo, i-ar veni de hac. Aici însă, Panzetti poate face ce vrea. Nemții nu-l pot găsi aici. Și a plecat și cu banii lor. Și nu numai atât, dar a pus mâna și pe Whitaker și pe planurile bombardierului. Iar în caz că mai are nevoie de încă o garanție, o are și pe Geralda. Prin urmare, dacă ai spune că nu are cu ce negocia, ar fi ca și cum ai zice că am un picior de lemn!.

– Nici nu mă gândesc, frumoaso, spun eu. Pentru că m-am documentat bine în materie. Încă de azi-dimineață, îți studiez atent picioarele. Vreau să spun că am avut cu ce-mi clăti ochii. Și pot să afirm fără minciună că jartierele tale roz sunt absolut încântătoare... Dar iartă-mă că te-am întrerupt. Mi-ai enumerat atuurile lui Carlo Panzetti. O.K. Acum, ia spune-mi, în ce constă acest târg blestemat de care îmi vorbești de o oră?

– O să-ți spun. Și o să-ți spun și cum poți să-l învingi pe Carlo. Dar iată mai întâi care sunt condițiile mele: îi lași în pace pe el, pe Kritsch și pe Carlette. Uیți tot ce s-a întâmplat. Și faci în așa fel încât și autoritățile britanice să procedeze la fel...

– Nu se poate, păpușa mea. Ne aflăm în bătrâna Anglie, iepuraș...

– Și ce dacă? întreabă ea. Oricum ar fi, Panzetti crede că se vor conforma cererilor lui... Vor englezii bombardierul lui Whitaker sau nu-i interesează? Panzetti vrea să fie lăsat în pace. A încasat două sute de mii de dolari de la nemți, în SUA. E ceva. Dar suma este prea mică pentru el. Și, conform planului său, trebuie să-ți iei angajamentul că tu și poliția britanică că veți coopera cu el. Panzetti este de părere că poți obține, dacă vrei, această promisiune din partea lor. În acest caz, se va arăta și el generos. Îl va elibera pe Whitaker. Și ți-o va face cadou pe Geraldă. Astfel, vă va arăta cum se poartă un gentleman. După care...

– După care, ce?

– După care, va vinde planurile bombardierului lui Whitaker guvernelor britanic și american...

– Chiar așa..., spun eu.

– Și zice că nu va fi deloc exigent, continuă Montana. Spune că se va mulțumi cu numai două sute cincizeci de mii de dolari. Pricepi?

– Pricep.

Și încep să reflectez asupra planului.

Încep să cred cu adevărat că Panzetti este un meseriaș. Nu-l credeam capabil de o asemenea mașinațiune. Pentru că planul este bine pus la punct. Dacă stai să te gândești, este evident că un sfert de milion de dolari nu este mare lucru într-un război care costă zilnic circa zece milioane.

– Presupunând că nu-mi place târgul propus, îi spun eu Montanei. N-ar putea să facă nimic.

Fata dă din umeri cu emfază, pentru a-mi arăta ce crede de spusesele mele.

– Panzetti m-a însărcinat să-ți spun că, dacă refuzi oferta lui, poți să-ți iei adio de la Whitaker și Varney. Spune că îi va tăia cu mâna lui gâtul neghiobului de la o ureche la

cealaltă. Cât despre Geralda, m-a însărcinat să-ți spun că îi va rezerva un tratament absolut special înainte de a începe să o prelucreze. A spus că vei înțelege mai mult ca sigur aluzia.

Înclin capul convins. Am priceput unde bate.

– După care, spun eu, va preda planurile nemților...

Mă ridic din fotoliu.

– Deci acesta este faimosul târg, spun eu. Iar tu vrei să-l abandonezi pe Panzetti. Și să mă ajuți să reglez conturile cu gunoiul ăsta. Cred că ai dreptate, micuța mea. Carlo Panzetti nu este genul de cavaler de care are nevoie o femeie. Cel puțin nu una care vrea să-și trăiască traiul nevătămată.

Mă îndrept spre masă și torn în pahar câteva picături din lichidul arămiu. Reflectez rapid asupra situației. Apoi Montana continuă:

– Dar ți-am spus, zice ea, că îți voi arăta cum să-l învingi pe Carlo. Și mă voi ține de cuvânt.

Mă așez lângă ea și îi spun că sunt numai ochi și urechi.

– Panzetti, continuă ea, era sigur că vei accepta târgul. Era atât de convins încât a dispus deja ca Whitaker și Varney să fie transportați într-un loc din care să-i poți prelua fără greutate. Dar nu trebuie să afli care este acest loc decât după ce îl sun pe Panzetti ca să-i confirm că ai acceptat târgul. Imediat după aceea, urmează să-ți fie dezvăluit acest loc. Panzetti ar urma să te contacteze din nou, pentru a-ți spune unde trebuie să-i verși banii pentru planuri, cei două sute cincizeci de mii de dolari. Odată plata efectuată, și nu înainte, planurile ar urma să-ți fie înmânate. Eliberarea lui Whitaker și a lui Varney este menită să-ți dovedească faptul că este de bună-credință.

– Nu înțeleg prea bine, spun eu. Dacă Panzetti l-ar elibera pe Whitaker înainte, ce l-ar împiedica pe neghiobul ăsta să deseneze pentru noi alte planuri?

Montana mă măsoară din cap până-n picioare cu un aer disprețuitor. Apoi îmi spune:

– Nu fi idiot, Lemmy. După cum îți poți da seama, Carlo a luat măsuri ca să prevină acest lucru... Whitaker este incapabil – pentru luni de zile – să deseneze cel mai mic plan. Îi va trebui cel puțin un an pentru a fi în stare să meargă drept...

– Serious? întreb eu. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Panzetti a recurs la metodele sale obișnuite. Lui Whitaker i-au fost injectate droguri din ziua în care a terminat planurile. Idiotul este pe trei sferturi ramolit la ora actuală. Nu va putea trage nici măcar o linie până când nu va urma un tratament de dezintoxicare. După părerea mea, dacă nu-i răspunzi pe dată lui Carlo, va începe s-o prelucreze și pe Geralda Varney. Așa că mai întâi și-ntâi, trebuie să pui mâna pe cei doi dobitoci. Ceea ce este posibil. Știu unde se află. Whitaker se află într-o casă care se numește Casino Lodge, în Newbury. Este un locșor nu departe de Highclerc, din comitatul Berkshire. Casa se află în mijlocul unui parc întins. Panzetti a închiriat-o de câteva luni. Whitaker a fost deja transportat acolo. Varney urmează și ea să fie transportată în această seară. Acționează în umbră, arestează-i. Nu-ți va fi greu.

– La ce distanță se află casa de aici?

– La circa o sută zece kilometri.

Îmi consult ceasul. Sunt orele șaisprezece.

– Ascultă, Montana, spun eu. Te cred pe cuvânt. Am încredere în tine. Mă duc acolo cât pot de repede.

– Ah, da? întreabă ea. Și eu? Mă lași baltă? Pentru ca Panzetti să-mi facă felul în doi timpi și trei mișcări? Știe că mă aflu aici. Știe...

– Ascultă, micuțo, îi spun eu. Există un singur loc unde ai putea fi în siguranță. În SUA. De ce nu te întorci acolo? Crede-mă, Panzetti nu va părăsi niciodată această țară. Mă ocup eu de asta.

– Așa mai merge, spune ea. Dar trebui să o șterg imediat. Nu vreau să mai rămân aici un minut în plus.

– O.K., spun eu. O să fac ce trebuie.

Mă duc la un mic birou dintr-un colț al camerei, iau o foaie de hârtie și scriu câteva rânduri pentru Herrick. Iată ce am scris:

„Dragul meu Herrick,

Îmi pare foarte rău că te-am lăsat baltă astăzi. Dar evenimentele se precipită și trebuie să le fac față. Purtătoarea acestui bilet se numește Montana Kells. Mi-a făcut un mare serviciu. Lucrează pentru noi. Și acum ar dori să se întoarcă în SUA fără întârziere – ceea ce consider că este foarte înțelept din partea ei. Îți rămân profund îndatorat dacă ești amabil să-i dai tot concursul tău în această privință.

Cu prietenie,
Lemmy H. Caution.”

Îi dau fetei biletul să-l citească, apoi închid plicul.

– Du-te să-ți faci bagajele, spun eu. Apoi, fuga la Scotland Yard! Cere să vorbești cu *Chief Detective Inspector* Herrick. Dă-i biletul. Se va ocupa el de toate. La ce oră vrei să pleci?

– Voi pleca abia mâine, dis-de-dimineață, spune ea. Panzetti va afla doar atunci că l-am tras pe sfoară. Așadar nu am de ce mă teme până atunci.

– O.K., spun eu.

Reflectez o clipă, după care îi spun:

– Dar acum am nevoie de o mașină. N-ar putea șoferul *Lanciei* să...

– Ba da, Lemmy. Ar fi cum nu se poate mai bine. Este la curent cu ce voiam să-ți propun. O să-l sun la garaj să-i spun să-ți aducă mașina, după care poate dispărea. Are unde să se ducă, căci are colegi în toată țara.

Montana se duce la telefon, formează un număr, vorbește cu șoferul, îi spune să aducă *Lancia* și îl asigură că totul este în ordine, să nu-și facă probleme, să-și facă bagajele și să o șteargă.

Apoi se întoarce spre mine și îmi întinde mâna.

– Baftă, Lemmy, îmi spune ea. Ne vom revedea pe Broadway. Dar nu uita că trebuie să mă protejezi. Și că, dacă nu îl aranjezi pe Panzetti, îmi va veni el mie de hac într-o bună zi.

– Nu-ți face probleme, draga mea, spun eu.

– Tonny te așteaptă în garaj, continuă ea. Ca să-ți dea cheile mașinii. Vrei să-i dai asta?

Se duce la birou, deschide un sertar, scoate cinci bancnote de o sută de dolari, și mi le întinde.

– Spune-i că astfel conturile noastre sunt încheiate. Și mai spune-i s-o șteargă rapid și să se pună la adăpost.

După care se repede spre mine, cu brațele în jurul gâtului meu, și îmi dă un sărut de văd stele verzi. Apoi se smulge de lângă mine și îmi spune:

– Am fost întotdeauna nebună după tine, Lemmy. Din ziua în care te-am văzut la procesul lui Fenzer. Purta un

costum din tweed albastru, o cămașă din mătase bleu-ciel și o cravată bleumarin. În acea zi am simțit că m-am îndrăgostit. Deși tu te-ai purtat urât cu mine. Și am făcut un an de închisoare din cauza ta.

– Așa stau lucrurile pe lumea asta, Montana, spun eu.

– Dar asta nu mă împiedică să te iubesc, Lemmy. Sper să te revăd curând. Am atâtea confidențe să-ți fac...

– Și eu.

Apoi mă îndrept spre ușă, și mă întorc să-i fac cu mâna în chip de adio. Mă privește cu niște ochi căprui imenși, blânzi ca ai unei căprioare.

Nu încapă îndoială, este o frumusețe...

Odată ieșit din casă, grăbesc pasul și mă îndrept spre garajul care se află de cealaltă parte a imobilului. Garajul este un fost grajd modernizat. Ca în toate construcțiile de acest gen, există și o mică locuință deasupra garajului. Altădată, pe vremea când erau utilizate echipaje de tracțiune, era locuința birjarului.

Sun. După o clipă, șoferul cel urât îmi deschide.

– O.K., domnule Caution, spune el. Am vorbit cu domnișoara Kells la telefon. Mașina este gata.

– Aș vrea să dau urgent un telefon. Aveți telefonul aici?

Răspunde că da și îmi cere să-l urmez în micul apartament de deasupra garajul. Urcăm la etaj. În colțul unei camere, se află un telefon.

Mă scotocesc în sacou.

– Domnișoara Kells m-a rugat să-ți dau cinci sute de dolari, spun eu. Și îți transmite s-o ștergi rapid și să te pui la adăpost.

– O.K., domnule Caution, spune el.

– Dar nu-ți voi da banii, spun eu. Am altceva pentru tine. Ceva la fel de interesant.

Scot mâna din tocul care este fixat pe pieptul meu. În mână țin *Luger*-ul. Îi trag peste gură o lovitură cu mânerul armei. Se prăbușește fără zgomot.

Îl scotocesc prin buzunare. Îi iau cheile și un mic revolver. Cobor în garaj de unde mă întorc cu o sfoară. Apoi îl leg cu atâta rafinament, încât îi vor trebui cel puțin patru ani dacă va vrea să se dezlege. Cu toate acestea, îl leg astfel încât să-și poată mișca mâinile.

În timp ce mă străduiesc să-l leg, își revine în fire. Îi trag un pumn care îl adoarme pe loc. Apoi îl târăsc în bucătărie și îl ascund sub o masă. După care închid cu atenție toate ferestrele și las lângă el o sticlă de lapte, pe care o zărisem pe o masă.

Tipul deschide din nou ochii. Îi țin un mic discurs, după ce m-a înjurat:

– Nu te nelinești, băiete, spun eu. O să mă întorc curând după tine. Ți dau voie să strigi cât vrei. Nu te va auzi nimeni. Sper să mă întorc înainte ca tu să bei tot laptele.

Apoi încui ușa bucătăriei și mă duc în camera în care se află telefonul. Sun la Scotland Yard și cer cu Herrick. Din fericire, este la birou.

– Bună ziua Herrik, spun eu. Am numai două minute la dispoziție, deoarece am treabă. Cred că vei primi astăzi sau mâine vizita unei persoane fermecătoare care se numește Montana Kells. O să te roage să o ajuți să fugă în America. Ți va arăta un bilet din partea mea, prin care te rog să-i dai tot concursul. Pricepi?

Herrick îmi răspunde că da.

– Bun. Când se prezintă păpușa înhaț-o și pune-o la păstrare după gratii. Este un pește gras. Lucrează pentru banda care l-a sechestrat pe Whitaker.

Herrick îmi spune că așa va face.

– Mulțumesc, Herrick, spun eu. Și aș vrea să-mi mai faci un serviciu. Să telefonezi pe fir diplomatic cartierului genera al FBI-ului din Washington și să-i întrebi unde și când a fost văzut ultima oară Carlo Panzetti. Spune-le că îi întrebi din partea mea. Bine?

– De acord, spune el.

– Să nu crezi că-ți ascund ceva, Herrick. Dar evenimentele se succedă cu atâta rapiditate, încât trebuie să plec urgent undeva. Poate ne vedem mâine.

Îmi răspunde că sunt în asentimentul lui și că imediat ce am zece minute libere pot să dau o fugă până la el, ca să-i povestesc ce învârt. Este un vechi obicei spaniol, spune el.

Doar v-am spus că Herrick este un tip foarte simpatic!

CAPITOLUL IV

Un individ ciudat

1

Mă aflu pe peronul gării de vest. Este atât de frig în acest moment al înserării, de parcă m-aș afla într-un congelator.

Am avut noroc că, la plecare, l-am rugat pe un băiat de la Touring-Club să-mi explice cum pot ajunge la Casino Lodge. Am un noroc chior, pentru că locul respectiv este ascuns în mijlocul pădurii ce împrejmuește Highclerc.

Apăs pe accelerație pentru că nu vreau să mă prindă pe drum o alertă aeriană, în mijlocul întunericului, și să fiu obligat să sting farurile. Cum nu cunosc regiunea, nu mi-ar rămâne decât să mă instalez confortabil pe banchetă și să mă culc.

Când trec prin Reading, zăresc un vânzător de tutun în a cărei vitrină se văd pachete de *Lucky Strike*. Este un chilipir și nu-l las să-mi scape. Aprind o țigară și demarez

cu toată viteza, în timp ce gândurile mele zburdă la silueta frumoasei Montana.

Mă veselesc de unul singur gândindu-mă că scumpa copilă este convinsă că m-a dus de nas, cum că i-ar fi teribil de frică de Panzetti de care vrea să scape, și că începând de acum înainte, nu are alt gând decât să devină un model de virtute.

În timp ce aceste gânduri îmi trec prin minte, mașina a străbătut o distanță apreciabilă. Și ajung la drumul care mi-a fost indicat și care ocolește Casino Lodge.

Întinericul este ca de smoolă. O ploaie măruntă te udă până la oase.

Ascult cu urechile ciulite, dar nu se aude nimic în afara răpăitului ploii, care s-a pornit din nou.

Frumoșii mei pantofi noi se afundă în noroi. Ceea ce îmi rupe inima. Am dat pe ei douăzeci și cinci de dolari la New York. Și dacă o ține tot așa, nu vor ieși vii din țara asta.

Nu înseamnă că vorbesc de rău peisajul rural. Aș spune chiar că îl ador – mai ales pe felicitările de Crăciun...

Scot pachetul de *Lucky Strike* și aprind o țigară, lăsând la vedere flacăra brichetei. După care pornesc pe drumul care traversează pădurea. Pe jos. Fluierând tare o melodie de jazz...

După ce parcurg circa o sută de metri, arunc țigara. Și străbat același drum în sens invers – dar prin tufișuri, și în arc de cerc. Pentru a ajunge la mașină neobservat.

Și iată-mă din nou în fața porții de fier duble unde mi-am lăsat mașina.

Mă ascund în spatele unui rododendron masiv și îl observ pe tipul care tocmai îmi scotocește mașinuța. Dar nu pot distinge nimic. Atunci mă apropiu de *Lancia* pe care

tipul o cercetează la lumina unei lanterne, printr-un geam lăsat.

După un moment, deschide portiera. O rază a lanternei luminează mutra individului. Recunosc clientul. Este Freddy Zokka. Unul dintre mizerabilii din banda lui MacInnigle, faimoasă în 1935.

Tușesc ușor. Tipul face un salt înapoi ca ars. Și își strecoară mâna în sacou, scoțând un revolver. Se întoarce spre mine.

– Ce mai faci, Freddy, spun eu. Ți place mașina mea? Este o marcă renumită. Poate că, dacă vei mai lucra mult timp pentru Panzetti, vei strânge destui bani ca să-ți cumperi și tu una. Asta, cu condiția să nu ajungi mai întâi pe scaunul electric.

– Ce surpriză! exclamă tipul. Să fie chiar domnul Caution în carne și-n oase? Marele as al agenților. Care va sta cuminte dacă nu vrea să-i mai fac o gaură deasupra buricului – unde se pare că doare foarte rău...

– Ar fi prima dată când ai face asta. Pentru că obișnuiești să împuști oamenii pe la spate, și numai când dorm. Așadar, pune la loc revolverul; nu mai face atâta pe eroul și încearcă să fii ceva mai deștept.

– Ah, da? spune el.

Apoi face o grimasă care te face să crezi că maică-sa se gândea la un chinez exact în clipa în care l-a adus pe lume.

– Gura, Caution, continuă el. La ce bun să deschizi gura ta mare? Am un chef nebun să te ucid pe loc și să te arunc în lacul din apropiere.

– Știi prea bine că, dacă ai face așa ceva, domnul Panzetti ar fi atât de supărat pe tine, încât ți-ar tăia gâtul de la o ureche la cealaltă. Nu s-a străduit să mă ademenească

aici pentru ca un idiot să mă ucidă. Nu asta a pus el la cale în creierul lui de șarpe cu clopoței.

Înaintează cu brațul ridicat. Zokka dă înapoi până când ajunge lângă portiera *Lanciei*. Apuc țeava revolverului lui și o dau deoparte. Apoi îi expediez un croșeu de dreapta în nasul lui urât. Dă drumul revolverului și își pierde echilibrul. Îi trimit, în cădere, un croșeu la stomac – puțin mai jos. Scoate un schelălăit și se prăbușește la pământ. Cu fața în stratul de zece centimetri de noroi.

Iau revolverul și îl arunc în tufiș. Apoi îl culeg de pe jos pe individ și îl lipesc de strapontină. După câteva secunde este în stare să mă asculte.

– Ascultă-mă, scumpule, spun eu. Știu care vă este planul. Ai fost trimis în întâmpinarea mea pentru a-mi aranja mașina, după ce o lăsam aici. Probabil că urma să-i dezumfli cauciucurile sau să aranjezi farurile ca să nu pot pleca rapid atunci când aş fi vrut. Dar nu-mi vinde mie gogoși, cum că aş fi în pericol aici. Știu prea bine că, dacă unul dintre voi ar încerca să mă ucidă, Panzetti ar fi atât de încântat de isprava voastră, încât v-ar da drept hrană leilor de la grădina zoologică.

Nemernicul tace chitic. Îl apuc de guler și îl ridic în picioare.

– Ascultă-mă bine. O apuci pe drumul ăsta și mergi pe el fără oprire. Când ajungi la Newbury, poate vei mai prinde un tren spre Londra. Te sui în tren, și, odată ajuns la Londra, îi faci o vizită Montanei Kells, dacă mai este în apartamentul ei. Îi spui că nu sunt chiar atât de dobitoc pe cât mă crede ea. Pricepi? Încă ceva: dacă aş fi în locul tău, Freddy, aş face tot posibilul să nu-i mai ies în cale lui Caution. Pentru că dacă mai pun o dată gheara pe tine, o să te aranjez în așa fel, încât torturile chinezești să ți se pară

simple dansuri de societate! Și acum, valea, gorilă ce ești! Și ai grijă să nu te oprești din mers.

Și îi dau un pumn amical în colțul gurii. Nu spune nimic. Se ridică, trece dincolo de poartă și pornește la drum. Ținându-se cu mâinile de burtă.

O pornesc de-a lungul drumului, în direcția opusă, și merg timp de zece minute până când ajung la un lac întins. Ceața care plutește la suprafața lui, vântul care vâlurește suprafața apei și zgomotul ploii care inundă întreg peisajul, te fac să te simți atât de vesel, încât îți vine să te arunci rapid în apă.

Îmi reiau drumul și ajung în sfârșit într-un luminiș, de cealaltă parte putând zări un conac. Și mă întreb ce va mai urma.

Ajungând în fața unei uși imense, trag de lanțul unei sonerii. Se aude un clopoțel la paisprezece kilometri, pe puțin!

Ascult, dar nu se aude nimic. Atunci încerc mânerul. Ușa se deschide. Intru, închid ușa, și aprind lanterna. Arunc o privire scurtă împrejur.

Mă aflu într-un hol imens, vechi. Mobila este plină de praf, dar frumoasă. În dreapta, agățat pe perete, se află un tablou în ulei, deasupra căruia este inscripționat *George Soames Ellinghurst, Prim Lord Calvoran*. Privesc de aproape tabloul și ajung la concluzia că George era un tip distins, deși ține capul într-o poziție atât de rigidă că ai crede că s-a născut cu spondiloză cervicală.

George pare să mă urmărească din rama sa. Cu atât mai rău. Îi întorc spatele și urc scara maiestuoasă dinaintea mea. De fiecare dată când pun piciorul pe o treaptă, se aude un fel de ecou, undeva în odaie. Mă simt ca în filmele cu castele bânuite.

Ajung la primul etaj. Este o tăcere mormântală. Întreruptă din când în când de pocnete bizare.

Deschid gura larg și strig cu o voce care a fost probabil auzită până în Honolulu:

– Whitaker!... Ești pe aici?

De deasupra capului meu, aud un fel de geamăt. Un geamăt înăbușit, sfâșietor, ca cel pe care l-a scos mătușa mea Priscilla în ziua în care unchiul i-a mărturisit că s-a însurat cu ea în baza unei false licențe de căsătorie. Și astfel a aflat ea, brutal, că trăia în păcat de patruzeci și șapte de ani și câteva luni...

Urc la etajul de deasupra și apuc pe un coridor care străbate conacul de la un capăt la celălalt. Oriunde îndrept lumina lanternei, văd pe pereți numai tablouri care sunt portrete ale altor membri ai familiei Calvoran. Sunt mulți la număr și nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că George – tipul din tabloul din hol – își îndeplinea probabil cu ardoare datoria conjugală. Și ajung la concluzia că doamna contesă era probabil o tipă al naibii de tăvălită.

În trecere, îmi permit libertatea să remarc faptul că toți indivizii ale căror portrete sunt atârinate pe perete seamănă cu cel de la parter. Ceea ce dovedește că toate poveștile de prin cărți, cum că toate contesele își făceau de cap, sunt lipsite de temeii. Doar dacă nu cumva pictorii care au realizat aceste portrete nu erau băieți bine crescuți și plini de tact.

După ce am reflectat asupra acestui subiect, scot din nou un urlet. După o clipă, îmi răspunde un alt geamăt. Îmi dau seama imediat de unde vine și mă reped spre capătul coridorului. Deschid o ușă și intru.

În mijlocul camerei se află o masă imensă. Pe ea, un tip legat fedeleș – cu brațele și picioarele depărtate, legate fiecare de câte un picior al mesei.

Fața acestuia este slabă și palidă. Și are o privire complet deznădăjduită. Tipul nu pare foarte fericit.

Caut comutatorul și aprind lumina. Apoi încep să-i tai legăturile tipului.

– Ei, domnule Whitaker, sunt încântat să te întâlnesc nevățamat. Te caut de câteva săptămâni!

Individul încearcă să se miște dar nu reușește. Și are o privire atât de pierdută, încât dă impresia că este total absent.

Îl ajut să coboare de pe masă și îl sprijin, în timp ce face câțiva pași în jurul mesei. După care, îl instalez într-un fotoliu de brocart și mă duc la o măsuță pe care am zărit niște sticle de whisky, sifon și pahare.

Deschid o sticlă neînceptută și pun dopul pe limbă. Este whisky. Umplu două pahare, dintre care îi dau unul lui. Iau și eu paharul pentru a-i arăta că știu să trăiesc.

– Așadar iată-ne instalați confortabil, Whitaker, spun eu. Ce-ar fi dacă am profita și am discuta despre afaceri?

Mă privește îngrozit.

– Să nu mai rămânem nici o clipă aici! spune el. Mă înnebunește gândul că se pot întoarce... Mi-au tras o săpună...

– Și ce? Presupun că nu prea te interesează ce s-a întâmplat cu fosta logodnică? Cu Geralda, vreau să spun. Cea pe care ai părăsit-o...

– Nu știu nimic despre ea, spune el. Absolut nimic. Am noroc că mai sunt în viață. Geralda trebuia să nu se amestece în povestea asta. Panzetti este un diavol. Numai Dumnezeu știe ce au făcut cu ea!

Îmi aprind o țigară și îi răspund:

– Am vaga bănuială că aș putea să dau de ea. În ziua în care nu voi avea nimic altceva de făcut...

– Și de ce nu te ocupi acum de căutarea ei? mă întreabă el. Ești doar Caution, agent special. Nu-i așa?

– Exact, amice. Și știai că o să vin să fac un tur pe aici, nu?

– Una dintre gorilele lui Panzetti mi-a spus că vei veni, răspunde el. Mi-a spus că, dacă vei veni singur, totul va fi în ordine. Dar dacă veneai cu cineva, îmi vor tăia gâtul înainte ca dumneata să poți ridica un deget. Aproape că am înnebunit. Mă întrebam dacă vei acționa cu sânge-rece.

– Ei bine, acum vezi. Am venit singur. Și cu mâinile în buzunare.

Individul tace chitic timp de un minut. Apoi se duce la masă și își umple paharul cu whisky. Ca și cum era ultimul pe care îl bea pe această lume.

Îmi place să privesc oamenii bând. Cu condiția să-mi lase și mie ceva în sticlă. Încep să mă întreb dacă îmi va mai rămâne ceva de băut...

Mă îndrept spre masă și îmi umplu paharul ochi. Apoi îl dau peste cap. Și îmi pun altul. Din prudență. După care, mă așez la loc și iau cuvântul.

– Am un dezvoltat simț al umorului, spun eu. Și recunosc cu inima deschisă că Panzetti este șiret. Ne-a dus pe toți de nas. Pe toate planurile – până în prezent. După ce i-a ușurat de bani pe nemți, nu le livrează planurile. Și începe să negocieze cu guvernele american și britanic. Bine gândit. Cu condiția ca planul să reușească...

Whitaker dă din umeri.

– Va trebui să te trezești dis-de-dimineață dacă vrei să-l bați pe Panzetti, spune el. Cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut, este să-i acceptăm condițiile. Trebuie să recuperăm planurile avionului meu, cu orice preț.

– Chiar așa? întreb eu. Și dacă nemernicul se hotărăște să ne tragă pe sfoară? Să presupunem că face fotocopii ale planurilor. Și că, după ce ne-a vândut planurile, le vinde o copie și nemților. Ce spui de asta?

– N-o va face, zice el. Nu sunt atât de idiot pe cât mă crezi. Planurile nu sunt finisate. Le lipsește partea cea mai importantă pe care am lăsat-o special neterminată. Panzetti știe acest lucru. Este porțița noastră de scăpare. Dar, până la noi ordine, el controlează jocul.

– Părerea ta, spun eu. Dar... ia spune-mi. Când gorilele lui Panzetti te-au legat de masă, trebuie să-ți fi dat un mesaj pentru mine. Corect?

– Iată ce mi-au spus, răspunde el. Panzetti are acum banii nemților. Așadar, nu mai așteaptă nimic de la ei. Și puțin îi pasă de eventualele lor represalii. Este convins că nu-i pot face nimic în această țară. Atunci a propus un târg guvernului britanic. Vrea pentru el două sute cincizeci de mii de dolari. Imediat ce va primi banii și garanția oficială că va fi lăsat în pace, ne va da planurile. Dacă, dimpotrivă, nu vede nici un ban timp de o zi sau două, va face în așa fel încât planurile să ajungă în mâna lui Hitler, și nu o vom revedea niciodată pe Geralda. Mi-au spus ce îi vor face Geraldei... Mi-au spus că...

Îl văd cutremurându-se și ascunzându-și fața cu mâinile.

– Fii curajos. Nu-ți face deocamdată probleme pentru frumoasa Varney.

– Dumnezeuule! spune el. N-ai nici pic de suflet? Nu știi de ce este în stare Panzetti? Nu-ți dai seama ce soartă o așteaptă pe nefericită în mâinile acestui nebun sadic? Nu pricepi?

– Mi se rupe inima, spun eu. Dar ce să-i faci, meseria e meserie. Nu-ți face griji pentru Geralda. Să o lăsăm pentru moment să se zbată între brațele și între mâinile lui Panzetti. Să trecem la afaceri. Carlo mă interesează mai mult decât Geralda. Spune-mi, când l-ai văzut ultima dată pe gunoiul ăsta?

– Nu l-am văzut deloc, spune el. Și nu cunosc numele oamenilor din banda lui, pe care i-am văzut. Îți pot spune doar că Panzetti este aici. În Anglia. Într-un loc sigur. Și că nimeni nu-l poate opri. Individul nu se teme de nimic și este la fel de deștept ca diavolul.

Dau din umeri.

– Nu neg, spun eu, faptul că Panzetti ne-a dus de nas tot timpul. Și am vaga bănuială că, dacă vrem să punem mâna pe planuri, nu avem altă cale decât să le răscumpărăm de la el. La prețul cerut de el.

Mă cufund preț de o clipă în gânduri extrem de profunde. Apoi adaug:

– Ți-au spus ticăloșii unde și cum trebuie să le vărsăm banii?

Încuviințează din cap.

– Banii îi vor fi transmiși prin intermediul meu, spune el. Când am banii, urmează să-l sun la un număr pe care mi l-au dat ei. Atunci îmi vor spune în ce loc trebuie să le vărs banii. Și unde îmi vor preda planurile și pe Geralda. Apoi ne vor lăsa pe amândoi să plecăm.

– Bravo! spun eu. Și ce garanție avem că nu te vor înhăța din nou și nu o vor păstra pe Geralda? Ei, ce garanție?

– Nici una, răspunde el. Nu avem altceva de făcut decât să avem încredere în el. De altfel, nu văd cum ne-ar

putea păcăli. Pentru că i-ar fi extrem de greu să părăsească Anglia... dacă s-ar distra astfel cu autoritățile țării.

– Și de ce nu? întreb eu. A intrat clandestin fără dificultăți. O să se descurce el și la ieșire.

În acest moment, se aude un telefon sunând undeva în conac. Mă ridic și ciulesc urechile. Zgomotul vine de jos.

– Nu te mișca din această cameră, spun eu. Mă duc să văd ce este.

Într-un mic birou de la parter, apuc receptorul unui telefon. Este singurul obiect din încăpere care nu este acoperit de praf.

– Alo! Aici domnul Lemuel H. Caution de la FBI. Cu ce vă pot fi de folos?

După un moment de tăcere, se aude o voce. Și vă asigur că nu este o voce frumoasă deloc. De ce? Simplu: pentru că simt fiori de gheață pe șira spinării. Atât este de dulceagă, și moale, și înfiorător de glacială.

– Aici Panzetti, spune vocea. Domnul Carlo Panzetti. Lângă mine se află o domniță care ar vrea să vă vorbească, domnule Caution. Vă rog să fiți amabil și să rămâneți la aparat. Mulțumesc.

Urmează o scurtă pauză, apoi aud o voce aspră care ordonă cuiva:

– Ia receptorul și vorbește!

Aștept un minut, apoi Geralda ajunge la aparat. I-aș recunoaște vocea dintr-o mie. Chiar și în afurisita asta de casă pustie și rece. Îmi face mare plăcere să o aud.

– Ei, Geralda, spun eu. Cum merg lucrurile pentru tine? Sper că nemernicul te tratează frumos.

– Domnule Caution, spune ea, nu am permisiunea să vă vorbesc mult timp. Mi s-a ordonat să vă spun că dacă nu acceptați condițiile despre care acum ați luat cunoștință și

dacă nu luați toate măsurile pentru ca banii să fie aduși la ora și în locul despre care veți fi informat, în primul rând, planurile avionului vor fi predate nemților, și în al doilea rând, mă vor ucide. Mi s-a cerut să vă spun că voi avea o moarte extrem de lentă. Și că – pentru a vi se dovedi că sunt moartă și felul în care am fost ucisă – cadavrul meu va fi depus în imobilul de pe Jermyn Street, unde se află apartamentul dumneavoastră, în termen de opt zile începând cu acest moment, dacă nu faceți ce vi se cere.

Frumoasa mea încetează să vorbească. Se aude un declic. A închis telefonul.

Oftez din adâncul inimii, pun receptorul în furcă și rămân pe loc pentru a reflecta o clipă. Geralda este la mare ananghie.

Îmi aprind o țigară și urc până la Whitaker. Are aceeași față jalnică.

– Era Panzetti, spun eu. Geralda mi-a spus și ea câteva cuvinte. Mi-a confirmat ce mi-ai spus despre condițiile impuse de Carlo. Și că va avea mici neplăceri înainte de a fi ucisă de-a-binelea.

– Ți-am spus eu! strigă el. Trebuie să acceptăm imediat.

– O secundă, băiețăș! Scoate-ți mai întâi sacoul. Și arată-mi brațul.

Tipul mă privește ca și cum aș fi nebun. Dar își scoate sacoul. Îi suflec mânecile cămășii și îi privesc brațele.

– Pune-ți sacoul, băiete. Și ciulește bine urechile la cele ce-ți voi spune. Iar apoi așază-te și relaxează-te. Pentru că aș vrea să fii foarte atent la cuvintele pline de înțelepciune pe care ți le voi spune.

Mă privește stupefiat, dar se așează.

– Vezi tu, spun eu, nu prea am încredere în nici unul dintre voi. Păpușa asta de-a dreptul incandescentă pe nume

Montana Kells mi-a mărturisit că Panzetti te-a umplut cu droguri – injectabile – pentru ca, dacă punem noi mâna pe tine, să fii incapabil să-ți termini planurile. În al doilea rând, a făcut câteva mici gafe – din cauza whisky-ului. O femeiușcă în misiune nu ar trebui să bea nimic altceva decât apă chioară în timpul operațiunilor. Așadar, mi-a povestit că planurile nu sunt încă finisate. Apoi ceva mai târziu – după alte câteva pahare de whisky – mi-a spus că le-ai terminat. Prin urmare, îți dai seama că toate aceste închipuiri ale ei m-au pus pe gânduri...

Îl privesc, și mă privește. Dar nu mai spune nimic. Atunci continuu:

– Și acum, tu vii să-mi spui că planurile nu sunt terminate. Că nu au valoare până când nu vei completa planurile cu partea cea mai importantă. Dar acum două minute, Geralda, care nu făcea decât să-mi repete frazele pe care Panzetti o obliga să mi le spună, mi-a declarat sus și tare că dacă nu-i dăm bănetul imediat, el – Panzetti – va da planurile nemților. Deci? Dacă planurile nu sunt terminate și le lipsește exact ce este mai important, ce ar putea face nemții cu ele? Și acum ajung la o întrebare intimă, băiețuș. Ți-am cercetat brațele. Și n-am văzut nici urmă de injecții. Ce înseamnă asta? Dacă ai fi fost drogat, nu era posibil decât prin intermediul injecțiilor în braț. Desigur, dacă nu cumva ți le-ar fi făcut în fund... Dar fii liniștit! Nu-ți cer să-ți scoți pantalonii!

Mă ridic și îi spun privindu-l ținută în ochi:

– Ce să-i faci? Eram deja în gardă. Așa că nu m-ai dus de nas cu circul tău. Afacerea asta împruțită mi s-a părut suspectă de la bun început. De când Montana m-a agățat, am încercat să văd unde duce planul ei. Acum știu, *la tine*.

Își umezește cu limba buzele uscate.

– Ce mai e și cu povestea asta, Caution? întreabă el. Ce vrea să însemne?

– *Vrea să însemne că nu tu ești Whitaker.* Vrea să însemne că faci parte din corpul de balet al lui Panzetti. Și că mă luați drept idiot. Chiar ai crezut că o să înghit povestea asta? Că o să-ți dau pe loc cei două sute cincizeci de mii de dolari? Ați fi eliberat-o pe Geralda? Probabil. Dar între timp, fie că o eliberați sau nu, nu am văzut nici urmă de Whitaker – *cel adevărat* – *care se află încă în ghearele voastre.* Și circul ar putea continua tot așa la infinit. Panzetti l-ar putea obliga pe sârmanul dobitoc să termine planurile avionului. Și ar începe din nou să propună târguri tuturor. Crede că băieții lui Hitler se vor lăsa din nou storși de bani pentru planurile pe care le-au plătit deja. Sau mai simplu, că îi vor plăti un supliment pentru a-l ucide pe Whitaker, pentru ca acesta să nu mai inventeze niciodată vreun avion pentru nimeni...

Individul mă privește cu ochii ieșiți din orbite. Transpiră abundent. Este cuprins de spaimă...

– Ascultă-mă, Caution, spune el. Eu...

Îl întrerup cu un gest.

– Nu te obosi, micuțule. Pentru că nu te mai ascult de acum înainte. Nu mai cred o boabă din ceea ce-mi vei spune. Chiar dacă ai face dovada că este adevărat ce-mi spui, prin intermediul unor îngerî cu certificat de origine, cu aripi din aur autentificat. Nu mai cred nimic, pentru că toți din banda voastră mă dezgustați. Și o să vă arăt cu vârf și-ndesat.

– Și ce-o să faci? spune el.

Sudoarea curge pe el ca într-o zi caniculară de vară, la amiază, în Congo.

Îi expediez un croșeu de dreapta, care îl azvârle în celălalt capăt al încăperii. Apoi mă pun pe treabă. Ceea ce nici măcar nu mă amuză, pentru că mă gândesc la câte îndură probabil în acest moment Geralda.

Când am terminat cu el, îl las într-un colț, pe jos. Nu-și va putea arăta mutra două-trei zile. Și nu-și va mai simți niciodată falca.

Cobor la parter și apuc pe aleea care duce la lac. Ajung la mașină. Nu sunt deloc mulțumit.

Pentru că există câteva amănunte cărora nu le dau de cap și care nu-mi dau pace.

Îmi fac sânge rău pentru Geralda.

Și mă întreb ce făcea Zokka atunci când îmi inspecta mașina.

Mă gândesc la toate acestea în timp ce fumez o țigară în întuneric, în mașină.

Apoi demarez și ies în șosea. Spre Newbury.

La urma urmelor, nu văd decât un singur mod de a continua partida. Voi merge pe cartea numită Maidenhead. Mai precis, Melander Club.

2

Străbat cu toată viteza Newbury, apoi Reading. Sunt orele zece și jumătate când sosesc la Maidenhead. Luna luminează șoseaua, și undeva departe se aude o sirenă.

Parchez mașina pe o străduță și intru într-un hotel ca să întreb unde se află Melander Club. Mi se răspunde că acest club este cunoscut, dar nu și situarea lui exactă. Înțeleg prin urmare că acest stabiliment este mai mult sau mai puțin clandestin. Unul dintre numeroasele cluburi de noapte din oraș. Care nu vrea să-și facă publicitate.

Pentru moment, mă simt oarecum descumpănit. Apoi îmi trece prin minte o idee – cam periculoasă datorită posibilelor complicații –, dar nu am de ales. Întreb un trecător unde se află Comisariatul Central al Poliției. Și mă îndrept în direcția indicată.

Odată ajuns aici, scot permisul de liberă trecere cu care m-a dotat poliția britanică. Mai precis, Herrick. Și mă prezint șefului de post. Îi spun că îl rog să-mi facă un serviciu. Că poate i se va părea puțin cam neobișnuit, dar nu este mare lucru. În orice caz, se justifică prin gravitatea afacerii pe care o urmăresc.

Apoi îi explic ce doresc de la el. Rămâne gânditor un moment și se scarpină în cap. Apoi decide că permisul meu special este de ajuns în ceea ce-l privește. Și acceptă.

Îi mulțumesc călduros. După care, sună centrala și cere numărul de telefon de la Melander Club. După ce-l obține, formează numărul respectiv.

După o clipă, îl aud spunând:

– Aici Comisariatul Central al Poliției. Aș dori să vorbesc cu domnișoara Carlette Lariat, vă rog.

Tăcere. Îl privesc în timp ce ține receptorul. Mă întreb dacă domnișoara Lariat este acolo și dacă va cădea în plasă.

– Alo! spune brusc polițistul. Domnișoara Lariat? Aici Comisariatul Central din Maidenhead. Avem aici un domn pe nume Fratti – domnul Giacomo Fratti – un american. Domnul Fratti a fost rănit de explozia unei bombe ieri, la Londra. În seara asta, se îndrepta spre dumneavoastră, la Melander Club, dar are o pană. Și deoarece merge cu greutate din cauza rănii, vă roagă să trimiteți pe cineva după el... Se poate? Atunci este perfect. Mulțumesc.

Închide și îmi spune că va veni domnișoara Lariat în persoană.

Se pare că am pornit cu dreptul.

Îi mulțumesc călduros polițistului și îi spun că nu va mai fi nevoie să îl deranjez. Apoi ies din Comisariat și mă ascund într-un colț întunecat din apropiere. Scot *Luger*-ul de sub sacou și îl strecor în buzunarul pardesiului. Îmi aprind o țigară. Și aștept.

Mă întreb din nou dacă nu cumva Carlette bănuiește ceva. Și ce dacă? Fratti a murit. Pun pariu pe toată cafeaua din Brazilia contra unei duzine de ouă stricate că neîndemânaticul a fost probabil făcut fărâme atât de mici, încât va fi imposibil de recunoscut.

Iar Willie Kritsch și Carlette nu știu că tipul a murit. Prin urmare, dacă Montana Kells nu i-a contactat pentru a-i informa că i-am spus de plecarea de pe lumea asta a lui Fratti – nu există nici un motiv pentru a nu-i duce de nas.

Desigur, există un risc. Dacă știi ce a pățit Fratti, nu numai că nu vor veni la Comisariat, dar vor abandona Melander Club și o vor șterge rapid.

Tropăi pe trotuar pentru a mă încălzi. E un frig dat dracului în regiunea asta. Apoi rămân nemișcat atunci când aud zgomotul unui motor. Văd o mașină venind. Încetinește și se oprește la doi-trei metri de mine. Portiera se deschide și din mașină coboară Carlette.

Micuța este adorabilă. Are un mantou din lutru și o pălărioară șic. Trânțește portiera și face câțiva pași spre ușa Comisariatului. Mă strecur în spatele ei și o gâdil sub braț cu țeava revolverului.

– Nu te enerva, scumpo, spun eu. Este stimatul tău coleg, Lemmy Caution, Președintele Consiliului de Administrație al Armatei Salvării. Fii înțelegătoare dacă nu vrei să-ți fac o gaură în frumosul tău palton.

Încremenește. Ca și cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Apoi scoate o înjurătură nu foarte delicată.

– Calmează-te, îngeraș. În plus, vreau să-ți intre în cap că, dacă în mașină se află niște colegi de-ai tăi și dacă aceștia încearcă vreo șmecherie, voi începe să trag înainte de a-ți da seama.

Și o privesc cu răutate.

Îmi răspunde printr-o altă înjurătură. Mai dulce ca prima. Apoi îmi spune că nu mai este nimeni în mașină și că a venit singură în oraș.

– Bravo, scumpete. Să mergem să ne instalăm în mașină și să schimbăm politețuri.

Intrăm în mașina ei. Îi spun să se așeze în față, iar eu mă așez în spatele ei. Închid portierele, apoi pun revolverul

în buzunar, îmi aprind o *Lucky Strike*... Și aștept să cîrpească.

– Sfinte Sisoie! o aud în cele din urmă. Nu există mulți ca tine pe lumea asta, fiu de cățea! M-ai dus de nas! Mica ta farsă nu m-a mirat deloc, pentru că Fratti trebuia să vină și începusem să mă neliniștesc că nu ajunsese încă. Presupun că l-ai arestat?

– Nu, spun eu. Regretatul Fratti a părăsit lumea asta. Idiotul a sărit în aer în locul meu. Și am pașaportul lui în buzunar.

– Perfect! spune ea. Și ce ai de gând cu mine?

– Întâi și-ntâi, spune-mi ce știi despre Montana Kells. Mă interesează soarta acestei micuțe. Se află în împrejurimi?

Carlette scutură din cap.

– N-am văzut-o. Și nu știu nimic din ce s-a întîmplat.

– Bun. Atunci nu-mi mai rămîne decât să te arestez și să te trimit cadou polițailor din Regatul Unit. Nu-mi face plăcere gândul că te vor spînzura imediat ce vor pune mîna pe tine. Pentru că așa este în țara asta. Nu ca în America. Aici nu se tergiversează lucrurile. Au pus mîna pe tine, ți-au și făcut felul...

– Ce tot spui? zice ea.

Dar se vede că-i este frică. Continuă:

– Nu-mi pot face nimic. N-am ucis pe nimeni!

– Așa crezi? Dar Fratti este mort. Așa că...

Se răsuțește pe scaun pentru a se întoarce cu fața la mine. Mă privește fix cu ochii ei mari.

– Așa că, ce? spun eu. Știi prea bine că el a amorsat bomba!

– Desigur, spun eu. Dar nu cunoști legile din acest ținut. Aici, legea spune că în cazul asocierii în vederea

săvârșirii de infracțiuni, dacă unul dintre răufăcători comite sau încearcă să comită un asasinat, și este ucis în cursul operațiunii, toți asociații se fac vinovați de crimă sau de tentativă de omor. Asta se va întâmpla și cu tine, micuțo. Și te vor spânzura. Iar când vei avea ștreangul de gât, vei da din picioare ca o balerină... cuprinsă de isterie.

– Isuse! exclamă ea. Așa se va întâmpla, Lemmy? Sau încerci să mă duci de nas?

– De ce te-aș duce de nas? Ar fi trebuit să-ți spună acest lucru înainte de a veni în această țară.

Tace mâlc. Își deschide poșeta și scoate o țigară. Aprind bricheta și i-o întind. După un scurt moment de tăcere, îmi spune:

– Nu am putea face un târg? Să presupunem că-ți spun tot ce știi, mă vei proteja apoi?

– Dă-mi voie să râd. Toate puicuțele sunteți la fel. Când sunteți încolțite, vreți toate să faceți un târg. Și Montana a procedat la fel. A jucat un circ a-ntâia. Și a încercat să mă tragă pe sfoară. Este profund convinsă că m-a păcălit! Și acum, și tu vrei să faci la fel.

– Nu, nu, Lemmy! Eu sunt sinceră. Pentru că sunt îngrozită. Povestea asta cu spânzurătoarea și cu datul din picioare nu-mi place deloc.

Dau din umeri.

– Desigur, nu strică dacă ai începe să ciripești.

Am impresia că fierul este bine încălzit. Nu am de gând să-l las să se răcească.

– Unde este Willie Kritsch? o întreb. Individul care se plimbă cu actele mele de identitate. Și explică-mi de ce a trebuit să-mi fie șterpelite?

– Avea nevoie de ele pentru a o manipula pe Geralda Varney. Nu mă întreba de ce. Nu știu absolut nimic. Numai

Panzetti știe. Să-l întrebi pe el atunci când vei avea plăcerea să-l întâlnești. Și nu știu unde se află Willie Kritsch în acest moment. Astăzi după-amiază, se afla la Melander, dar a primit un telefon. Atunci a plecat în viteză. Mi-a spus că se va întoarce mâine.

Dau din cap. Am o vagă bănuială de la cine a primit telefonul.

Probabil că Zakka l-a prevenit pe Kritsch că am ajuns la Casino Lodge și că nu m-am purtat foarte frumos cu el.

– Unde se află Panzetti?

– Nu am nici cea mai vagă idee, îmi răspunde ea. Nu l-am văzut pe Carlo de când am plecat din New York. Dar știi cât de timid și de discret este tipul. Este invizibil... nimeni nu-l remarcă.

– Unde este Geralda Varney?

– Nu știu. Willie știe. El se ocupă de ea.

– Atunci, cine se află acolo în acest moment? La blestematul ăsta de Melander Club.

– Nimeni. Eu făceam pe portăreasa. Mi-era atât de frică singură în casa aceea.

– Ei bine, să mergem! spun eu. Aș vrea să arunc o privire pe acolo. Așa că pornește motorul. Și apasă pe accelerație. Dar te previn, scumpa mea Carlette, că, dacă se află cineva acolo, care mă așteaptă cu un revolver, te ciuruesc rapid ca pe o sită...

– Nu te mint, spun ea. Nu e nimeni acolo, în afară de mine...

Mergem un timp în tăcere, apoi spune:

– Afacerea asta nu-mi miroase a bine. După ce-mi adun gândurile, o să-ți povestesc niște lucruri foarte interesante.

– Mai vedem noi...

Și mă așez cât mai confortabil pe banchetă. Am scos din nou *Luger*-ul. Ca o măsură de precauție.

Carlette tace chitic. Conduce foarte bine. Mergem aproape de marginea carosabilului. După cum conduce, îmi dau seama că regiunea îi este cunoscută.

În timp ce-i privesc spatele, îmi spun că toate puicuțele astea sunt niște prostituate. Nu încapе îndoială. Este o meserie care le tentează pe unele pentru că o au în sânge. Și pe altele, deoarece consideră că este cel mai simplu mod – devenind puicuța unui criminal – de a se îngropa în diamante... și pentru a avea un palton din lutru.

Dar când reușesc în cele din urmă să aibă un mantou atât de frumos, nu îl poartă mult, pentru că li se întâmplă mereu câte ceva... Fie sunt ucise, fie sunt înhățate de polițai.

Și de ce sunt ucise?

Pentru că puicuța unui gangster – chiar dacă are ceva minte – depinde în primul rând de *sex-appeal*-ul ei.

Pentru un bărbat, nu este același lucru, desigur. Un bărbat poate avea o mutră care să-i dea coșmaruri și lui Hitler, nu are nici o importanță. Dacă știe să-și țină gura și să apese pe trăgaci atunci când trebuie, este în ordine. Și va putea trăi ca toată lumea până în clipa când îi va suna ceasul hotărât de destin.

Dar pentru o puicuță, lucrurile nu stau la fel. Aceasta intră într-o bandă pentru că unuia dintre marii șefi îi place silueta de ansamblu a formelor sale, sau ochii ei, sau picioarele ei. Atunci, femeiușca crede că l-a prins pe Dumnezeu de un picior. Și că viața este o bucată imensă de ciocolată.

Dar „protectorul” ei începe să se sature de puicuță. Poate pentru că pune ochii pe alta. Atunci trebuie să se

debaraseze de actuala. Și știe al naibii de bine că dacă se mulțumește să-i dea papucii, se va duce drept la poliție pentru a spune tot ce știe. Din gelozie. Absolut normal.

Așa că nu dorește să-și asume acest risc. Individul răspândește în rândurile bandei zvonul că ceva nu este în ordine cu amanta. Că vorbește cam mult în momentul cel mai nepotrivit. Sau că-i face numai neplăceri.

Și povestea are același sfârșit întotdeauna. Două-trei gorile o iau pe femeiușcă la o mică plimbare cu mașina. Și este găsită ceva mai târziu într-un șanț.

Uneori gorilele îi lasă mantoul de lutru. Alteori i-l iau pentru a o sluji pe următoarea amantă.

Și tot așa...

Și îmi spun cu un zâmbet interior că probabil așa ceva i se pregătește și frumoasei mele Carlette. Și că bănuiește ce o așteaptă...

Poate că nu este atât de îndrăgostită de Willie Kritsch. Sau poate că el este cel care a început să se plictisească. Sau și mai bine, poate că micuța mea își spune că a venit momentul să se retragă.

Am vaga bănuială că această ultimă supoziție este cea adevărată. Oricum, voi miza pe această carte.

Așa că îi spun ca din întâmplare:

– Știi bine că, la urma urmei, nu am nimic cu tine. Ceea ce nu pot spune despre o persoană pe care o cunosc și care nu țin la tine. În fine... nu prea mult.

Se uită țință la drum. Și mă întreabă fără să clintească:

– De cine vorbești?

– De frumoasa Montana.

Și las minciuna să își facă efectul. Apoi completez:

– Mi-a spus că este nebună după Willie Kritsch, zic eu.

Mi-a dat de înțeles că și el moare după ea.

Număr treizeci de secunde. Apoi adaug:

– Ai face bine să caști ochii, Carlette. Ai putea avea mari neplăceri din cauza asta...

Lovitura și-a făcut efectul scontat. Mâinile i se crispează pe volan. Scoate un hohot isteric.

– Înțeleg, spune ea. Așa care va să zică! Foarte bine, să mergem. Am să-ți arăt ceva. Și o să-ți spun totul. Absolut totul. Nu aş fi crezut că voi ajunge aici. Am un chef să urlu...

Zâmbesc – în sinea mea –, așteptând să-i treacă criza. Poate că voi reuși să ajung undeva în cele din urmă.

CAPITOLUL V

Farsa

1

După ce mergem câteva minute prin oraș, Carlette virează și se angajează pe o stradă care duce în afara orașului. Apasă pe accelerație. Drumul este drept – fapt care nu-mi displace. Pentru că după modul în care micuța conduce, îmi dau seama că nu se concentrează asupra șofatului. Am impresia clară că ceva nu-i dă pace.

În cele din urmă, trecem de un grilaj înalt din fier forjat, la oarecare distanță de drum, și oprim în fața unei clădiri.

Carlette coboară, și eu o urmez la puțin timp. Scoate o cheie din poșetă și deschide o ușă monumentală. Intrăm. Și îi spun:

– Doar nu lași mașina în fața casei? Dacă Willie Kirtsch sau vreun coleg de-al lui se întoarce din întâmplare, s-ar întreba de unde vii. Nu?

Îmi răspunde că Willie nu se întoarce în noaptea asta. Și că, dacă cineva ar veni totuși și ar vedea mașina, nu ar avea nici o importanță.

Intrăm într-un salon. Aici zăresc o măsuță plină cu sticle și cu pahare. Mă arunc într-un fotoliu uriaș. Carlette pare în continuare absorbită de gânduri. Se pare că micul roman foileton Kritsch-Montana nu-i dă pace. O privesc și îmi spun că toate femeiuștile sunt la fel. Chiar și cele cerate cu legea își pierd mințile când sunt moarte după un tip. Zâmbesc în sinea mea, căci dacă ceea ce mi-a spus Montana este adevărat, și anume că ea este amanta lui Panzetti, minciuna cu ea și cu Kritsch este grosolană. Nu contează decât că a fost înghițită de Carlette. Și o să marjez pe această minciună până la capăt...

– Relaxează-te puțin, Carlette. Ce Dumnezeu! Doar n-o să te îmbolnăvești pentru că ai fost părăsită de un individ de teapa lui Willie Kritsch. Și, în plus, roata se învâртеște, știi doar. Într-o zi, îi va juca și Montanei aceeași farsă.

– Se prea poate, spune ea. Până atunci, eu voi fi cea care îi va juca o farsă. Și după ce-ți voi spune ce am de spus, cățeaua asta brunetă nu va mai avea pe ce să pună laba.

Eu tac chitic. Carlette se îndreaptă spre măsuță și umple două pahare. Îmi înmoi buzele în paharul meu imediat ce mi-l oferă. Lichidul este divin! Apoi Carlette se așază în fotoliul din fața mea.

– M-am săturat de toată afacerea asta, spune ea. Pe lângă asta, mă ia cu fiori. Deși nu sunt o fricoasă...

– Trebuie să recunoaștem că Montana este frumoasă. Are ceva aparte... În felul ei, este aproape la fel de bine clădită ca și tine... În plus, are pe vino-ncoace... Și mai știe

și cum să sucească mințile bărbaților. Poate aduce un bărbat la picioarele ei în doi timpi și trei mișcări...

Iau o înghițitură din lichidul savuros, apoi adaug:

– Ceea ce nu o împiedică să joace pe două fronturi, în *unele* privințe...

– La ce te referi? întreabă Carlette.

– Până și un prost poate vedea că încearcă să-l tragă pe sfoară pe Panzetti. După spusele ei, se pare că este puicuța lui. Atunci, dacă face parte din haremul lui Panzetti, ar putea merge departe, foarte departe, până la a-i face ochi dulci lui Willie. Dacă Panzetti ar observa ceva, ce s-ar întâmpla?

Carlette mă privește uluită.

– Nu spune prostii! zice ea. Știi bine că...

Se întrerupe brusc și privește flăcările din șemineu. Apoi spune:

– Ce târg îmi propui?

– Dacă aș putea fi sigur că ești sinceră cu mine, spun eu, te-aș scoate din povestea asta basma curată. Dar pentru asta, trebuie să-mi povestești tot ce știi. De la A la Z. Și să-mi demonstrezi că ești sinceră. Pentru că m-am săturat să fiu luat drept un dobitoc de puicuțe frumoase ca tine și Montana.

– Nu-mi mai vorbi despre Montana, spune ea. Mă scoate din sărite numai să-i aud numele. Nu mai vreau să dau ochii nici cu ea, nici cu vreun alt tip din bandă. Nu vreau decât pace și liniște. Și să ies din afacerea asta înainte de a începe măcelul. Și cred că va începe curând...

– Bravo. Dar trebuie să te miști rapid, dacă nu vrei să înceapă cu *tine*...

– Bineînțeles că nu vreau! spune ea. Așadar, ca să-ți demonstrez că sunt sinceră cu tine, o să-ți dau imediat o

dovadă. Una atât de senzațională, încât va trebui să te declari convins de sinceritatea mea.

Ia poșeta, o deschide, și scoate o cheie pe care mi-o aruncă.

– Du-te în spatele casei, îmi spune ea. Poți ajunge acolo prin coridorul interior. Vei vedea o peluză întinsă. O traversezi și treci de tufișurile care o mărginesc. Vei ajunge la un garaj cu un mic apartament deasupra. Intri și te duci în camera din fund. Ai reținut?

Încuviințez din cap.

– Când te întorci, continuă ea, te voi pune la curent cu tot ce știu. Și te asigur că va fi extrem de interesant.

– Bine, micuțo. Dar nu încerca să-ți iei picioarele la spinare în timp ce eu cotrobăi prin garaj. Oricum, nu ai unde te duce. Țara asta nu e cât SUA. Te găsesc cât ai zice pește.

– Nu fi idiot, Lemmy, spune ea. Sunt sinceră cu tine. După ce ai să vezi ce este în garaj, vei fi convins de acest lucru.

– Bun. Sunt un tip încrezător. Pe curând, frumoaso.

Urmez ruta pe care mi-a indicat-o. Afară, plouă torențial și regret că nu mi-am luat pardesiul. Dar am *Luger*-ul în tocul lui de pe piept.

Ajung la garaj și deschid cu cheia pe care mi-a dat-o Carlette. Aprind lumina. Înăuntru se află două mașini.

În celălalt capăt, zăresc o ușă. O deschid cu aceeași cheie. Intru.

Înăuntru este lumină. O văd pe Geralda întinsă pe un banc. Și legată fedeleș. Are drept căluș o eșarfă din mătase roșie.

Zâmbesc din tot sufletul. Pentru că acum nu mai încapе îndoială că micuța Carlette s-a decis să joace sută la sută cinstit. Și că-i va vinde pe toți fără să stea pe gânduri...

Mă îndrept spre banc și rămân o clipă nemișcat pentru a o contempla pe Geralda. Apoi scot briceagul și încep să-i tai legăturile. După ce termin, îi scot călușul.

– Bună seara, Geralda, spun eu. Sunt foarte încântat să te revăd. Și sper din tot sufletul că te-ai hotărât să mă crezi în cele din urmă că eu sunt adevăratul, singurul și unicul Lemmy Caution.

Își trece picioarele peste marginea bancului în poziție sezând.

Iar eu nu-mi pot dezlipi ochii de pe silueta ei senzațională. Ce bucatică!

Micuța pare plictisită. Vreau să spun că nu pare mulțumită. Apoi, brusc, îmi zâmbește larg. Mă simt ca și cum ar răsări soarele de după nori într-o zi de iarnă în care a plouat tot timpul...

– Ai un tupeu..., spune ea. Când mă gândesc cum te-ai purtat cu mine ultima dată... Aveam intenția să nu ți-o iert niciodată – chiar când am aflat că tu ești adevăratul Caution. Dar acum nu mai pot fi supărată pe tine. Cum ai știut că mă aflu aici?

– Nu am știut. Tocmai am aflat de la Carlette Francini. Micuța a hotărât ca în seara asta să-și vândă toți colegii.

Scot port-țigaretul. Iau două țigări, îi ofer și ei una, și le aprind. Apoi îi spun:

– Și acum, dacă nu ți-e cu supărare, să ne punem pe treabă. Rapid.

– Aș vrea mai întâi să-mi aranjez puțin părul, spune ea. Și să mă spăl. Nu mi-a fost ușor să stau aici.

– Lasă pe mai târziu aranjatul. Trebuie să avem o mică discuție. Imediat. Înainte de a mă duce după Carlette. Este urgent. Scuză-mă.

Ridică capul sfidătoare. Așa trebuie să fi arătat regina din Saba când se mânia.

– Și dacă nu vreau? spune ea.

– Ascultă-mă, frumoaso. Mă interesează prea puțin dacă vrei sau nu. Cel puțin pentru moment. În schimb, mă interesează faptul că, încă de la începutul afacerii ăsteia, oriunde întorc capul, dau de tine. Te amesteci în ce nu te privește. Și din cauza ta, treaba se complică. Cred că a cam venit timpul ca toate astea să înceteze.

Arunc țigara și o zdrobesc cu vârful tălpii. Apoi adaug:

– Îmi vei povesti acum tot ce vreau să știu. Apoi te voi conduce la Londra unde te vei afla sub protecția poliției până când întreaga bandă va ajunge în spatele gratiilor.

După cât se pare, micuța nu este obișnuită să i se vorbească pe acest ton. Ochii ei aruncă fulgere. Și deschide gura pentru a mă ocări.

Dar o opresc la timp cu un gest.

– Nu te osteni, scumpete, spun eu. Altfel, îți trag la fund o palmă mai ceva ca aia de data trecută. N-am timp de pierdut. Evenimentele se precipită.

– Poate că nu s-ar mai fi precipitat într-atât, domnule Caution, dacă nu ai fi fost atât de aiurit pe *Florida*, când ți-ai pierdut mințile după Carlette Francini. Ceea ce a făcut posibil să-ți fie furate actele. Atunci Willie Kritsch nu s-ar mai fi putut da drept Lemuel H. Caution. Dacă adevăratul Caution nu ar fi fost atât de iubăreț...

– Văd că ți-au spus ce s-a întâmplat.

Râde. Cu aerul că-și bate joc de mine.

– Da, spune ea. Ceea ce m-a amuzat enorm. Deși nu aveam chef de râs în acel moment. După cât se pare, ai căzut ușor în mrejele Carlettei Francini. Te-a scos din minți.

– Nu mai mult decât pe tânărul și idiotul tău inventator, logodnicul pe care Carlette ți l-a suflat de sub nas. Și acum gata! Destul cu vorbăria. Calmează-te și la treabă! Se pare că uiți că dacă nu te legam în garaj, la Hampstead – chiar dacă pentru asta ai primit o palmă peste fund –, acum ai fi fărâme și nimeni nu ți-ar mai putea admira frumusețea...

– Nu uit, spune ea. Și îți sunt recunoscătoare pentru asta. Cu toate acestea, nu uita că dacă nu ai fi permis să-ți fie furate actele, nu aş crezut niciodată că Willie este Caution și nu m-aş fi lăsat atrasă în acea casă...

– Bine, bine, frumoaso. Acum, dacă ai terminat să te tot plângi, aş vrea să aflu de la tine câteva lucruri...

– Și anume?

– În primul rând: de ce ai venit în Anglia? Știi că Panzetti a pus gheara pe Whitaker? Și dacă știi că Panzetti vrea să pună mâna pe Whitaker, de ce nu ai anunțat cartierul general din Washington?

– Am venit aici, spune ea, deoarece Elmer mi-a scris înainte de a părăsi America. Mi-a scris în ajunul plecării sale. Am primit scrisoarea lui când se afla deja în largul mării. Îmi spunea că are motive serioase să se teamă că o bandă va încerca să pună mâna pe invenția lui. Și credea că nu se află în siguranță decât în Anglia. Unde va putea termina planurile avionului în siguranță.

– De ce nu le-a terminat înainte de a pleca? Cred că la întrebarea asta am deja răspunsul. Pentru că era preocupat

să se hârjonească cu Carlette. Iată ce tip de om este micuțul tău Elmer...

Geralda ridică din umeri.

– Mă întreb de ce trebuie să găsești o explicație pentru toate, îmi răspunde ea. Să-ți spun de ce Elmer nu și-a terminat schițele. Mi-a explicat în scrisoare. Atâta timp cât nu erau finisate planurile, secretul noului bombardier era în siguranță. Elmer nu intenționa să completeze planurile atâta timp cât exista cea mai mică șansă ca acestea să cadă în mâinile tipilor care încercau să pună mâna pe ele.

– Fie, spun eu. Dar, cu toate acestea, Panzetti, Kritsch și toată banda sunt aici. Și au pus mâna și pe Elmer și pe planurile lui. Și chiar pe tine, până mai adineauri. Atunci ce mă tot contrazici când spun că Whitaker este regele idioților?

– Panzetti nu are ce face cu planurile atâta timp cât nu sunt terminate, spune ea. Iar Elmer ar muri mai degrabă decât să le termine pentru ei!

– Prostii! spun eu. Un tip ca acest Elmer, care s-a arătat atât de fără vlagă! Un fricos care a șters-o imediat ce a primit una sau două scrisori de amenințare, deși nu avea decât să termine rapid planurile și să le dea guvernului SUA așa cum promisese – un dobitoc de teapa lui nu este în stare să-i reziste lui Panzetti, dacă acest nemernic vrea să-i arate ce-i poate pielea...

Geralda mă privește disprețuitoare. Este superbă.

– Vezi bine că nu trebuie să-ți răspund la întrebări, îmi spune ea. Ești atât de deștept, că nu mai ai nevoie de nici o informație...

– Am și motive, fetițo. Tu ești unul dintre acestea. Nu intenționez să-mi petrec viața alergând după tine, deoarece ai pe urme o echipă de netrebnci care te folosesc pentru a

câștiga un sfert de milion de dolari. Țsta este unul dintre motivele mele. Încă ceva; când am vorbit la telefon în această după-amiază, exact după ce Panzetti mi-a spus două cuvinte, vă aflați în aceeași încăpere cu întreaga bandă? Ai auzit ceva?

Fata scutură din cap.

– Nu eram în încăpere când Panzetti a vorbit cu tine, spune ea. Am fost dusă în cameră abia după aceea. De către un tip căruia i se spune Frisco. Kritsch era acolo. Mi-a întins receptorul și mi-a ordonat să-ți spun ceea ce ai auzit.

– Înțeleg... Și deci nu știai cu cine eram în acel moment – într-un fost conac denumit Casino Lodge, dintr-un ținut Highclerc –, în timp ce îmi vorbeai?

– Nu, spune ea.

Mă privește întrebător. Mă face să râd.

– E nostim, zic eu. Iată ce s-a întâmplat. O tipă din bandă – care chipurile voia să-i abandoneze – m-a sfătuit să fac o plimbare până la acest conac. Când ajung aici, dau peste un tip care îmi spune cum că el este Whitaker și că singura modalitate de a rezolva odată pentru totdeauna afacerea asta este să fac rost de două sute cincizeci de mii de dolari și să i-i aduc lui. Cu această sumă, el urma să-și răscumpere planurile și libertatea. Și pe tine. Așa că îți dai seama cât de șireți sunt indivizii. Pentru că, logic, Whitaker nu era adevăratul Whitaker. Era un individ din bandă. Adevăratul idiot este pus la păstrare în altă parte. Poate că sunt pe cale să-i taie nasul sau altceva asemănător, chiar în această clipă...

Geralda mă privește neliniștită.

– Acest individ..., spune ea. Care ți-a spus că este Whitaker... Cum arăta?

– Un tip ca oricare altul, răspund eu. Circa un metru șaptezeci și cinci de centimetri. Cam de optzeci de kilograme. Brunet. Cu niște ochi mari, lugubri. O gură insignifiantă. Cu nimic ieșit din comun...

– Dumnezeu! spune ea. Cât de prost poți să fii!

Mă privește ca pe un nebun.

– Ia vezi, Geralda. Mergi cam departe...

În acest moment, aud un zgomot familiar. De undeva de afară.

– Trebuie să fug, micuțo, spun eu. Se întâmplă ceva ciudat în împrejurimi. Rămâi aici. Și dacă cineva încearcă ceva, trage. Nu ezita. Iată cheia. Închide ușa pe dinăuntru.

Ies în trombă din garaj, străbat în galop peluza și mă năpustesc spre casă. Mă opresc în bucătărie și ciulesc urechea. Nici un zgomot.

Mă strecor de-a lungul culoarului în vârful degetelor. Împing ușor ușa camerei în care am lăsat-o pe Carlette. Intru, dar nu o zăresc nicăieri.

Masa pe care se aflau paharele noastre este răsturnată. Înaintez și o văd.

A fost împușcată în piept. Toată partea din față a rochiei este înroșită de sânge. A avut parte de vreo șase gloanțe. Ochii ei mari privesc cerul. Una dintre mâini este strânsă pumn. Pe palma celeilalte cineva a pus o monedă de un penny, un binecunoscut semn al lumii interlope. Așa sfârșesc toți informatorii.

Apuc o sticlă și iau o dușcă zdravănă direct din sticlă. Și mă gândesc la ce s-a întâmplat. La sărmana micuță care a fost ucisă. Nu a avut noroc. Tocmai vreau să apuc din nou sticla când aud:

– Sper că-ți place, nu, amice?

Mă întorc pentru a-l privi pe tipul căruia îi aparține vocea.

Este înalt. Și slab. O figură ascetică cu pomeți înalți. Și cu ochi mari cu gene lungi.

Pardesiul este bine croit. Are o pălărie din fetru negru lăsată pe ochiul stâng. Are aerul unui tip avut. Dar și dur.

În mâna dreaptă, care atârnă pe buzunar, ține neglijent un revolver *Mauser*.

Pare că evaluează calm situația.

Îmi spune cu o voce amabilă:

– Sper că nu vrei să te prostești, Caution. Pentru că, dacă te miști, te împușc.

Se duce să-și toarne un pahar, în timp ce mă supraveghează printre genele lui lungi. Îi spun:

– Nu că nu ți-ar place, nu-i așa? Mi-ai aplica bucuros același tratament ca micuței ăsteia. Dacă nu m-aș teme că ai considera că-ți fac un compliment, ți-aș spune că ești un nemernic.

Și îi zâmbesc.

– Eu vorbesc aici. Sunt Kritsch – Willie Kritsch –, poate ai auzit-o pe doamna de față vorbind de mine.

Și arată cu țeava armei către corpul Carlettei.

– Da, am auzit multe despre tine, și ce-o să mai râd când te vor târî până la scaunul electric. Vei scheuna ca un porc de câine atunci când te vor lega pe el. Voi cere să fii electrocutat încetul cu încetul. Pentru a-ți pârli fundul înainte de a te prăji de-a binelea.

– Ajunge!

Și Willie se repede spre mine și mă lovește în plină figură cu *Mauser*-ul. Apoi îmi aruncă în față paharul de whisky pe care tocmai și-l umpluse. Vă asigur că ustură

foarte rău. Sângele îmi șiroiește pe față. Dar mă prefac că nu observ. Pentru a nu-i da satisfacție.

Kritsch se duce la ușă și strigă:

– Frisco!

Aud pași pe culoar și în cameră intră alt individ. Are o figură urâtă... Ochii sunt alungiți de parcă tatăl lui a fost un chinez. Fapt care scoate la ivelă interiorul nărilor sale. E scund, dar bine clădit. Brațele îi sunt lungi și curbate, ca cele ale unei gorile.

– Da, șefu', spune el. Ai mai văzut pe cineva?

În acea clipă, mă zărește și se pune pe râs. Când rânjește, i se văd dinții negri. Mi se face scârbă să-l privesc. Atunci îmi îndrept privirea spre Kritsch. Pare supărat. Arată cu țeava armei spre cadavrul Carlettei și întreabă cu o voce sacadată și tăioasă:

– De ce?

Individul cu colți putreziți pare încurcat. Se leagănă de pe un picior pe altul. Mai că nu începe să scheaune.

– Păi uite de ce, șefu'. Nu puteam rămâne închis atâta timp cât mi-ați spus. Am avut chef să-mi dezmořesc puțin picioarele. Niciodată nu se întâmplă ceva nou pe aici. Așa că am ieșit puțin. Totul era în ordine. Era așezată aici, lângă foc, și fuma. Atunci m-am dus să fac un tur pe lângă Maidenhead. Pe jos. Când mă întorceam, a trecut pe lângă mine, în mașină. Și tipul ăsta era cu ea. Pe bancheta din spate. Și vorbea cu el în timp ce conducea. L-am recunoscut imediat pe Caution. Mi-am spus atunci că nemernica este pe punctul de a ne abandona. Când m-am întors aici, mizerabila stătea pe fotoliu ca și cum nu se întâmplase nimic. I-am cerut să-mi spună pe loc unde este polițaiul. Mi-a spus că este la toaletă. Mi-a spus că dacă aș fi cât de cât inteligent, m-aș retrage din afacere înainte să ne

aresteze pe toți. În acest timp, a întins cu indiferență mâna spre poșetă. Știam că revolverul se află înăuntru. Dar am fost mai rapid decât ea. Nu am ratat.

– Ai ucis-o, ticălosule! spune Kritsch cu o voce tăioasă. Ți-ai permis una ca asta. De când am pus piciorul în Anglia, nu trebuia să facem nici o greșală. Special. Nimeni nu trebuia să fie ucis până când nu eram gata să o ștergem. Așa era planul. Trebuia să aștepți până în ultima clipă pentru asta. De ce te-ai amestecat? De ce nu faci ce ți se spune?

Gorila lasă capul în piept și răspunde:

– Regret, Willie... Nu m-am putut abține... Mi-a blocat mintea. Și, la urma urmei, o merita, ticăloasa!

Kritsch ridică din umeri. Apoi spune:

– Într-adevăr, pe Caution îl văzuseși. A fost cam insolent cu mine. Atunci mi-am permis să-i expediez o lovitură în gură faimosului agent secret. Cu revolverul. Poate că, fără să vreau, i-am mutat falca. Ia încearcă să i-o pui la loc, Frisco, cum poți și tu.

– Chiar așa, spune celălalt.

Apoi se îndreaptă spre mine și se oprește în fața mea privindu-mă.

– Șefu', spune el. Tare mi-ar plăcea să-i scot gărgăunii din cap. Ce spui? Să-l vedem zvârcolindu-se de durere...

– Nu, răspunde Willie. Ar putea crăpa. Nu este încă timpul. Trebuie să discut puțin cu domnul Caution, înainte de a ne părăsi. Așa că nu te ocupa decât de falca lui, Frisco. Este suficient pentru moment.

Frisco se îndepărtează câțiva pași de mine, pentru a-și lua avânt. Nu e nevoie să-și ia măsuri de precauție, pentru că Willie mă fixează cu revolverul în timp ce se leagănă pe fotoliu.

M-am săturat de brutele astea. Nu mai suport! Urmăresc cu atenție pumnul gorilei. La momentul oportun, fac un pas în lături, brusc. Astfel, Frisco se află între mine și Kritsch. Mă eschivez și îi expediez o lovitură de picior în stomac. Cu forță. Și foarte jos.

Scoate un scheunat hazliu, se prăbușește pe jos și începe să se zvârcolească. Scoate niște sunete animalice preț de un minut. După care își pierde cunoștința.

Kritsch râde de se prăpădește. Se ridică și își umple din nou paharul. Dar nu-și ia ochii de la mine.

– Bine jucat! spune el.

Nu mai poate de atâta râs. Apoi continuă:

– Sper să fiu în preajmă în ziua în care Frisco îți va trage o mamă de bătaie. E foarte inventiv în materie. Cât de hazliu va fi să-l văd cum te aranjează...

Își aprinde o țigară, supraveghindu-mă pe deasupra brichetei. Apoi spune:

– Deci Carlette ți-a povestit tot ce știa... Întotdeauna mi-am spus că tipa are gura cam mare. Și apoi era prea impresionabilă. Ce ți-a spus?

– Multe lucruri, răspund eu. Mi-a povestit totul. Despre planul pus la cale. De la A la Z.

– Ești un nemernic mincinos, spune el. Nu ați stat împreună destul de mult timp. Poate că nu a apucat nici să-ți ofere ceva de băut...

– Cum vrei, spun eu. Puțin îmi pasă ce crezi tu.

Frisco începe să dea semne de viață. Scoate un geamăt. Kritsch se ridică și se îndreaptă spre el cu sticla de whisky al cărei gât i-l strecoară în gură. Gorila tușește și înghite. Apoi deschide ochii.

– Gata, bătrâne, spune Kritsch. Nu te agita. Ai tot timpul. Dar nu vărsa pe covor. Nu ar fi prea politicos.

Lasă sticla pe jos, la îndemâna gorilei. Apoi se așează.

– Dacă vrei să te speli pe față, îmi spune el, ia-ți apă din sifon. Pentru că în curând va veni o tipă bine. Și n-aș vrea să vadă în starea asta un agent federal. Dacă vrei, poți bea un pahar. -

Mă îndrept spre sifon și vărs apă pe batistă. Apoi mă curăț cât de cât. Între timp, îl spionez pe Willie cu coada ochiului. Dar nu am de ce.

Pe jos, Frisco începe să-și vină în fire. Se ridică într-un cot și mă privește. Probabil că reflectează la ce-mi va face.

– Te-ai ramolit, Frisco, spune Kritsch. Leșini un sfert de oră dintr-o nenorocită de lovitură de picior. Hai, ridică-te pe labele din spate și du-te după chiriașa noastră. Vreau să-i vorbesc. Avem multe de făcut. Urgent!

Întreb:

– Care chiriașă?

– Cea pe care o cauți. Se numește Varney.

Zâmbește malițios. Îmi spun că așa trebuie să arate diavolul uneori. Continuă:

– Este o doamnă drăguță care cred că ne va ajuta să te facem să vorbești. Cu ajutorul ei, vom afla ce ți-a spus exact Carlette.

– Mă faci să râd. Și chiar crezi că mă poți face să vorbesc dacă nu vreau?

– Ce vorbești! răspunde el. Când o să vezi ce îi va face Frisco, o să devii foarte vorbăreț.

Frisco s-a ridicat acum în picioare. Se clatină timp de câteva secunde, apoi se îndreaptă spre mine.

– Nu acum, amice! spune Kritsch. Ți-l dau pe mână în curând. Acum trebuie s-o prelucrezi pe typesă. Du-te după ea.

Frisco se întoarce și iese din cameră. Kritsch stă pe scaun și se distrează rotind revolverul pe deget. Îmi spune:

– E rău pentru tine că Frisco a ucis-o pe Carlette. Dacă ar fi așteptat până când veneam eu, aș fi putut sta de vorbă cu tine. Acum, va trebui să te ucid – după ce termin cu tine.

Se balansează pe fotoliu gânditor. Apoi continuă:

– Nu voiam să semăn morți în urma mea în țara asta. În orice caz, nu tipi despre care s-ar fi putut bănuie că noi i-am ucis. Dar uciderea Carlettei a schimbat totul. Acum, că tot a început, nu mai sunt motive să ne oprim. Nu contează decât să mă ascund cât mai bine. Nu te voi uide eu personal. Ci Frisco...

– Și îl vei trimite la ștreang în locul tău, nemernicule! Ai trăda-o și pe maică-ta!

– Desigur! spune el. De ce nu? Pe mine nu mă cunoaște nimeni aici. Dar Frisco și Carlette sunt foarte cunoscuți. S-au arătat deseori prin barurile din Maidenhead...

Se întrerupe o clipă pentru a goli paharul. Apoi își reia explicațiile:

– Eu, când ucid pe cineva... las mereu urme. Dar nu sunt niciodată ale mele.

Își umple din nou paharul și mă privește râzând.

– Și de această dată, este extrem de ușor. Când îi vor face Carlettei autopsia, vor găsi în stomacul ei gloanțele lui Frisco.

Kritsch ridică paharul ironic spre mine, îl dă peste cap și conchide:

– Și când vor face autopsia cadavrului tău, vor vedea că gloanțele au ieșit pe aceeași țevă...

Individul mă privește. Ca pentru a-mi cere aprobarea. Apoi adaugă:

– La fel se va întâmpla și cu Frisco. Când medicul legist îl va căsăpi, va observa că gloanțele au ieșit din revolverul Carlettei. Iar polițaii vor deduce că Frisco a tras în tine, Carlette l-a ucis pe Frisco, iar gorila a doborât-o înainte de a o mierli.

Kritsch pare să fie încântat de planul său. Și, drept încheiere, îmi spune:

– Iar eu nu am nici o legătură. Nimeni nu știe măcar că mă aflu în această noapte în acest ținut.

– Ești într-adevăr un bun coleg. Îl vei ucide cu sânge rece pe amicul tău. Ești un mare nemernic.

– Să nu exagerăm. Nu sunt chiar atât de rău, spune el. Și amuzant este faptul că idiotul îmi este devotat până la... a se lăsa ucis pentru mine!

Și Willie începe să râdă în hohote.

Înainte de a se opri din râs, ușa se deschide cu zgomot. Este Frisco. Singur. Cu o mutră ciudată. Parcă tocmai a aflat că o pisică rea i-a mâncat șoricelul favorit.

Kritsch îl privește cu răceală.

– Ce e? spune el. Unde-i tipa, Frisco?

– A fugit, șefu'. Nu mai e nimeni. Și mașina ta a dispărut. Probabil că polițaiul ăsta a făcut rost de cheie de la Carlette. Probabil...

– Parcă ți-am spus să nu te desparți de cheie, zice Kritsch. Parcă ți-am spus că ești responsabil pentru Varney. Ți-ai pierdut mințile?

Frisco nu zice nimic. Îmi spun că este momentul să intervin în discuție.

– Ascultă-mă, Frisco, spun eu. Încearcă să înțelegi ce-ți voi spune. Dacă nu, nu vei mai avea niciodată ocazia să auzi pe cineva vorbind.

Și îi povestesc pe scurt, pentru a nu-l ameți, planul machiavelic dar și simplu al șefului său.

– Așa că ia revolverul din poșeta Carlettei, ca să nu te ucidă cu el, spun eu în chip de concluzie.

Willie mă lasă să vorbesc fără să se clinească.

Frisco se uită la Willie, care se mulțumește să-i zâmbească cu franchețe și amicitie. Apoi se întoarce spre mine.

– Nu ești decât un nemernic mincinos, spune el. Stai tu, polițaiule, că-ți aranjez eu mutra!

– Liniștește-te, Frisco, spune Kritsch. Individul încearcă să câștige puțin timp. La urma urmei, este de înțeles.

Frisco râde.

– Bineînțeles, spune el. Dar sper că îmi vei da ocazia să mă distrez puțin înainte de a-l ucide. De unde să încep?

Kritsch ia o înghițitură de băutură și spune:

– Poți să-i dai drumul. Atacă stomacul. Mi-ar plăcea să-l văd zvârcolindu-se. Începe să mă obosească.

Mă privește cu un zâmbet nostalgic.

– Ultima dată când eu și Frisco am ucis pe cineva în acest fel, a fost de-a dreptul hazliu!

Se întoarce apoi spre Frisco:

– Îți aduci aminte, amice?

Frisco rânjește și spune că-și amintește. Ceea ce-l face și pe el să zâmbească. Nu cred să mai fi văzut vreodată niște criminali mizerabili atât de reușiți caăștia doi. Când vor să omoare pe cineva, o fac din plăcere.

Și Kritsch continuă:

– Odată am avut niște neplăceri cu un dobitoc din Oklahoma-City. Atunci, mi-am zis că era timpul să-i înmoaie cineva oasele. I-am strecurat un bilețel și

dobitocul a venit la întâlnire, crezând că a fost invitat la cină. Când i-am spus...

Frisco intervine:

– Merita să-l vezi în acea clipă. Nu am văzut niciodată pe cineva cu o gură atât de căscată... Era...

Kritsch îl pune la punct:

– Gura, Frisco. Eu vorbesc aici. Bun... tipul începe să tremure și Frisco începe să se distreze cu el. Pam, pam!... După care îi povestește clientului său că, dacă vrea, poate să-l ucidă pe loc, dar că vrea să se mai distreze și îl va face să plângă. Atunci individul are o idee strălucită, după câte crede el. Îi spune lui Frisco că are câteva zeci de mii de franci și câteva diamante ascunse undeva. Frisco, care nu este bogat, își spune că poate îl va face pe individ să-i spună câteva amănunte în plus. Începe să-i dezarticuleze un genunchi trăgând în rotulă. Și îi spune că la fel va proceda și cu celălalt picior dacă nu-i spune unde a ascuns banii. Ne-am distrat de minune, nu, Frisco?

– Foarte mult, răspunde Frisco.

– Atunci, reia Kritsch, tipul ne mărturisește totul și își închipuie că îl vom ucide dintr-o lovitură. Dar s-a înșelat, pentru că Frisco l-a împușcat în burtă cu un centimetru sau doi dedesubtul buricului, acolo unde se intersectează măruntaiele. Și am băut scotch așteptând să-și dea duhul. Am avut timp să bem destul de mult. Crede-mă, a fost foarte distractiv... Nu, Frisco?

– Ce vorbești... a fost o mare distracție!

În acest timp, tac chitic. Vă dați seama că acest gen de umor m-a dezgustat.

– Bun... o să procedăm și acum cam la fel, spune Kritsch. Și sper să-ți placă. Hai, Frisco, la treabă... cu blândețe. Ajută-l pe prietenul nostru să-și dea duhul... lent.

Pentru că durează... Un singur glonț, dar exact unde trebuie.

– Încep, spune Frisco.

Și gorila duce mâna la buzunar ca să scoată revolverul.

Mie nu-mi arde deloc să râd, vă rog să mă credeți.

Gorila scoate revolverul.

Telefonul din cameră începe să sune.

Kritsch face un gest.

– Stai o clipă, Frisco, spune el. Răspunde mai întâi la telefon.

Frisco ia telefonul și răspunde. Ascultă. Apoi se întoarce spre Willie. Are o față de parcă a primit o lovitură în moalele capului. Apoi răspunde:

– Da... Da... O să-i spun domnului Kritsch. Imediat. Rămâneți pe fir.

Acoperă cu palma receptorul și îi spune lui Kritsch:

– Este poliția. Comisariatul Central din Maidenhead. Vor să vorbească cu dumneavoastră personal. Știu că vă aflați aici. Are legătură cu individul *ăsta*...

Și arată cu degetul spre mine.

Kritsch rămâne impasibil. Se îndreaptă spre telefon, fără să-și ia privirile de la mine, ținând arma ațintită asupra mea.

– Alo! spune el. Da... Desigur... Este aici... Tocmai vorbeam despre o afacere... Da... O să-i spun... Acum este la toaletă... Va veni până la dumneavoastră imediat...

Kritsch închide. Când se întoarce spre mine, este palid de furie. Îi spune lui Frisco scrâșnind printre dinți:

– Ticălosule! Vedea-te-aș pe scaunul electric! Ești ultimul dintre mizerabili. Ai lăsat-o pe Varney să scape. Cățeaua asta roșcată îmi șterpelește cea mai bună mașină și fuge la polițai. Le spune că domnul Caution este aici. Că *eu*

sunt aici. Cu *tine*. Și îi roagă să sune aici pentru a-l întreba pe Caution dacă domnul dorește ca o mașină a poliției să vină după el, deoarece mașina lui a rămas aproape de Comisariat, iar ei nu au cheie să o deschidă pentru a i-o aduce.

– Pe toți dracii! șuieră Frisco printre dinți.

Doar atât e în stare să spună.

– Da, spune Kritsch. Din cauza ta. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

Ochii săi aruncă fulgere.

– Cară-te! reia el. Ia cealaltă mașină din garaj și adu-o în fața peronului. Apoi, ia mașina Carlettei și dispari. Știi unde trebuie să mergi. Și mergi pe autostrada spre Londra. Să faci exact ce ți-am spus. Dacă mai faci vreo tâmpenie te... Hai, valea!

Frisco tace chitic. Când trece prin fața mea, îmi aruncă o privire lungă, încărcată de regrete... și dispare.

– Nu prea-ți iese cum voiai, îi spun lui Kritsch. Micuța Geralda ți-a încurcat planul. Dacă m-ai ucide acum, e ca și cum ți-ai pune amprente pe toată afacerea asta. Telegraful s-ar înroși de mesaje trimise în întreg Regatul Unit și ai fi încolțit cât ai zice pește.

– Scapi ieftin, Caution, îmi spune el. Poate că ai baftă. Dar îmi convine. Pentru că nu ai altceva de făcut decât să negociezi cu mine. Și știi prea bine acest lucru. Ți s-a dus faima că te întorci întotdeauna cu ceea ce cauți, nu? Pe tine te interesează planurile lui Whitaker. Și știi prea bine că dacă faci pe durul, nu vei pune niciodată mâna pe Whitaker *în viață* și nici pe planurile lui. Așadar, va trebui să accepți condițiile pe care ți le-a comunicat Whitaker. Două sute cincizeci de mii de dolari ca să vezi ce culoare are bombardierul. Vezi tu, mai ai o șansă. Și asta pentru că nicio-

dată nu am vrut să fiu amestecat într-o crimă... deși am doborât la viața mea câțiva indivizi. Aranjând, desigur, ca un prostănac să plătească în locul meu. Înțelegi, îmi displace total să-mi văd numele amestecat – oficial – în asasinate. Mi-ar șifona reputația de gentleman.

Și nemernicul se pune pe râs. Dar văd bine că nu este prea încântat de cele întâmplate.

– Nu fi supărat, spun eu. Pentru ca reputația ta să nu se volatilizeze, o vom lega bine – de mâini, de glezne și de gât. Și vei fi prăjit împreună cu ea.

Nu se oprește din râs.

– Baliverne! spune el. Și eu respect legea. O să-ți demonstrez de îndată. Ascultă...

Se duce la telefon, ridică receptorul și vorbește cu o voce suavă:

– Faceți-mi legătura cu poliția din Maidenhead, vă rog. La Comisariatul Central.

Se întoarce spre mine, și îmi zâmbeste larg. Apoi vorbește din nou în receptor:

– Alo! Poliția din Maidenhead? Aici, Kritsch, de la Melander Club. Aveam astă-seară întâlnire cu domnul Lemmy Caution de la FBI, Washington... Ați auzit de el? Foarte bine. Domnul Caution m-a rugat să vă sun, pentru a vă informa că a fost comisă o crimă aici. Da.... O femeie pe nume Carlette Lariat... Domnul Caution o cunoștea... Iar tipul care a ucis-o a reușit să ne scape... Se numește Charles Paolo... Este cunoscut sub porecla de Frisco... Da... Dar puteți să-l prindeți. Se află la volanul unui Ford albastru cu număr de înmatriculare CXI 3465... Se îndreaptă spre Londra în acest moment... Îl puteți prinde ușor... Da... Asta e tot. Ah, era cât pe-acți să uit să vă informez că domnul Caution v-ar fi recunoscător dacă ați putea veni

după el aici, la Melander Club... Cât de curând puteți. Mulțumesc.

După care închide.

– Am început să mă plictisesc de Frisco, îmi spune el. A făcut prea multe gafe. Precis o să fie spânzurat pentru toată povestea asta! La naiba... Ce uimit va fi când poliția va pune mâna pe el pe autostradă...

Își aprinde o țigară.

– Și acum o șterg, zice el. Când vei dori – cu condiția să fie cât mai curând – să pui mâna pe planuri și pe Whitaker, dă-mi de știre. O să țin într-un fel sau altul legătura cu tine. Și nu încerca să mă tragi pe sfoară. Nu-ți va folosi la nimic. Pentru că pot să mă fac nevăzut de aici când vreau. Pricepi?

Nu-i răspund. Îmi spun în sinea mea că o să reglez conturile cu individul ăsta. Cât mai curând...

Se duce la masa pe care Carlette și-a lăsat poșeta.

– O iau eu, spune el. Înăuntru se află un revolver. Ai putea să-l folosești după plecarea mea pentru a-ți zbura creierii. Ceea ce mi-ar plăcea profund. Și colegii tăi de la Washington ar fi nevoiți să poarte doliu...

Deschide ușa și dispăre...

Scot pachetul de *Lucky Strike* și mă îndrept spre măsuta cu sticle. A mai rămas una aproape plină. Mă sacrific și o golesc. Pentru că, fie vorba între noi, am nevoie de un întăritor... căci nici în această noapte nu mă voi odihni.

2

Continuă să plouă cu găleata atunci când părăsesc Melander Club împreună cu *Divisional Detective Inspector*, ceva mai târziu, pentru a ne întoarce la Maidenhead.

Băieții de la Comisariatul Central l-au sunat ca să vină să examineze cadavrul Carlettei și să întocmească un proces-verbal de anchetă.

Nu i-am povestit mare lucru. Nu i-am pomenit nimic despre Willie Kritsch și nici despre afacerea Whitaker. Deoarece odată prins Frisco pe autostrada spre Londra și acuzat de crimă, tipii din poliția locală nu au nevoie să afle mai multe.

La cererea mea, inspectorul a sunat la Scotland Yard pentru a i se confirma că sunt chiar eu, și că trebuie să-mi dea tot concursul de care am nevoie.

În sinea mea, fac haz de figura pe care trebuie să o fi făcut Frisco atunci când mașina poliției l-a ajuns pe autostradă și când l-au înhățat... Un ticălos în minus.

Când ajungem la Maidenhead, inspectorul mă întreabă dacă-mi poate fi de folos cu ceva. Îi răspund afirmativ; mă poate ajuta în două moduri. Mai întâi, aș vrea să-l sun pe Herrick. Apoi, să calculeze cât timp îi trebuie unei puicuțe să ajungă de la Maidenhead la Highclerc cu mașina.

Tipul examinează o hartă rutieră și îmi spune că, deoarece noaptea este întuneric beznă, fără lună, și că un automobilist nu are dreptul să aprindă farurile din cauza alarmei aeriene, această distanță poate fi străbătută în vreo două ore. Mai ales dacă persoana nu cunoaște regiunea.

Fac rapid în minte un mic calcul. Evaluez că Geraldă Varney a fugit acum o oră de la Melander Club. Adaug tim-

pul pe care l-a petrecut la Comisariatul Central pentru a le cere să-l sune pe Kritsch în legătură cu mașina mea – o idee extraordinară, n-am ce zice – și ajung la concluzia că nu a ajuns încă la Reading.

– O.K., șefu', îi spun eu inspectorului. Uite ce aș vrea să faci pentru mine. Este vorba despre doamna care a venit aici în această seară. Cea care i-a cerut sergentului de gardă să sune la Melander Club. Am vaga bănuială că s-a repezit spre Highclerc, după ce a plecat de la comisariat. Aș vrea să o ajungeți pe drum. Cred că, dacă luați legătura imediat cu poliția din Reading, pentru a ieși cu o mașină în întâmpinarea ei, totul va merge ca pe roate. Țin să menționez că nu vreau să o arestați, nimic de acest gen... Vreau doar să o țină acolo până la sosirea mea, ca să discut puțin cu ea.

Apoi i-o descriu inspectorului pe Geralda și mașina pe care i-a șterpelit-o lui Kritsch.

Îmi răspunde că va lua toate măsurile. Și că, dacă doamna a traversat Reading, băieții de acolo nu va trebui decât să sune poliția din Newbury pentru ca aceștia să o prindă.

Îi mulțumesc călduros, după care se duce în biroul lui ca să ia măsurile necesare, imediat, referitor la Geralda. Și să-mi facă legătura cu Herrick.

În timp ce aștept legătura telefonică, beau o cană de ceai și fumez o țigară, cu gândurile la amicul meu Kritsch. Are reflexe bune. Ceea ce nu-l împiedică să fie un nenorocit. Îmi las gândurile să zburde pe acest subiect, după care mă concentrez asupra Geraldei.

Când am plecat brusc de lângă ea, în garajul de la Melander, pentru că auzisem focuri de armă, Geralda era pe punctul de a-mi spune că eram un idiot.

De ce? Știu. M-a luat drept idiot pentru că tipul pe care-l găsisem la Highclerc, legat pe masă, *era adevăratul*

Whitaker. Și ea și-a dat seama de acest lucru imediat ce i l-am descris.

Atunci a decis pe loc să îl salveze ea însăși. Pentru că încă este îndrăgostită de dobitoc, deși el se amuză să se hârjonească cu alte puicuțe. Și deși s-a dovedit un fricos clasa-ntâi.

Micuța mea continuă să aibă încredere în el. Este cu trup și suflet alături de el. Și nimic nu o va opri să încerce să-l scoată din ghearele bandei Panzetti.

Probabil că, după plecarea mea, a scos fără zgomot una dintre cele două mașini din garaj. Pe alea care duce în cealaltă parte. Apoi a venit pe vârful picioarelor până aproape de camera în care mă aflam împreună cu Kritsch. Probabil că a înțeles rapid totul când a auzit vorbele nemernicului, cum că eram în puterea lui și că nu-mi va fi ușor.

Atunci trebuie să fi fugit spre Maidenhead în viteză. Nu a încercat să mă ajute pe loc, pentru că probabil l-a văzut sau auzit și pe Frisco. Și ar fi fost pierdută dacă intervenea. Și eu o dată cu ea.

Roșcata are curaj. Și minte... Păcat că toate aceste calități le risipește pe Whitaker.

Căci ce este mai enervant la puicuțele care au și curaj și minte este că vor să facă ce vor ele. Micuța mea vrea neapărat să-l salveze pe scumpul ei Whitaker, idiotul. Iar eu nu vreau deloc să-l salveze. Pentru că planul ei nu coincide deloc cu al meu.

Când ajung în acest punct cu reveria mea solitară, un tip vine să mă anunțe că am legătura cu Herrick.

După un „Ce mai faci, Herrick” plin de cordialitate, mă grăbesc să-i cer iertare pentru că-mi tot calc cuvântul.

– Nu pentru a-ți ascunde anumite amănunte, spun eu. Dar situația se complică neîncetat, cu o asemenea viteză, încât îmi petrec tot timpul bătând drumurile Regatului

Unit, pentru a fi la curent cu faptele. De altfel, spun eu, lucrurile nu stau chiar rău – chiar dacă am fost cât pe ce să mă aleg cu o gaură în stomac. Făcută la comandă de amicul Frisco. Am o mulțime de idei. Imediat ce îmi pun ordine în ele, o să vin să discutăm pe îndelete, pentru a pune la cale planul final.

Îmi răspunde că, în ce-l privește, totul este în ordine, dar că „metodele Caution” nu trebuie să facă vâlvă în înalte sfere ale Scotland Yard.

Mai îmi spune că singura informație pe care o deține în prezent este cea a uciderii Carlettei Francini. Și a prinderii lui Frisco, autorul crimei.

– Nu-ți face griji, Herrick, spun eu. O să-ți explic în curând totul. Dar acum aș vrea să știu dacă ai primit răspuns la mesajul către Washington, prin care întrebam dacă cei de la cartierul nostru general știu ceva despre deplasările lui Carlo Panzetti.

Herrick îmi spune că a primit răspunsul: Panzetti este la Chicago, de unde nu s-a mișcat de patru luni.

La auzul acestei știri, râd în sinea mea. Pentru că este exact ce îmi imaginasem.

– O.K., Herrick, spun eu. Aș vrea să-mi mai faci un singur serviciu. Ai putea lua legătura imediat cu Washington, prin radiotelegraf sau telefon?

– Da, spune el.

– Atunci, ia un creion și o foaie de hârtie, Herrick. O să-ți dictez un mesaj pentru ei. Iată-l:

Director FBI – Washington. Urgent. Cer arestare imediat Carlo Panzetti – stop. Trebuie inculpat tentativă de vânzare planuri bombardier în picaj Whitaker care aparțin Ministerului Marinei SUA – stop. Spuneți Carlette Francini a vorbit – stop. Amenințați Panzetti cu închisoare

pe viață dacă nu predă planurile neterminate care sunt în posesia lui – stop. Rog comunicați rezultat imediat – stop. Terminat.

Caution.

– O.K., spune Herrick. O să transmit mesajul prin fir privat de la ambasada americană. Imediat.

– Mulțumesc, Herrick, spun eu. Ești foarte amabil. Sper că mă voi întoarce acasă în această după-amiază. În acest caz, te sun imediat.

Închide. Îmi spun că, din păcate pentru Herrick, nu am avut o colaborare mai strînsă. Dar „omul propune și Dumnezeu dispune”, după cum a spus bunul meu amic Confucius... Aș fi vrut să pot să-i povestesc despre micile mele neplăceri, dar mi-a fost imposibil.

Când mă întorc în biroul inspectorului, acesta mă așteaptă.

– Tocmai am primit un mesaj, îmi spune el. De la poliția din Reading. Au oprit-o pe Geralda Varney pe drumul dintre Reading și Newbury. Au dus-o la comisariatul central, unde o vor ține până la sosirea dumneavoastră. Se pare că nu este *prea* încântată...

Plec de la comisariat împreună cu inspectorul, care mă conduce la el acasă. Aici discută un minut la un pahar de whisky. Apoi îl rog să-mi împrumute un palton împlănit al soției lui. După care îi urez noapte-bună și urc în mașină.

Am impresia că lucrurile încep să se contureze. Încetul cu încetul.

CAPITOLUL VI

Nazuri

1

Pe drumul spre Reading, am pus la cale în sinea mea un plan de bătaie. Poate veți crede că sunt simple vorbe. Dar personal cred că planul are mari șanse de reușită. Cu condiția să am noroc. Și să nu intervină complicații.

Sunt orele trei și jumătate dimineața când opresc mașina în fața Comisariatului Central din Reading.

Sergentul de serviciu mă conduce într-o sală unde o zăresc, lângă foc, pe frumoasa Geralda cu paltonul unui polițist pe umeri.

Sergentul ne lasă singuri. Îi zâmbesc micuței cât se poate de frumos.

– Noroc cu mine... care mă gândesc la toate, spun eu. Mi-am spus că o să-ți fie frig, după ce ai condus atâta drum fără palton. Așa că am împrumutat haina aceasta îmblănită pentru tine.

Fata ridică ochii spre mine și mă privește ca pe un lunatic.

– Îl felicit pe domnul Caution, faimos pentru ideile sale geniale, spune ea. Mă refer la ideea de a mă opri pe autostradă. Ca pe o răufăcătoare.

– Am făcut-o cu intenții bune, spun eu.

– Drumul spre iad este pavat cu intenții bune, îmi răspunde ea. Ești un înfumurat.

– Se poate, Geralda, spun eu. În orice caz, îți sunt foarte recunoscător. Deoarece, dacă nu aveai ideea minunată să le ceri polițiștilor din Maidenhead să-l sune pe Kritsch la momentul oportun, acum aș fi mort. Ceea ce nu mi-ar fi convenit deloc.

– Nu trebuie să-mi fii recunoscător, spune ea. Suntem chit, pentru că și tu mi-ai salvat viața, atunci când m-ai închis în garaj, la Hampstead. Deși ai stricat totul prin gestul grosolan din acea seară.

– Te referi la palma pe care ți-am dat-o la fund? spun eu. Nu a fost decât o pălmuță. Poate că într-o bună zi voi avea ocazia să-ți arăt ce înseamnă bătaie la fund...

– Scutește-mă de glumele tale, spune ea.

Este atât de furioasă, încât abia poate vorbi. Este de-a dreptul superbă.

– Ei, Geralda, spun eu. Nu fi ridicolă. Înțelege că nu te puteam lăsa să te plimbi de una singură până la Highclerc. La ce crezi că ar fi folosit?

– Și Elmer? spune ea. Chiar nu-i pasă nimănui de el?

– Nu-ți face probleme pentru el, zic eu. Nu are ce să i se întâmple. În orice caz – nu încă. Dobitocul este asul lor din mânecă. Atâta timp cât este în puterea lor, nu au de ce se teme. Știu prea bine că, în tot acest timp, nu ne vom per-

mite să facem pe durii. Crede-mă, micuțo, nu are rost să-ți obosești mintea cu fraierul ăsta.

– Cine te crezi ca să vorbești despre Elmer în felul ăsta? spune ea. Are mai multă minte în degetul cel mic decât creierul tău. Elmer este un geniu.

– În a se amesteca cu indivizi dubioși! spun eu. Iar eu îți garantez că este doar un idiot. Și un golan.

– Și eu spun că tu ești un idiot, zice ea. Când mă gândesc că ai fost acolo cu el! Că puteai să-l salvezi, dar ai ratat ocazia!

– Pentru că nu am crezut că era adevăratul Whitaker, spun eu. Pune-te în locul meu. Ajung acolo în baza unei povești a Montanei Kells – amica numărul unu a lui Panzetti. Așa că povestea mi se pare cusută cu ață albă încă de la început. Când ajung la fața locului, dau de respectivul, care îmi spune că nu este altceva de făcut decât să-i fie vărsați banii bandei Panzetti. Atunci am presupus că la mijloc este un plan ingenios, prin care reușeau să pună mâna și pe bani și să-l păstreze în același timp pe adevăratul Whitaker.

– Ei bine... te-ai înșelat, îmi spune Geralda. Imediat ce mi l-ai descris pe individ, l-am recunoscut pe Elmer. Și l-ai mai și brutalizat, l-ai lovit!... Ești o... o... brută.

Văd cum ochii i se umplu de lacrimi. Este atât de frumoasă că o privesc fascinat. Aproape că regret că nu sunt eu Elmer...

– Dacă ai fi procedat așa cum te-a sfătuit el, reia Geralda, afacerea ar fi fost încheiată la ora actuală. Doar el contează. Pentru că noi toți, eu, tu și el, vrem ca bombardierul lui să contribuie la înfrângerea nemților. Și singura modalitate este de a plăti prețul. Prețul cerut de ei. Altfel, va rămâne în continuare ostaticul lor. Până ce vor fi

plătiți. Și dacă încercați să-i trageți pe sfoară, îl vor ucide. Și toată lumea va pierde.

– Nu gândi așa, pușor, spun eu. Vom pune mâna pe planuri. Și pe Elmer, viu și nevătămat. Și îmi puteți cere apoi să vă fiu cavaler de onoare... Asta, dacă îl vei ierta până la nuntă pe Elmer.

– Ce să-i iert? întreabă ea.

Ridic din sprâncene mirat.

– Ei... Și decedata Carlette Francini? De ea ce spui?

– Decedată? A murit?

– Da, spun eu. Unul dintre colegii lui Willie Kritsch a ucis-o exact în clipa în care urma să-mi povestească niște lucruri foarte interesante. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. O să-i ierți lui Elmer aventura cu această fată? Îți face plăcere să-l vezi frecventând o femeie din lumea interlopă?

Dă din umeri.

– Nu ai cum să înțelegi, spune ea. Sunt absolut sigură că nu a fost nimic serios între Elmer și această femeie. Este impulsiv, asta e tot. E în firea lui.

– Trebuie să-i fi fost foarte ușor mamei lui, spun eu. Dar continuu să cred că Elmer este un idiot. Ciudat ca tocmai un asemenea inventator să nu mai poată de frică atunci când primește o scrisoare de amenințare. Apoi se repede la prima femeie pe care ticăloșii i-o aruncă în brațe. A greșit enorm până aici. Și apoi, înainte de a se face nevăzut, îți scrie spunându-ți că pleacă. Cu ce scop? Nu văd alt răspuns decât că e un idiot.

Ochii femeii lucesc.

– Cum ai putea tu să-l înțelegi pe un tip ca Elmer Whitaker? Eu știu de ce mi-a scris. Știu că mi-a scris pentru că și-a dat seama cât de prost a fost să se uite la Francini. Spera că îl voi ierta. Sunt sigură că și-a venit în

fire și a încercat să scape de ea. Voia să mă duc la el, și era prea mândru pentru a mi-o cere direct. Dar spera că așa voi face.

– O să mă faceți să plâng cu toate poveștile astea...

Mă întrerupe:

– Nu știu de ce discut cu tine. Vreau să știu doar ce ai de gând. Trebuie făcut tot ce este omenește posibil pentru a-l salva pe Elmer și planurile sale. Și rapid.

– Așa o fi, spun eu. Dar, în orice caz, nu trebuia să te năpustești spre Highclerc într-o mașină a lui Willie Kritsch cu *Luger*-ul meu. Nu-i treaba ta. Și pentru că a venit vorba, aș vrea să-mi recuperez *Luger*-ul. Mă leagă niște sentimente speciale de această bijuterie.

Scoate revolverul meu de sub pelerină, mi-l dă și îl pun în toc. Apoi îmi spune:

– Bine... și acum ce vei face? Ai vreo idee? Am auzit că niște agenți federali sunt oameni de-a dreptul geniali.

Îi zâmbesc.

– Așa este. Ai fi surprinsă să afli cât de geniali pot fi acești oameni.

Îmi aruncă o privire scurtă și spune:

– Aș fi surprinsă dacă tu ai fi genial. Dar, la urma urmei, orice este posibil. De câte ori vorbesc cu tine, am impresia că gândurile îți zboară în altă parte.

– Nici nu știi câtă dreptate ai, Geralda. M-am gândit fără încetare la faptul că ești exact genul de femeie pe care am visat întotdeauna să o întâlnesc. Mă gândesc că părul tău are exact culoarea care trebuie, că mersul tău este singurul care ți se potrivește... Ți-a mai admirat cineva conturul buzelor?

Îi zâmbesc.

– Într-o zi, când voi avea mai mult timp, adu-mi aminte să-ți spun ce cred cu adevărat despre tine.

Tace un moment apoi spune:

– Dacă te gândești atâta timp la silueta mea, ai putea încerca, pentru a-mi face mie plăcere, să te gândești ceva mai mult la cum să-l eliberezi pe Elmer.

– Și cu ce mă aleg eu? o întreb. Elmer va fi salvat și eu mă voi alege cu un șut în fund. Doamnă, ești prea indulgentă față de imbecilul ăsta.

– Îl admir pentru inteligența lui, spune ea.

– Așa mai merge! spun eu. Îmi face plăcere să te aud spunând că pentru mintea lui îl iubești. Pentru că nu are minte nici cât o găină!

Nu răspunde, și privește absorbită focul din fața ei, puțin aplecată în față, și îmi spun în sinea mea că cine a desenat formele acestea este un artist.

Se întoarce brusc și mă privește. Cu un zâmbet pe buze. Spune:

– Chiar așa, domnule Caution, eu și cu tine ne asemănăm întrucâtva. Suntem amândoi niște oameni care știm ce vrem. Sunt sigură că înțelegi de ce mă interesează soarta lui Elmer Whitaker. Poate dintr-un sentiment matern. Deoarece este slab, se lasă influențat de femei și nu este decât un copil, cu multă minte, ce-i drept.

– Și cu un nas mare. N-am mai văzut niciodată la o singură persoană un asemenea nas... dar poate că este un semn de inteligență.

Nu ia în seamă remarca mea.

– Vreau să-i fie recunoscute meritele, spune ea. Vreau să primească recompensa pe care o merită. În plus, viața lui este în pericol.

Nu-i răspund. Probabil că urmărește să mă facă să plâng din cauza ghinioanelor lui Elmer. Dar eu personal, mai degrabă i-aș da un șut în fund sus-numitului Elmer.

Își pune mâna pe brațul meu și spune cu o voce blândă:

– Domnule Caution, aș vrea să știi că, în ciuda faptului că mă nemulțumește atitudinea ta față de Elmer, am încredere în tine. Și cred că, dacă vrei, vei putea să-l scapi pe Elmer din necaz și să-l trimiți acasă.

Zâmbesc prosteste.

– În care caz, continuă ea, ți-aș fi extrem de recunoscătoare...

Și îmi aruncă o otheadă care mă face să simt un junghi în inimă.

Reflectez un minut și îi spun:

– Bun... poate mă aleg cu ceva din toate astea. Să presupunem că îl salvez pe Elmer. Să admitem că vă reîntâlniți amândoi. Să presupunem că recuperez blestematele astea de planuri. Cu alte cuvinte, să spunem că îmi duc la bun sfârșit treaba, după placul tău. Atunci?

– Sunt gata de orice, spune ea zâbind. Dar nu cred că îl vei putea scoate pe Elmer în viață din ghearele acestor indivizi, fără a le plăti răscumpărarea. Vor fi nemiloși.

– Cred că ai dreptate când spui că singura modalitate de a-l salva pe Elmer din situația critică în care se află și de a recupera planurile... este să le plătim nemernicilor suma cerută.

Geralda se apleacă spre mine. Ochii îi sclipesc ca două briliante. O privesc în timp ce continui:

– Chiar dacă mă hotărâsc să procedăm astfel, mai este ceva ce nu-mi dă pace...

– Ce anume? mă întreabă ea cu interes.

– Ei bine, spun eu, când am discutat cu Whitaker la Highclerc, mi-a spus niște amănunte cărora nu le-am dat crezare, în acel moment, pentru că nu credeam că el este Whitaker. Dar în clipa de față, le dau crezare. De aceea mi-e teamă că Whitaker nu a terminat încă planurile. Mai are puțin. A lăsat o parte neterminată – partea cea mai importantă. Restul planurilor, care se află în mâinile bandei, nu valorează astfel nici cât o ceapă degerată fără această ultimă parte. Pricepi?

Geralda încuviințează din cap. Ochii ei nu se dezlipesc de buzele mele. Adaug:

– Bun, în acest caz, să presupunem că le vărsăm banii. Să spunem că i-i dăm lui Whitaker pentru a-i duce bandei, conform condițiilor lor. Bun. Ne vor da așadar planurile așa cum le dețin ei – dar care nu au valoare fără partea care lipsește și care mai trebuie executată. Deci? Nu vom avea nici o garanție că îl vor lăsa pe Whitaker să-și finiseze schițele. Și nu avem nici o garanție că îi vor da drumul lui Whitaker. Corect?

– Corect, spune ea. Încep să înțeleg unde vrei să ajungi.

– Prin urmare, să presupunem că, după ce au primit cei două sute cincizeci de mii de dolari, amicii noștri se hotărăsc să nu-și respecte promisiunea. Ceea ce nu ar fi greu, nu? Și apoi, îl obligă pe Whitaker să termine planurile. Doar nu-mi vei spune că mai degrabă și-ar da viața decât să cedeze? Crede-mă, nemernicii au metodele lor pentru a-i obliga pe oameni să le cedeze. După care, Whitaker își termină planurile iar ei îlucid. Și vor ridica pânzele rapid.

– Ce motiv ar avea să procedeze astfel? mă întreabă ea. La ce le-ar servi planurile odată terminate?

– Lor, la nimic, iepuraș, spun eu. Dar le-ar fi extrem de utile nemților...

– Dumnezeuule! exclamă ea. Nu m-am gândit la una ca asta... Evident. Dacă pot ieși din Anglia, vor vinde a doua oară planurile – nemților.

– Exact, pușor. De aceea trebuie să găsim o modalitate de a duce la bun sfârșit treaba cu șanse maxime de a-l recupera pe Whitaker și planurile lui complete, după ce le vom da banii.

– Ai vreun plan, domnule Caution?

– Da. Dar nu ți-l voi dezvălui decât dacă îmi vei spune Lemmy.

– Bine, Lemmy.

– Iată planul meu. Până în această seară, Panzetti, Kirtsch și banda aveau trei ași în mânecă. Aveau planurile aproape terminate. Îl aveau pe Whitaker. Și te aveau și pe tine. Acum, nu le-au mai rămas decât doi ași. Planurile și Whitaker. Tu ești acum asul nostru.

– Da..., spune ea.

Geralda este foarte intrigată. Se întreabă unde vreau să ajung. Continuu:

– În acest caz, le voi propune să te dăm lor înapoi. Aș vrea să-mi permiți să fac următorul târg. Îi voi suna pe ticăloși. Și le voi spune că ești îndrăgostită lulea de Whitaker. Și că, pentru binele lui, vrei o garanție că își vor ține promisiunea. Așadar, le propunem următoarele: mai întâi și-ntâi, ca Whitaker să finiseze partea neterminată a planurilor. Îndată ce a executat-o, această parte va trebui să ne fie predată nouă. Astfel, ei vor avea doar trei sferturi din planuri. Iar noi, partea care completează ansamblul. În schimbul acestei părți a schițelor, te vom da pe tine. Drept garanție

pentru ei că ne vom ține de cuvânt în ce privește târgul propus. Pricepi?

Geralda scoate un fluierat ușor.

– Pricep, spune ea.

– Bine. În acest caz, ei au trei sferturi din planuri, care însă nu le servesc la nimic. Iar noi avem un sfert, care de asemenea nu ne servește la nimic. Și astfel, nici una dintre părțile contractante nu o va putea păcăli pe cealaltă. Noi nu avem cum să-i tragem pe sfoară, pentru că vă au pe tine și pe Whitaker drept ostatici. Iar ei nu ne pot duce de nas, pentru că noi deținem un sfert din planuri, în lipsa căruia acestea nu valorează nimic. Prin urmare, putem să le dăm banii. În momentul plății, ei vă vor elibera pe amândoi și ne vor da planurile care sunt în posesia lor. Iar noi îi lăsăm să plece cu cei două sute cincizeci de mii de dolari. Astfel, spun eu încheind, totul este în ordine. Și toată lumea va fi mulțumită.

Geralda aprobă din cap, iar după o clipă de gândire spune:

– Am totuși o obiecție. Să spunem că se prefac doar că acceptă să joace cinstit. Cum vom ști că, după ce Elmer termină planurile, ei nu le vor fotografia sau copia înainte de a ni le preda?

– Simplu, spun eu. Totul începe cu întâlnirea ta cu Elmer, alături de care vei rămâne până când își va termina planurile. Și trebuie apoi să ni le aduci direct, fără ca vreun nemernic să aibă timp să arunce un ochi pe ele.

– Dar vor accepta ei acest lucru? zice ea. Ar putea spune că, după ce vă aduc ultima parte a planurilor, aş putea să nu mă mai întorc la ei.

– Le-ar fi indiferent, spun eu. Pentru că îl vor avea încă pe Whitaker.

– Așa este, recunoaște ea. Te-ai gândit la tot. Planul este bine pus la cale. Mi se pare extraordinar.

– O.K., spun eu. Așadar, accepti să joci acest rol?
Îmi zâmbește.

– Pune-mă la încercare, răspunde ea.

– Imediat, spun eu.

Și o cuprind cu brațele. Apoi îi depun pe buze un sărut focos.

Credeți că s-a zbătut? Absolut deloc. Ba chiar mi-a răspuns la sărut. Vă asigur că a meritat!

După un moment, se desprinde din brațele mele.

– Nu asta am vrut să spun. Nu e frumos din partea ta. Lui Elmer nu i-ar plăcea să afle ce s-a întâmplat acum.

O privesc. Fața este serioasă, dar ochii ei râd.

– Nu înțeleg ce este între tine și Elmer, spun. Tipul are o mutră...

– Se poate, răspunde ea. Dar sunt îndrăgostită de geniul său. Și nu m-a supărat sărutul tău, deoarece încerci să-l salvezi. A fost o mică încurajare pe care ți-am dat-o...

Și frumoasa îmi aruncă o otheadă. Care nu spune nimic.

– Perfect, zic eu. Atunci, dacă binevoiești, ne vom lua adio de la polițai aici. Și ne întoarcem rapid la Londra. Pentru că dacă mă mai încurajezi mult, s-ar putea să uit de tot de problema pe care trebuie să o rezolv...

2

Sunt orele șase și nu s-a făcut încă ziuă atunci când ajungem la Londra. Sunt epuizat de oboseală și cu greu reușesc să disting ceva pe drumul neiluminat datorită alarmei aeriene. Geralda fumează țigară după țigară ca să nu adoarmă.

Opresc mașina în fața hotelului Geraldei. Coboară. Îi dau ultimele sfaturi.

– Și nu te mișca de aici, spun eu. Sub nici un pretext. Atâta timp cât nu-mi auzi mie glasul.

– O.K., spune ea.

– Îmi promiți că nu o să te mai distrezi punând în aplicare micile tale idei imprevizibile?

– Promit, spune ea.

– Bun. Atunci du-te să te culci și odihnește-te. Pentru că o să ai de lucru foarte curând.

După care o părăsesc și mă întorc în apartamentul meu. Fac un duș, mă ferchezuiesc și îmi fac o ceașcă mare de cafea. Apoi, pentru a schimba gustul cafelei, dau peste cap patru degete de whisky pur.

În sfârșit, mă simt odihnit și relaxat. Și pornesc din nou la volanul mașinii.

Mă îndrept spre garajul Montanei. Garajul de unde am „împrumutat” mașina. Garajul în care l-am aranjat puțin pe șoferul frumoasei Kells.

Mă întreb dacă tipul respectiv se mai află sub masa unde l-am lăsat legat fedeleș. Lângă o sticlă plină cu lapte. Și mă mai întreb dacă Montanei nu i-a venit brusc ideea să facă o plimbare până în încăperea în care se află individul. Sper că nu.

Deschid ușa garajului cu cheia pe care o mai am la mine. Urc la primul etaj. Este o tăcere mormântală.

Intru în bucătărie și aprind lumina. Tipul se află încă sub masă. A băut toată sticla de lapte. Și doarme adânc.

Oftez ușurat. Nu mi-ar fi convenit ca tipul să-și fi luat tălpășița între timp.

Mă aplec deasupra lui și îl scutur ușor. Deschide ochii, se uită la mine și mă botează cu un nume foarte urât.

Evident, maimuțoiul începe să se simtă puțin cam anchilozat...

Scot briceagul și încep să-i tai legăturile... După care îl instalez pe un scaun și îl privesc, în timp ce își fricționează încheieturile și gleznelor, pentru a-și pune sângele în circulație.

– Ei, amice? spun eu. Cum te simți? Eu sunt de-a dreptul încântat că te-am mai găsit aici. Mă gândeam că Montana a venit să facă un tur pe aici și că te-a eliberat.

– Nemernic mincinos, îmi răspunde cimpanzeul. De ce ar fi venit Montana aici? Știa doar că trebuie să iei mașina, iar eu să fug. Nu avea de ce să mai vină aici. Dar o să mi-o plătești tu, polițaiule.

Îmi spune toate aceste cuvinte cu o voce obosită. Apoi își strânge sub el picioarele. Cu greutate, după cum observ.

Și apoi, ca un fulger, se catapultează înainte. Ca un proiectil de șaptezeci și cinci.

Cu aceeași iuțeală, mă arunc în spate. Trag după mine și scaunul pentru că știu că în spatele meu, la douăzeci și cinci de centimetri, se află peretele care mă va opri.

Și chiar în clipa în care tipul mă atinge, îmi ridic rapid genunchii.

Îl lovesc în plin stomac. Scoate un „ah!” de-a dreptul hazliu. Încremenește pe loc.

Se clatină într-o parte. În același moment, îi expediez un pumn în falcă, lovitură care s-a auzit probabil până în Japonia. L-am dat gata. Se prăbușește și face „buf!” pe dușumea.

Mă ridic de pe scaun și mă aplec deasupra lui. Îl scotesc prin toate buzunarele. Îi iau portofelul. Înăuntru descopăr un pașaport american pe care îl examinez. Și râd în barbă de numele individului. Se numește Giulio Paolo.

Apoi îl apuc de guler și îl azvârl într-un fotoliu. Mă așez în fața lui. Și aștept în liniște să-și recapete suflul și ceea ce se numește cunoștință.

Când îmi dau seama că este în stare să mă asculte și să mă înțeleagă, îi spun:

– La urma urmei, mi-e milă de tine. Mi se rupe inima când văd gangsteri de nimic ca tine. Indivizi fără minte care-și slujesc șefii. Și pe care șefii îi lasă baltă odată terminată treaba.

Tipul mă ascultă fără să spună nimic. Continui:

– Așa cum sunt pe cale să-ți faci ție Panzetti, Kritsch și Montana...

– Ah, da? spune Paolo. Cum vine asta?

Rânjește. Dar văd că începe să-l intereseze.

– Așa cum i-au făcut și altui coleg de-al tău din bandă, spun eu. Care îți seamănă ca două picături de apă...

– Care tip? mă întreabă el. Ce prostii îndrugi acolo?

Se prefacă în continuare că rânjește. Dar văd cum urechile lui mari se mișcă în direcția mea.

– Un tip căruia îi spun Frisco, răspund eu. Dar numele lui adevărat este Paolo. Îl cheamă ca și pe tine. Are același nas ca al tău. Lăștit mai întâi cu lovituri de baros și tras în sus apoi. Poate că sunteți rude...

– Și ce dacă? întreabă el. Ce a pățit?

Dau din umeri.

– A pățit ce vei păți și tu. Willie Kritsch l-a denunțat polițiștilor fără zarvă. Iar polițaii l-au prins pe drum, între Maidenhead și Londra. Îl vor spânzura în maxim trei luni...

Ochii tipului îi ies din cap.

– Blufezi, copoiule, îmi spune el. Așa jucați întotdeauna.

– O.K., spun eu. Deoarece blufez, te voi duce să-i faci o vizită. Îi poți strecura biscuiți printre gratii...

Individul este foarte tulburat. Transpiră din abundență.

– De ce ar face Kritsch așa ceva? spune el cu o voce răgușită.

Atunci îi povestesc pe scurt ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Cum o atrăsesem pe Carlette Francini până la Maidenhead. Cum am făcut-o să se hotărască să-mi spună totul. Cum m-a dus până la Melander Club cu mașina ei. Apoi Frisco ne-a zărit pe drum. Și acesta s-a întors după noi, în timp ce Carlette credea că își va petrece noaptea prin barurile din Maidenhead. Și a ucis-o pe Carlette în timp ce eu mă aflam în garaj cu Geralda Varney. Pentru că o văzuse umblând în poșetă, unde știa că are un revolver.

Apoi continuu, povestindu-i despre sosirea lui Willie Kritsch. Îi zugrăvesc supărarea lui Willie când a dat cu ochii de cadavrul Carlettei. Și îi explic de ce. Și cum nemernicul a decis să mă ucidă și pe mine tot atunci, prin intermediul lui Frisco. Și despre intenția lui de a-l omorî pe Frisco cu revolverul Carlettinei.

– Și astfel, spun eu, se debarasa de toți fără a fi amestecat câtuși de puțin.

Apoi îi povestesc lui Paolo despre telefonul dat de polițiștii din Maidenhead, care l-a împiedicat pe Kritsch să-și pună planul în aplicare.

– Și ce face atunci? Îi ordonă lui Frisco s-o șteargă la Londra cu mașina, imediat. Apoi, după ce acesta își ia picioarele la spinare, Willie telefonează la poliția din Maidenhead pentru a-i anunța uciderea Carlettei. Și le spune că este opera lui Frisco. Și că, dacă vor să pună mâna pe respectiv, nu au decât să alerge după el pe autostrada spre Londra. Ceea ce polițaii au și făcut. L-au prins în doi timpi și trei mișcări. Nu crezi că Willie este un tip deștept? Era nevoie de un țap ispășitor pentru această crimă. Și el îl dă pe Frisco pe mâna polițailor. Ceea ce îl pune pe el la adăpost, cel puțin pentru un timp. Și astfel câștigă timp pentru a-și încheia afacerea aflată în plină derulare. Ai priceput planul?

Paolo tace chitic. Rămâne nemișcat, cu privirea fixă. Este clar că am reușit să-l conving pe individ.

– Ei? întreb eu. Ce crezi că va face cu tine, sărman idiot? Pe Frisco l-au făcut cadou polițailor, care îl vor spânzura pentru uciderea Carlettei. Ți garantez că așa se va întâmpla. Atunci, se vor gândi la tine. Știu prea bine că îți vei da seama de asta într-o bună zi. Și știu că nu vei fi foarte încântat. Și că vei vrea să faci ceva în această privință. Și atunci?... Crezi că vor risca ei să primească de la tine drept cadou câteva gloanțe în burtă? Știi bine că nu. Te vor ucide. Și astfel, nimeni nu-i va mai deranja... Și nici pe tine!

– La naiba! șuieră Paolo printre dinți. Gunoii de Kritsch! Cum pot să-i plătesc toate astea?

– Nu vei face nimic, spun eu. Singura posibilitate pe care o ai pentru a te răfui cu el, este să joci după cum îți voi spune eu. Deci... da sau nu?

– Ce opțiuni am? întreabă el.

Îl privesc în ochi și vorbesc rar.

– Dacă nu vrei să mă urmezi, spun eu, te fac cadou polițailor. Pe loc. Te vor pune la răcoare. Și voi face tot posibilul să fii prăjit. Dimpotrivă, dacă accepți să joci cinstit, așa cum îți spun eu... atunci voi aranja să nu se vorbească despre tine în această afacere. Nici să nu-ți fie rostit numele. Mă ocup eu de asta.

– Și de unde știu că te vei ține de cuvânt? spune el. Ce garanție am că nu mă lași baltă?

– Nu există garanție, spun eu. Trebuie să mă crezi pe cuvânt... Să-ți asumi acest risc...

Se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Trage perdeaua și privește afară. S-a luminat. Dar este ger.

Se întoarce spre mine și mă întreabă din nou:

– Nu cumva m-ai mințit în legătură cu Frisco? Chiar așa s-a întâmplat?

– Da, spun eu. Dar nu ești obligat să mă crezi. Dacă vrei să vii cu mine la postul din Cannon Row, poți să-l vezi pe Frisco în celulă. Și de spânzurătoare nu scapă. În această țară, ucigașii nu sunt iertați.

Paolo mă privește o clipă fără să clipească. Apoi îmi spune:

– Mizez pe șansa pe care mi-o oferi. O să joc așa cum îmi vei spune. Și am încredere în cuvântul tău.

– Foarte bine, spun eu. Numai că te avertizez, fără șmecherii!... În acest caz, ești pierdut...

– Nu, spune el. Sunt un tip cinstit. Și apoi, țineam mult la imbecilul de Frisco. Îmi pare foarte rău că a fost vândut. Este fratele meu. Dar Kritsch va plăti pentru asta.

– Bun, spun eu. Și eu am încredere în cuvântul tău. Întotdeauna am spus că Willie se crede prea deștept. Ceea ce îi va aduce ghinion. Mă bucur să văd că înțelegi cum stau lucrurile.

– Atunci, spune el, ce trebuie să fac?

– Ia loc, zic eu. Și deschide bine evantaiele care îți servesc drept urechi. Poftim o țigară.

Se așează și îi arunc bricheta.

– Uite ce va trebui să faci..., spun eu.

3

Sunt orele unsprezece, iar soarele strălucește palid, atunci când Herrick sosește în apartamentul meu din Jermyn Street.

După ce m-am despărțit de Paolo, am comandat un mic dejun sățios, urmat de patru degete de whisky pur. Apoi am mai băut de câteva ori câte patru degete, pentru a-l scoate din circulație pe moș Ene, care îmi dă târcoale. Iată-mă așadar într-o stare excelentă când Herrick sună la ușă. Îi strâng încă din prag mâna călduros. Îl ajut să se dezbrace de palton. Apoi îi arăt un fotoliu lângă foc. Se așează și îmi spune:

– Am primit mesajul tău telefonic și, după cum vezi, am alergat într-un suflet. Pentru că, drept să-ți spun, șeful cel mare n-ar zice nu dacă ar afla câte ceva din ceea ce se întâmplă sau se aude în cercurile frecventate de un anume Lemmy Caution...

După care, își scoate calm pipa, o umple și o aprinde.

Când termină, îmi spune:

– Ești un tip foarte original, Caution. Ții neapărat ca nimeni să nu se amestece în oala ta. Nu vrei să-i dezvălui nimănui micile tale secrete...

– Ești nedrept, Herrick, spun eu. Din cauza evenimentelor am dispărut în ceață și nu te-am ținut la curent cu faptele, dar nu te neliniști. Totul este în ordine. Și vom pune în curând mâna pe planurile lui Whitaker.

Herrick ridică din sprâncene.

– Vrei să spui că știi unde se află Whitaker? întrebă el.

Scutur din cap.

– Acum nu știu unde se află, răspund. Dar voi afla curînd.

– Cum te gîndești să pui mîna pe planuri? mă întrebă el.

– Le vom răscumpăra, îi răspund eu. Am aranjat totul în această privință. Vom plăti planurile complete cu suma de două sute cincizeci de mii de dolari...

Și îi zâmbesc nevinovat lui Herrick.

Mă privește, cam năucit ce-i drept.

– Visez? Sau nu? mă întrebă el.

– Nu visezi, Herrick, spun eu. Planul trebuie urmat întocmai cum am prevăzut. Și am nevoie de cooperarea ta integrală și de aprobarea ta fără rezerve. Am hotărât să pun odată punct afacerii fără vreo pierdere... pe cât posibil. Așadar, ascultă-mă. Îți voi explica planul meu.

– O.K., spune Herrick. Începe cu începutul.

Aduc o sticlă de whisky pe masă, un sifon și trei pahare. Și țigări.

Apoi îi livrez lui Herrick colecția completă a amintirilor trecute, prezente și viitoare ale lui Lemuel H. Caution în legătură cu afacerea Whitaker.

4

La orele douăsprezece și jumătate, după ce m-am privit în oglinda din camera mea, pentru a vedea dacă sunt ferchezuit, părăsesc domiciliul pentru a merge într-o scurtă vizită.

Ajuns în stradă, chem un taxi și îi indic șoferului adresa Montanei.

În timpul cursei, mă întreb dacă o voi mai găsi la vechea ei adresă. Nădăjduiesc că da. Deoarece cred că am mirosit ce planuri învârte.

Urc până la apartamentul ei. Îmi deschide chiar păpușa mea.

– Ce surpriză plăcută, Lemmy! exclamă ea. Intră. Mă duc să aduc o anumită băutură care îți place.

Se întoarce după o clipă cu tot ce este necesar pentru a te răcori. Și ne așezăm unul în fața celuilalt.

– Așa, scumpule, spune ea. Ce te preocupă? Pari foarte serios...

– Fie că mă crezi sau nu, Montana, spun eu, am o grămadă de neplăceri. Am făcut o gafă imensă. Îți mărturisesc că mă consider idiotul idiotilor...

– Imposibil! exclamă ea. Ia povestește-i tu micuței tale Montana.

– Ei bine, iată. M-am dus să fac un tur la Highclerc, unde am dat peste Whitaker. Când am ajuns la fața locului, acesta mă aștepta – legat fedeleș, dar am crezut că este o farsă. Am crezut că este vorba despre un figurant care se dădea drept Whitaker. Și atunci am stricat totul...

Montana ia o înghițitură zdravănă. Cu grație.

– Mă miră din partea ta, spune ea. Probabil că n-ai dat crezare spuselor mele. Ai vrut să fii mai deștept decât alții, nu, Lemmy?

– Se prea poate, spun eu. În orice caz, eu sunt cel care își mușcă acum pumnii. Atunci am șters-o spre Maidenhead, unde am intrat într-o mare încurcătură. Am ajuns la Melander Club. Unde, după cum spuneam, m-am luat la harță cu un tip, Willie Kritsch. Dar am scăpat ieftin. Însă o puicuță pe nume Carlette Francini a fost ucisă. Iar polițiștii au înhățat pentru această crimă pe un anume Frisco...

– Ce întorsături captivante poate lua uneori viața! exclamă Montana. Ai întâlnit-o pe Geraldă Varney?

– Da, spun eu. Am luat-o cu mine. Este aici. Ceea ce înseamnă ceva.

Montana aprobă din cap. Îmi ia paharul și îl umple din nou.

– La urma urmei, spune ea, ești cam în același punct ca la început. Cam descurajator. Și când te gândești că am făcut tot posibilul pentru a te ajuta...

– Nu te osteni, micuțo. Nu sunt chiar atât de idiot pe cât crezi. Să-ți spun ceva. Dacă te-ai fi dus la amicul meu Herrick de la Scotland Yard, cu biletul de la mine, te-ar fi băgat la răcoare...

Montana face un salt pe scaun.

– Ce spui? întreabă ea.

– Spun că, după ce am plecat de la tine, l-am sunat imediat pe Herrick pentru a-l ruga să-mi facă acest serviciu.

Montana a devenit stacojie. Ochii ei îngustați seamănă cu ai unui șarpe cu clopoței.

– Ești un nemernic... un... un...

Se sufocă de furie. Dacă ar fi avut un revolver în mână, m-ar fi împușcat fără să ezite.

Se ridică și se îndreaptă spre mine cu ghearele scoase.

O apuc de umeri, o ridic și o arunc pe o canapea largă. Și înainte să-și dea seama unde se află, îi dau o palmă răsunătoare peste locul pe care bunul Dumnezeu l-a făcut pentru asta.

Apoi mă așez și continui:

– Vezi tu, scumpo, povestea de alaltăieri, așa-zisa ta dorință de a mă ajuta, spaima ta față de Panzetti, dorința ta de a te elibera de el, lăsându-l baltă aici și întorcându-te în America... a fost extrem de palpitantă! Numai că... Panzetti nu a părăsit teritoriul SUA nici o clipă... nici măcar Chicago... Așa că vezi tu, drăguțo, asta mi-a cam dat de gândit...

Deschide gura să spună ceva. Dar o întrerup cu un gest.

– Gura, spun eu. Nu am terminat încă.

Dau paharul peste cap, pentru că din cauza discursului mi s-a făcut sete. Și îl umplu la loc.

– Planurile voastre au fost date peste cap de faptul că bomba lui Fratti nu ne-a ucis pe mine și pe Geralda, în casa din Hampstead... După acest eșec, Kritsch a renunțat pentru moment să încerce să mă ucidă. El sau mai degrabă tu ai avut ideea strălucită de a mă folosi mai întâi pentru a vă face anumite comisioane. În chip de intermediar între voi și autoritățile britanice pentru a obține de la ele suma de două sute cincizeci de mii de dolari în schimbul planurilor. Atunci ai inventat povestea așa-zisei tale trădări. Ca să mă faci să merg la Highclerc să-l văd pe Whitaker. Care urma să-mi transmită condițiile voastre. Presupun că l-ați determinat să-mi transmită mesajul promițându-i în schimb li-

bertatea lui și a Geraldei. Doar că am fost un dobitoc. Nu am crezut că el era adevăratul Whitaker. Prin urmare am ratat ocazia de a pune în sfârșit mâna pe planurile bombardierului de care englezii au atâta nevoie... Și asta mă scoate din sărite... Am crezut că l-ați ucis pe adevăratul Whitaker, după ce l-ați obligat să termine planurile, și că ne veți plasa niște schițe fără valoare... Ah! dacă știam...

Oftez asemenea unei balene care urcă la suprafață pentru a respira. Apoi conchid prost dispus:

– Dacă mi-ai fi propus alaltăieri un târg cinstit, în loc să mă minți că vrei să-l părăsești pe Panzetti, afacerea asta afurisită era de mult încheiată.

Frumoasa și-a regăsit între timp zâmbetul. Se duce la masă și își umple un pahar cu whisky. Apoi se apropie de mine cu paharul în mână.

– Prostănacule! îmi spune ea. Dacă acest gând nu-ți dă pace, se poate aranja ușor. Dăm totul uitării și o luăm de la început?

– De acord, spun eu. Nu mi-e rușine să recunosc că sunt gata să negociez, dacă este în interesul meu. Așadar... Panzetti vrea un sfert de milion de dolari. Iar eu sunt gata să i-i plătesc cu condiția să nu încerce să mă ducă de nas... Dar trebuie să mă asigur că nu mă va trage pe sfoară. Eliberați-l pe Whitaker. Viu și nevătămat. Pe scurt, am nevoie de el ca garanție.

– Ah, da? întreabă ea. Ce garanție vrei? Ce ai vrea drept garanție?

Arborez o expresie absolut inocentă:

– M-am gândit la un plan. Astfel încât toată lumea să aibă o garanție. Eu, că nu voi fi tras pe sfoară după ce v-am plătit suma. Iar tu, Kritsch și Panzetti, că nu veți fi trași pe sfoară și că veți pune mâna pe bani. Pot face rost de bani.

Acum însă vreau să ne mișcăm rapid. M-am plictisit de țara asta. Mă grăbesc să mă întorc în patria mea, cu planurile în buzunar și cu Whitaker în lesă...

– Și atunci? Ce facem? întreabă ea. Ce aștepti de la mine?

– Să-mi aranjezi o întâlnire cu Kritsch. Trebuie să vorbesc cu el. Pentru a pune la punct planul despre care ți-am vorbit, și care va fi pe placul tuturor.

Mă privește îndelung. Cu intensitate. Apoi spune:

– Willie ar putea crede că pui ceva la cale... Ar putea crede că urmărești să pui mâna pe el...

Dau din umeri.

– Dacă vrea neapărat să creadă așa ceva, nu-l pot împiedica. Dar de ce s-ar teme? De ce să pun mâna pe el? Nu putem lua nici o măsură împotriva lui atâta timp cât îl are pe Whitaker. Nu-i așa?

Montana râde. Are o expresie asemănătoare cu a unei pisici care a prins un șoricel.

– Tu ai spus-o, scumpule, răspunde ea. Dacă îl arestați pe Willie, se va găsi cineva din bandă să-i taie gâtul lui Whitaker. De la o ureche la cealaltă.

– Știu, dovlecel, spun eu. Și poate că acel cineva va fi chiar micuța mea Montana.

Îmi răspunde cu un zâmbet angelic.

Apoi se ridică și se întinde. Are grația unei tigroaice.

– Deci, ce vrei? întreabă ea.

– Vreau să vorbesc cu Kritsch, spun. Ca să pun la punct detaliile și modul de execuție a planului. Este timpul să încheiem odată afacerea asta. Sunt sigur că la fel gândește și Kritsch... și Panzetti... și tu. Nu-i așa, micuț?

– Așa crezi? spune ea. Ei bine... să văd ce pot face...
Îmi dai numărul tău de telefon?

Mâzgălesc numărul meu de telefon pe o bucată de hârtie.

– Întotdeauna am fost o fire împăciuitoare, spune ea. Nu vreau decât să aduc servicii semenilor mei. Din cauza asta, am avut mereu necazuri. Sunt prea bună... prea devotată...

Ia hârtia cu numărul de telefon.

– O să te sun eu, Lemmy. Poate voi reuși să obțin ce vrei. Poate că te sun chiar în această seară.

Se apropie de mine. Atât de mult că îi simt parfumul gâdilându-mi nasul.

– Și sper că nu intenționezi să ne păcălești, nu, Lemmy? îmi șoptește ea cu o voce învăluitoare.

– Am eu față de așa ceva? spun eu.

– Și încă cum, scumpule! îmi răspunde ea. Ba chiar ai două fețe, Lemmy.

Îmi zâmbește seducător și încheie:

– Dar de data asta nu cred că vei avea cum, spune ea. De data asta... cred că stimații mei colegi te-au dus de nas. Pentru prima dată în viața ta, ți-ai găsit nașul...

Își pune mâinile pe umerii mei și mă întreabă:

– Ce ai de gând acum, micuțule?

– O șterg să trag un pui de somn. Am mare nevoie de odihnă.

Întoarce capul spre canapeaua extensibilă din cameră apoi îmi aruncă o otheadă.

– Ai aici un pat extraordinar, spune ea. Nu m-ar deranja dacă ai vrea să te odihnești aici...

– Ești o scumpă, micuțo. Ai un sufletel de aur...

– E plin de sentimente materne, spune ea.

Îmi iau pălăria și pardesiul.

– M-am gândit, prefer să nu-ți accept oferta. Am mâni-
ile mele. Sunt foarte prost dispus când mă trezesc cu gâtul
tăiat, din greșeală desigur, în timpul somnului.

Mă îndrept spre ușă.

– Pe curând, dovecel, spun eu. Fii cuminte. Și mai
ales ferește-te de încurcături.

– Idiotule! spune ea.

După care deschid ușa și dispar.

Imediat ce ajung acasă, îl sun pe Herrick. Când îmi
răspunde, mă întreabă:

– Alo, Lemmy? A mușcat momeala?

– Și încă cum! spun eu. Până la capăt. Nu mai rămâne
decât să faci rost de bani...

– O.K., spune el. Bancnote englezești sau americane?

– Să spunem englezești. Poate că le convine mai mult
astfel...

După ce închid, merg la culcare.

Timp de câteva secunde, înainte de a adormi, mă gân-
desc la cele trei puicuțe amestecate în afacerea asta.
Carlette... decedata Carlette... care nu a avut minte pentru
a înțelege că mai devreme sau mai târziu treaba nu va mai
merge ca pe roate... Montana... o păpușă periculoasă...
mortală ca o cobră... tipul de puicuță care poartă la jartieră
un stilet ascuțit de care se folosește la nevoie... și care știe
să-și folosească creierul. Una ca ea poate să țină pasul cu
Panzetti. Și tare cred că individul a trimis-o aici pentru a
supraveghea totul...

Cât despre Geralda!... Îmi ies din sărite când mă gân-
desc că este îndrăgostită până peste cap de Elmer al ei... Și
încep să mă satur să o tot auzind vorbind despre dobitocul
ăsta...

Dar... la urma urmei... între ce spune și ce gândește cu adevărat o femeie... oare nu există întotdeauna o prăpastie, așa cum bine se știe?

Mă întorc pe partea cealaltă. Tare mult îmi place să mă aflu în pat, mai ales atunci când vreau să uit de femei... Mă simt relaxat... Vreau să spun atunci când sunt singur...

Un pat nu te lasă niciodată la nevoie...

Desigur dacă nu cumva vreo tipă i-a tăiat arcurile...

CAPITOLUL VII

Doamna plătește totul

1

Sunt orele șapte seara, și mă aflu la fața focului. Cu o sticlă de băutură, un sifon și un pahar.

Mă simt odihnit și relaxat. Dacă nu aş aştepta un telefon de la Montana, m-aş duce să fac o plimbare prin Piccadilly – în ciuda alarmei aeriene –, ca să mă uit prin vitrine... și la fetele frumoase.

Dar telefonul sună. Ridic receptorul și spun „Alo!”. Este micuța mea. Vocea ei pare gânguritul unei porumbițe.

– Hei, Lemmy, spune ea. Tu ești?

– Eu, în carne și oase, zic eu. Ce vrei de la el, iubire?

– Vreau să-ți vorbesc în legătură cu mica noastră afacere despre care am discutat astăzi, spune ea. Voi ai să te întâlnești cu un coleg de-al meu. Totul este aranjat.

– Bravo! exclam eu. Unde trebuie să ajung?

O aud râzând.

– Vrei să știi cam multe, spune ea. Acest coleg de care îți vorbesc este un tip extrem de prudent. Nu-i place să-și dea adresa la toată lumea, deși tu nu ești chiar „toată lumea”, scumpule. Înțelegi, nu, Lemmy?

– Bineînțeles. Și atunci?

– Atunci îți transmite că poți să vii să mă iei și să mergem amândoi la el – cu condiția să nu pui pe cineva să ne urmărească pentru a vedea unde mergem...

– De acord, spun eu. Vin. Când?

– Pe la nouă, răspunde ea. Bem ceva la mine, după care plecăm. Aștept cu nerăbdare să mai petrec câteva clipe singură cu tine. Ești un băiat atât de amabil și de prevenitor...

Și micuța mea începe să râdă în hohote.

– Bine, spun eu. Așa voi face. Pe curând, Montana.

– Ah, era să uit..., mai spune ea. Colegul îți transmite că vrea să încheie afacerea rapid. Are o grămadă de lucruri de făcut. Și i se pare că afacerea asta cam bate pasul pe loc.

– O să-mi aduc aminte de rugămintea lui. Pe curând.

Și puicuța închide.

Aștept un minut apoi îl sun pe Herrick. Când răspunde, râd în aparat. Apoi îi spun:

– Ascultă, bătrâne, păpușa tocmai m-a sunat, îi spun eu inspectorului șef. Se pare că sunt foarte grăbiți. Ești gata?

– Gata, Lemmy, răspunde el. Și, în plus, am noutăți pentru tine. Am primit răspuns de la băieții din Washington. O să ți-l citesc imediat. Este foarte interesant. Colegii tăi de acolo s-au mișcat rapid. Se vede că Lemmy Caution este o autoritate la cartierul general al agenților federali.

Și citește telegrama:

Către L.H. Caution

aflat la sediul Scotland Yard, Londra.

Panzetti arestat conform cerere. Stop. Amenințat cu judecată cu ușile închise de către Tribunalul Federal în virtutea Decretului pentru Protecția Secretelor privind Securitatea Națională. Stop. Înștiințat că riscă închisoarea pe viață dacă este găsit vinovat. Stop. Predat planuri neterminate ale lui Whitaker. Stop. În prezent ținut în celulă secretă până la noi instrucțiuni de la dvs. Stop. Terminat.

*Director FBI
Ministerul Justiției,
Washington.*

– Bravo, spun eu. Merge ca pe roate. Și iată ultimele noutăți pe care le-am aflat. Trebuie să merg acasă la Montana pe la orele nouă. Fără îndoială, mă voi întâlni cu Kritsch pe la orele zece cel mai târziu. Se par că tipul se grăbește să termine odată cu afacerea asta. Deduc de aici că au terminat pregătirile pentru fuga lor din Anglia... Ai luat măsurile necesare în privința banilor?

– Da, spune el. Am făcut rost de întreaga sumă.

– O.K., zic eu. Atunci, nu te clinti de la birou. Te sun în curând. Cel puțin, așa sper.

– Și eu, spune el.

Închid. Apoi dau peste cap patru degete de whisky. La urmă îmi aprind o țigară și zâmbesc larg în oglindă... în timp ce îmi urez baftă.

2

Când ajung acasă la Montana, puicuța este îmbrăcată și gata să iasă. Arată extraordinar. Credeți-mă că simt un junghi în inimă când mă gândesc că o ființă atât de frumoasă poate fi atât de nemernică.

– Salut, spune ea. Ești punctual. Să bem ceva înainte de a pleca. Cum arăt, Lemmy? mă întreabă ea.

Și face o piruetă ondulându-se pentru a-și scoate în evidență silueta și toaleta.

– Nu arăți rău, spun eu. Pari foarte mulțumită de tine.

– Întotdeauna sunt mulțumită când îi fac un serviciu unui coleg, spune ea.

– Ceea ce mă îndreptățește să mă simt protejat de tine, spun eu rîzînd. Până la următoarea înșelătorie...

Micuța umple cu generozitate paharele și îmi întinde unul.

– În sănătatea ta, Lemmy! spune ea.

Și dă peste cap lichidul auriu. Apoi spune:

– Era cât pe ce să uit să-ți mulțumesc, Lemmy, pentru că mi-ai înapoiat mașina. Șoferul mi-a spus că ai dus-o în garaj. Și acum, la drum, scumpule.

– Vom folosi această mașină minunată cu care m-am plimbat noaptea trecută? întreb eu.

– Nu, nu acum, spune ea.

Îmi aruncă o privire crucișă, zâmbește dintr-un colț al gurii și adaugă:

– Cred că o vom folosi poate mai târziu. Îl las pe șofer să se odihnească pentru moment. Putem lua un taxi pentru această cursă.

– O.K., spun eu. Să mergem.

Afară este alarmă aeriană. Din fericire, un taxi trece prin fața noastră aproape imediat și îl chem. Ea îi dă șoferului o adresă cu vocea joasă. Și pornim.

Mergem pe străduțe întunecate. Întunericul este atât de intens, încât nu reușesc să-mi dau seama în ce direcție ne îndreptăm.

Montana se lipește de mine.

– Ai un revolver la tine, Lemmy? mă întreabă ea.

– Nu, gâsculița mea de aur, spun eu. Astă-seară este o întâlnire de afaceri. Așa am înțeles cel puțin. Doar nu este un concurs de tir, nu?

– Ai dreptate, Lemmy. Willie gândește exact la fel. Vrea să termine cu afacerea asta într-un spirit amical. Fără scrâșnete din dinți. Și fără omoruri.

– Cât de amabil din partea lui, spun eu. Păcat că Frisco nu a gândit la fel în privința Carlettei.

Montana dă din frumosi ei umeri.

– Carlette era o imbecilă, spune ea. Nu mi-a plăcut niciodată tipa. Și, de altfel...

Montana nu își termină fraza. O termin eu pentru ea.

– Și de altfel, urma să fie ucisă într-o bună zi... Nu, micuț?

Montana nu răspunde. Apoi îmi cere o țigară. Îi îndeplinesc cererea apoi îmi aprind bricheta. La lumina flăcării, este de o frumusețe impresionantă. Dar ceva din atitudinea ei te duce cu gândul la un măr stricat.

Îmi aprind și eu o țigară și mă înfund în colțul meu. Montana nu mai spune nimic.

Cursa mai durează douăzeci de minute, după care taxiul oprește în fața unei clădiri întunecate. Noaptea este ca de smoală, astfel încât nu aș putea recunoaște locul nici dacă l-aș cunoaște.

– Pe aici, scumpule, îmi spune Montana.

Mă ia de braț și mă conduce de cealaltă parte a șoselei. Apoi apucăm pe un fel de culoar descoperit. Mergem cam cincizeci de metri, când Montana se oprește în fața unei uși. Undeva în apropiere aud muzică. O orchestră care cântă swing.

Montana apasă pe sonerie. După un minut sau două, un individ întredeschide ușa.

Tipul este îmbrăcat în smoking. Are o figură de coșmar pe care n-o poți uita toată viața. Îi zâmbește larg Montanei și deschide ușa. Intrăm.

Ne conduce la un ascensor cu care urcăm la etajul al doilea.

În fundul coridorului, zăresc uși cu două batante. De aici vine muzica. Îmi dau seama că ne aflăm într-un club.

Mutră-de-Coșmar ne conduce de-a lungul coridorului și la capătul acestuia cotește. Apoi se oprește înaintea unei uși pe care ne-o deschide. Intrăm în încăpere.

Camera este tapisată și mobilată somptuos, dar fără excentricități, cu bun-gust. Este sigur biroul directorului vreunui club de noapte stilat.

Într-un colț, se află o masă cu sandvișuri și două-trei sticle de șampanie.

Montana își scoate paltonul și se așează pe un fotoliu. Apoi se răzgândește. Se ridică, scoate cu o mișcare rapidă dopul uneia dintre sticle, umple două cupe și îmi aduce și mie una.

– În sănătatea ta, scumpule, spune ea. Și pentru prosperitatea marilor granguri!

În acest moment, își face apariția Kritsch.

Este îmbrăcat foarte elegant. Are clasă. Dacă nu aș fi știut că nemernicul se amuză din când în când omorând lent oamenii, ciuruindu-i cu focuri de armă în jurul buricului, mi s-ar părea chiar simpatic și distins.

Are un zâmbet larg pe buze. Pare mulțumit și satisfăcut de existența lui.

Desface o altă sticlă și își umple o cupă de șampanie. Ridică paharul în direcția Montanei, apoi în direcția mea. După care bea și pune pe masă paharul.

– Și acum, să trecem la afaceri, Caution, spune el. Voi ai să terminăm rapid. Și eu.

– Corect, spun eu. Prin urmare? Când vrei să reglăm afacerea?

– La noapte, spune el. Chiar la noapte.

Clatin din cap.

– Imposibil. Nu văd cum am putea...

Își umple din nou paharul și îmi zâmbește. Tare aș vrea să-l fac să-și scuipe dinții pe care și-i arată acum.

– Și de ce nu? spune el. Ia loc. Nu văd ce dificultăți de neînălăturat ar fi. Explică-mi de ce nu.

Iau loc, îmi aprind o țigară. Apoi îi spun:

– Înainte de a-ți înmâna banii, vreau să fiu sigur că nu mă tragi pe sfoară. Este normal, nu? Atunci m-am gândit la un plan care să ne convină amândurora. Dar mă tem că este nevoie de câteva zile pentru a duce la îndeplinire planul.

– Ah, da? întreabă el. Și care este planul?

În clipa în care sunt pe punctul de a-i răspunde, cineva bate la ușă și Mutră-de-Coșmar își strecoară capul înăuntru.

– Domnișoara Kells, la telefon, spune el. Vă cheamă o doamnă. Nu a vrut să-mi spună numele. A spus că domnișoara Kells o cunoaște.

Montana se ridică.

– Bănuiesc cine este, spune ea. Mă întorc într-o secundă. Continuați fără mine.

Iese cu un mers unduitor.

Kritsch, care o urmărește din priviri, spune:

– Ce puicuță! Are tot ce-i trebuie. Frumusețe, eleganță, bun-gust. Și rafinament! Nu cred să existe vreo tipesă mai frumoasă ca ea. Este o adevărată doamnă. Le întrece pe toate celelalte femei.

– A, da? exclam eu. Dacă le întrece pe toate, tare aş vrea să văd și eu una dintre celelalte femei...

– Știu că n-o ai la suflet pe Montana, răspunde Kritsch. Nu văd, de altfel, nici un inconvenient. Dar să revenim la oile noastre. Explică-mi planul tău.

– Iată, spun eu. Scopul lui este de a ne asigura fiecareuia dintre noi o garanție. Tu nu mă placi, iar eu nici atât. Dar este în interesul nostru, al amândurora, să încheiem un târg cinstit. Astfel, deții în acest moment trei sferturi din planurile lui Whitaker. Acesta nu a terminat ultimul sfert al schițelor sale. Care nu valorează nimic fără această ultimă parte. Planul meu este ca tu să o suni pe Geraldă Varney – puicuța îndrăgostită de Whitaker – și să-i fixezi ziua, ora și locul unde se va putea întâlni cu Whitaker. Va rămâne cu el până când va finisa schițele. Și după ce le-a terminat, fata se întoarce la Londra pentru a-mi aduce acest ultim sfert. Pricepi?

– Cred că da, răspunde el. Asta vrea să însemne că tu vei avea o parte din planuri, care nu-ți va servi la nimic, iar noi vom deține restul planurilor, care de asemenea nu ne servesc la nimic. Și atunci?

– Astfel, continui eu, suntem asigurați unii împotriva celorlalți în privința planurilor. Iar eu știu că nu mă poți trage pe sfoară. O.K. În acel moment, îți pot vărsa banii fără riscuri. O trimit pe Geraldă Varney cu banii. Ea ți-i dă și tu îi dai drumul împreună cu restul planurilor și cu Whitaker. După care, poți părăsi țara fără ca autoritățile să te împiedice.

Kritsch mă privește rânjind. Are un aer superior și ușor disprețuitor. Vă rog să mă credeți că mi-aș da leafa pe un an pentru posibilitatea de a-i expedia un croșeu în figură. Îmi răspunde:

– Nu-ți face griji pentru noi. Nu avem nevoie de pașaport. Nici unul dintre voi nu ne va putea împiedica să ne cărăm din această țară. Așa că nu te amesteca în această problemă.

– Prea bine, spun eu. Deci ăsta este planul meu. Ce spui?

– Nu e rău, zice el. Dar am ceva să-ți ofer, care ne va face să scutim mult timp. Nu e nevoie să o trimiți pe Varney după ultima parte a planurilor. Pentru că e gata. I-am ordonat astăzi de dimineață lui Whitaker să o termine și s-a conformat. Iată ultima parte.

Începe să se scotocească în buzunarul interior al smokingului și scoate un plic. Sigilat cu ceară.

– Iată garanția ta, spune el. Nimeni altul decât Whitaker nu a văzut-o. Înăuntru este un bilet de la el prin care îți garantează cele spuse de mine. Dacă nu mă crezi, îl sun și îți va confirma prin viu grai.

Iau plicul, rup sigiliul și îl deschid. Înăuntru se află schița unui plan sau a unei părți a planului unui motor de avion. Dau peste un bilet de la Whitaker, prin care spune că a executat această schiță deoarece Kritsch i-a explicat că mi-o va preda direct ca garanție a bunei sale credințe. Plicul conține și o mostră a sigiliului pentru a dovedi că sigiliul de pe plic nu a fost falsificat.

– Perfect, Kritsch, spun eu. Ideea ta ne-a făcut să câștigăm timp. Nu ne mai rămâne decât să-ți dăm banii în schimbul lui Whitaker și a restului planului. Sun-o pe Geralda Varney. Ea va aduce banii în locul pe care i-l vei indica. Și după ce ți-i va da, se va întoarce cu Whitaker.

Încuviințează din cap. Apoi rânjește din nou superior.

– Dar nu ai nici o garanție în acest sens, spune el.

Își scoate port-țigaretul și își aprinde o țigară cu nonșalanță. Apoi se lasă pe spate în fotoliu și mă privește.

– Ești obligat să ai încredere în noi, continuă el, în ceea ce privește întoarcerea lui Varney și Whitaker. Depinzi de bună-voința noastră. Dar nu-ți face probleme. Voi fi cinstit cu tine. Le vom da drumul după ce ne vom primi banii.

– Bineînțeles că le vei da drumul, spun eu. Și ai un motiv puternic pentru asta. Un motiv foarte puternic...

– Chiar așa? spune el. Ar trebui să fi al naibii de puternic ca să mă împiedice să-ți trag clapa.

– E puternic, și încă cum! spun eu.

Și îi arunc un zâmbet asemănător cu al lui. Fiecăruia îi vine rândul. Apoi adaug:

– Vezi tu, amice... am pus mâna pe Montana. Tocmai a fost arestată!

Îl văd încleștându-și pumnii pe brațele fotoliului. Dar vocea îi rămâne calmă.

– Ce tot îndrugi? întreabă el.

Pare mai degrabă relaxat.

– Vreau să spun că telefonul de adineaori a fost o gogoasă, spun eu. Eu am pus la cale acest plan. Jos era așteptată de polițiști, când urma să coboare să răspundă la telefon.

Îi zâmbesc cu gura până la urechi individului. Apoi îmi termin explicația:

– M-am gândit eu că Montana va lua măsuri ca să nu putem fi urmăriți pe drumul până aici. M-am gândit că va bănuî că voi încerca. Și oricum, în bezna de afară, ar fi fost practic imposibil, prin atâtea străduțe. Dar a scăpat din vedere un mic detaliu. Șoferul taxiului...

Kritsch scutură din cap.

– Bună treabă, zice el. Deci șoferul taxiului era un polițai?

– Nimic mai exact, spun eu. Un polițist. Și astfel, am pus mâna pe Montana... Ce spui de asta?

– Nu o puteți acuza de nimic!

– Nici nu o acuzăm de ceva, spun eu. Am pus mâna pe ea pentru a avea o garanție că Varney și Whitaker vor fi lăsați să plece, după ce-ți vor da banii. După care, Montana va fi liberă s-o șteargă.

Râde.

– Interesant, spune el. Bine jucat. Bănuiesc că micuța mea le-a aruncat niște expresii amuzante atunci când au înhățat-o...

– Și eu cred la fel, zic eu.

Îmi aprind o țigară și îl studiez pe individ pe deasupra flăcării brichetei.

– Ei bine, spune el, nu ne mai rămâne decât să încheiem odată afacerea asta.

– De acord, spun eu. Pot face rost de bani peste o jumătate de oră.

– Două sute cincizeci de mii de dolari, cât reprezintă în bani englezești? Întreabă el cu un zâmbet.

– Cincizeci și șapte de mii de lire sterline, răspund eu. Pe care ți-i voi plăti în bancnote de cinci sute de lire.

– O.K., spune el.

Apoi aruncă o privire la ceas și se gândește o clipă.

– Sunt orele zece și treizeci, spune el. Dă-mi numărul de telefon al lui Varney. O voi suna la unsprezece treizeci. Îi voi spune în ce loc trebuie să ajungă. O va aștepta o mașină. Aceasta o va conduce până la locul unde va avea loc schimbul. După ce ne dă banii, aceeași mașină îi va duce pe amândoi unde vor dori.

– Perfect, spun eu. Și îi vom da mașina Montanei care ți-o va aduce în persoană.

Kritsch se ridică din fotoliu și zâmbește.

– Atunci totul este clar, spune el. Sunt foarte onorat că te-am cunoscut, Caution. Poate vom mai avea ocazia să încheiem asemenea tranzacții...

– Poate..., spun eu.

Apoi îmi iau pălăria și o șterg.

Afară, a început din nou să plouă. Merg un timp, apoi dau peste cineva pe care îl întreb unde mă aflu. Aproape de Baker Street, spune omul. Și îmi arată în ce direcție se află stația de metrou. Cobor la metrou și intru într-o cabină telefonică. Îl sun pe Herrick.

– Ce mai faci, Herrick? După cum vezi, am scăpat viu. Alerg acum la hotel la Geralda Varney. Trimite un băiat acolo cu banii, și spune-i să mă aștepte în hol. Clar?

Îmi răspunde că da. Apoi continui:

– Trimite apoi un băiat cu o mașină după mine, pe Cork Street. O să am nevoie de mașină mai târziu. Îți trimit prin băiat un bilet. Asta este. Cred că e tot. Cu puțin noroc, sper că totul se va termina cu bine. Montana este acolo?

Herrick se prăpădește de râs la telefon.

– Da, spune el. Este aici. Și cred că nu am mai auzit în viața mea un limbaj atât de colorat! Baftă, Lemmy.

Îi mulțumesc și închid. Apoi merg până când dau de un taxi. Care mă conduce la hotel la Geralda.

Când sosesc la hotel, polițistul în civil trimis de Herrick mă așteaptă în hol. Are o mică valiză. Îi arăt legitimația mea și îmi dă valiza. Apoi pleacă.

Iau liftul până la etajul la care se află camera Geraldei Varney.

O găsesc în fața focului, în salon. Îmi zâmbește. Este absolut încântătoare.

– Servești ceva? mă întreabă ea. Merge totul bine?

– Ca pe roate, spun eu. Și da, servesc un pahar plin cu whisky, cu puțină apă minerală. Cu puțin noroc, sper că voi apuca să beau în cinstea ta și a lui Elmer, peste câteva ore.

– Serios? spune ea. Ai aranjat totul?

– Aproape, răspund eu. Mai sunt câteva detalii de pus la punct, dar cred că afacerea este practic lichidată.

Dă din cap. Tăcere. Privește flăcările din vatră.

– Ce părere ai? o întreb eu. Nu spui nimic? Și totuși îl vei revedea în curând pe micuțul tău Elmer. Și parcă aud clopotele din ziua când vă veți căsători.

Ridică capul, se întoarce spre mine, îmi aruncă o ocheadă și un zâmbet care îi dezvelește toți dințișorii ei albi.

Roșcata este splendidă și, de fiecare dată când o privesc, mi se taie răsuflarea.

– Sunt fericită că îl voi revedea pe Elmer, spune ea. Dar, în același timp, îmi pare rău că nu te voi revedea. Nu te voi revedea, nu?

– Nu-ți spun o noutate, micuț. Vezi tu, frumoasa mea... sunt nebun după tine. Așadar, dacă aș veni să te văd, nu m-aș putea abține să nu ți-o spun... Ceea ce l-ar deranja pe Elmer...

Începe să râdă.

– Cred că l-ar deranja foarte mult...

Am un chef nebun să împing ceva mai departe lucrurile cu micuța de față... dar mă ciupesc până la sânge pentru a mă chema la ordine. Pentru că nu trebuie să uit că afacerea nu s-a încheiat încă...

– Ascultă-mă Geralda, spun eu după ce mă ciupesc încă o dată. Uite cum se vor desfășura lucrurile. Ai grijă să nu faci vreo gafă. Willie Kritsch te va suna aici. I-am dat numărul tău de telefon. Îți va spune să te duci într-un anu-

mit loc, undeva pe aproape. Nu cred să fie foarte departe de aici. Aici vei găsi o mașină care te așteaptă. Și care te va conduce într-un loc unde îi vei întâlni pe Kritsch și Whitaker. Ia valiza asta cu tine...

Deschid valiza și îi arăt pachetele de bancnote.

– Conține cincizeci și șapte de mii de lire, spun eu. Ai grijă să n-o pierzi. După ce ajungi la destinație, le dai banii. Iar ei ți-l vor da pe Whitaker și restul planurilor. Am acum în mână ultima parte a planurilor. Elmer a executat-o astăzi de dimineață, iar Kritsch mi-a dat-o în cursul întrevederii noastre. Așadar, acest aspect a fost rezolvat. Ai înțeles?

– Prea bine, spune ea.

Puicuța nu pare prea emoționată la gândul că în curând se va afla singură în mijlocul bandei de asasini.

– Și ai grijă să nu te distrezi cu diverse variațiuni față de programul pe care ți l-am prezentat. Fără contribuții personale, Geralda! Promiți?

– Promit, spune ea. Mă duc să mă îmbrac, ca să fiu gata atunci când Kritsch va suna.

Se îndreaptă spre mine și îmi întinde mâna.

– Ai fost magistral, spune ea. Îmi pare nespus de rău că ți-am încurcat ițele... la început.

– N-ai de ce! spun eu. Am glumit când am vorbit despre „contribuții personale”. Pentru că sunt disperat că te expui pericolelor.

– Adevărat? mă întreabă ea.

Mă privește întrebător. Și puțin emoționată.

În acest moment, nu m-am mai putut controla. Înainte să-mi dau seama cum s-a întâmplat, observ că se află în brațele mele și că o sărut nebunește.

După o clipă, mă împinge ușor. Când buzele noastre se despart, se aude un zgomot de parcă tocmai am desfăcut o sticlă de șampanie.

– Nu-i frumos..., spune ea. Nu-i bine ce am făcut...

– Posibil, spun eu. Dar bine sau nu, a fost extraordinar.

Mi-a plăcut enorm...

– Mă tem că și mie, spune ea. Dar m-am gândit la Elmer când am spus asta...

Decid să schimb subiectul. Îmi ies din minți când aud vorbindu-se de dobitocul ăsta.

– Ascultă, Geralda... nu te mai gândi la idiotul ăla, ci la ce trebuie să faci. Du-te să te îmbraci rapid, puicuțo. Kritsch te va suna dintr-un moment în altul. Baftă!

– Și ție, Lemmy, spune ea. Nu te voi uita niciodată...

– Fii liniștită, micuța mea, spun eu. Nu mă las eu uitat!

După care, deschid ușa și dispar în viteză.

Odată ajuns pe stradă, sar într-un taxi și-i spun șoferului să mă ducă în Piccadilly Circus. Luna a ieșit de după nori, astfel încât este destulă lumină. Pe malul celălalt al Tamisei, se văd incendii. Și se aud explozii. Nemernicii de nemți sunt de serviciu în această noapte.

Din Piccadilly Circus, merg pe jos până la garajul Montanei. Deschid ușa cu cheia mea. Intru și încui ușa în urma mea. Apoi aprind lanterna de buzunar și mă îndrept spre colțul unde este garată mașina Montanei. Nu mai este aici.

Ajung în cotlonul cu pricina și plimb fasciculul lanternei în toate părțile. În colț, în fața ochilor mei, zăresc câteva cuvinte scrise cu creion pe peretele vărut. Îndrept fasciculul de lumină asupra lor și citesc:

Benden Hall, Winchelsea. Între acest loc și Fairlight.

Exact ce voiam să aflu. Ies din garaj ca din pușcă și mă năpustesc până pe Cork Street. Aici mă așteaptă mașina trimisă de Herrick. Este o mașină cu motor puternic, de

urmărire, vopsită în negru. La volan se află un polițai în civil.

Îi arăt legitimația mea. Mă salută.

– Mulțumesc pentru că m-ai așteptat, camarade, spun eu. Ai un carnețel?

Răspunde afirmativ. Scriu pe o foaie:

„*Benden Hall. Winchelsea. Între acest loc și Fairlight*”. Apoi adaug:

– Și acum ia un taxi și întoarce-te la Scotland Yard cât poți de repede. Du-te apoi țință la inspectorul-șef Herrick și dă-i această adresă. Înțeales?

– Înțeales..., spune el. Aveți aici o hartă rutieră. În caz că aveți nevoie. Mult noroc.

Scot harta rutieră și o studiez la lumina lanternei. Locul căutat se află la circa o sută zece kilometri de aici. Dar cerul este senin și lumina lunii este puternică. Prin urmare pot ajunge rapid la fața locului.

Pornesc din loc și mă las în voia mașinii. Când ies din Londra, apăs pe accelerație. Și pornesc val-vârtej.

Cu toate acestea, gândurile mele zboară în altă parte. La frumoasa Geralda. Așa se explică mulțimea de șoferi neîndemânatici din toată lumea. Când trebuie să se concentreze asupra volanului, se gândesc doar la puicuțe...

Asta este!

3

Este fix ora unui treizeci atunci când mă opresc în spatele crângului de pe marginea domeniului de la Benden Hall.

Mă bucur că am fost oprit nu departe de aici de o patrulă de poliție. Pentru că mi-au dat informații referitoare la topografia locului. Fără ei, m-aș fi învârtit două ore.

Îmi aprind o țigară și fumez răbdător. Consider că mai am ceva timp. Micuța Geralda nu a părăsit Londra la mai puțin de douăzeci de minute după mine. Și, în plus, nu am făcut mai mult de douăzeci de minute pe drum, datorită măiestriei mele în arta șofatului și a mașinii puternice. Așadar îmi pot permite să dau frâu liber naturii mele poetice.

Este un clar de lună superb. Admir peisajul și dărâmtura care odată a fost conac. Totul pare o felicitare de Crăciun. Desigur, băieții din casă îi cer lui moș Crăciun altceva decât jucării...

După ce îmi revin din acest gând profund filozofic, cobor din mașină și pornesc pe jos prin parc, după ce trec de un grilaj din fier forjat.

După ce traversez peluze și câteva tufișuri, ajung în spatele conacului. Aici văd două mașini. Una dintre ele este *Lancia* frumoasei Montana.

Domnește o tăcere mormântală, întreruptă doar de țipetele pescărușilor, care se aud dinspre mare.

Ezit o clipă, gândindu-mă la cum trebuie să acționez. Mă uit la ceas. Sunt orele două.

Apoi, brusc, aud un tip fluierând o melodie. Este „Annie Laurie”. Cântată cu sentiment. Melodia se aude din ce în ce mai aproape.

Și, deodată, un individ dă colțul clădirii. Vine dinspre ușa principală a conacului și văd că este îmbrăcat cu o livrea bleumarin de șofer. Se îndreaptă spre mașina Montanei și ridică capota. Apoi se duce la cutia cu scule. Acum îl văd pe tip. Este Paolo. Șoferul Montanei.

– Hei, Paolo! spun eu cu o voce înăbușită.

Tipul întoarce capul în toate părțile, încercând să-și dea seama de unde vine glasul.

Îmi scot batista și o flutur. Celălalt distinge ușoara strălucire și se apropie.

– Aici, Caution, spun eu cu voce joasă. Vino fără zgomot.

Se apropie pe vârful picioarelor și îmi spune:

– Ah! Deci ați găsit ce v-am scris pe perete... Nu am avut timp să vă las un mesaj. Dar m-am gândit că veți cerceta peretele pe partea unde se afla mașina ultima dată când ați fost la garaj.

– Ai avut dreptate, Paolo, spun eu. Deci? Ce s-a mai întâmplat de când ne-am despărțit?

– Mi s-a spus că trebuie s-o aduc pe Montana aici. Dar tipa nu a apărut. În schimb, nemernicul de Kritsch m-a sunat și mi-a spus să aduc mașina aici. Și să fiu gata, mașina să aibă plinul făcut, pentru a porni la drum imediat. M-am plimbat puțin pe aici să văd dacă nu ați venit. Văd că v-ați descurcat singur până aici.

– Cine este acum în casă? întreb eu.

– Kritsch și Zokka, răspunde el. L-am întrebat pe Kritsch unde este Frisco. Mi-a răspuns că este bolnav, internat în spital.

Fața i se schimonosește de mânie. Apoi continuă:

– Deci ceea ce mi-ați povestit este adevărat. Când Kritsch mi-a dat răspunsul, am văzut că i-a făcut lui Zokka semn cu ochiul. Nenorocitul era încântat de gluma lui... Aproape că râdea...

– Da, dar tu vei râde la urmă, Paolo, zic eu.

– Voi face tot posibilul, spune el.

– O.K., Paolo. Deocamdată, spune-mi cum pot să intru în casă.

– Foarte simplu! răspunde el. Deoarece Kritsch crede că totul merge pe roate. Și în plus, a pus la cale ceva... Nu știu ce anume... Dar este foarte optimist că-i va reuși. Deci, dacă intrați pe ușa dinspre anexe, ajungeți în bucătărie. Nu mergeți mai departe, deoarece veți ajunge în salon, unde se află Kirtsch și Zakka, precum și un alt individ pe care nu-l cunosc. Dar dacă urcați la mezanin, veți găsi în dreapta o ușă, care dă spre un fel de galerie, construită probabil în Evul Mediu, care duce spre camera unde se află indivizii. Zokka mi-a explicat că, altădată, aici stăteau muzicanții când aveau loc la conac mari recepții cu cavaleri și domnițe.

– Bun, spun eu. Chiar mă simt ca un muzician... Din cauza unei micuțe care... Dar nu suntem în Evul Mediu! Iar tu? Tu ce vei face în acest timp?

– O să rămân pe aproape. Bănuiesc că astă-seară va avea loc un concurs de tir, în acest ținut. Și tare aș vrea să arăt ce pot cu un revolver în mână...

– Nici vorbă! spun eu. Te urci în mașină și o ștergi. Te întorci la Londra și tragi un pui de somn. Iar mâine, te duci la Scotland Yard și ceri să vorbești cu inspectorul-șef Herrick. Îi spui cine ești. Herrick va lua toate măsurile pentru a te trimite în SUA, și astfel scapi basma curată. Am discutat despre tine. Mi-a promis că te va lăsa să pleci.

– Vă mulțumesc, spune el. O să mă gândesc...

Aruncă chiștocul, îl strivește cu vârful piciorului și dispare pe unde a venit.

Aștept un minut sau două. Apoi procedez cum m-a sfătuit Paolo.

Prima parte a drumului o parcurg în întuneric. Apoi, odată ajuns pe scara monumentală, aprind lanterna de buzunar. La mezanin, găsesc ușa despre care mi-a povestit Paolo. O deschid. Și ajung în galeria circulară pe care a menționat-o.

Ați râde dacă m-ați vedea târându-mă pe burtă, spre balustrada galeriei. Prin balustrada sculptată se vede totul.

În camera de sub galerie îl zăresc pe Kritsch. Stă în picioare în fața șemineului. Un șemineu imens, care este probabil o piesă istorică. Fumează liniștit o țigară. În mână ține un pahar.

Zokka, având încă pe falcă urma pumnului pe care i l-am dat cândva, stă tolănit într-un fotoliu, cu o expresie de încântare pe chip. În celălalt capăt al încăperii, mai puțin încântat, îl văd pe Whitaker.

Toți trei au niște figuri plouate. Parcă mă aflu la teatru, unde urmăresc o melodramă sfâșietoare.

În timp ce filozofez, ușa salonului se deschide și apare Paolo.

Kritsch arborează un zâmbet larg. Zokka se ridică de pe fotoliu. Iar Whitaker ridică privirea spre ușă.

Bănuiesc că asta înseamnă că a venit Geralda.

Nu mai stau pe gânduri. Ies din galerie și cobor rapid scara spre hol. Când ajung jos, mă strecor în spatele ușii deschise. Astfel pot vedea și auzi absolut totul.

Geralda intră, iar Kritsch se îndreaptă spre ea.

– Bună seara, domnișoară Varney, spune el. Ce încântare să vă revăd! Sper că ați adus banii?

Geralda arată spre valiză.

– Sunt aici, îi răspunde ea.

Îi întinde brațul cu valiza. Ca și cum ar resimți repulsie la gândul să se apropie de individ.

– Nu faceți mutra asta, spune el. Ar putea fi mai rău pentru dumneavoastră, mai târziu. Căci cred că suntem destinați să ne revedem.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

După care se uită spre Whitaker și îi spune:

– Hai, Elmer. Slavă Cerului că afacerea asta a luat sfârșit. Să mergem.

Whitaker nu-i răspunde. Apoi văd un zâmbet straniu pe buzele lui. Kritsch se întoarce spre el râzând și exclamă:

– Ce să faci?! E foarte nostim! Nu crezi că ar trebui să-i explicăm?

Whitaker se ridică de pe fotoliu.

– Ai dreptate, spune el. E timpul să afle...

O privește pe Geralda. Râde ca o pisică ce tocmai a prins un șoricel.

– Vei fi extrem de interesată, draga mea Geralda, să afli că amicii noștri, Panzetti și Kritsch, sunt asociații mei. Și că vom face fără întârziere o călătorie spre Franța ocupată. Toți. Sper să-ți placă.

Geralda îl privește stupefiată. Deschide și închide gura ca un pește pe uscat.

– Dumnezeu! spune ea.

Whitaker exultă. Este încântat de surpriza pe care ia făcut-o puicuței lui.

– Trebuie să știi, scumpa mea, continuă el, că ideea, pe care o consider strălucită, de a-mi vinde planurile către guvernul britanic mai întâi și apoi guvernului german... a fost a mea.

Geralda nu clipește, nu spune o vorbă. Pare paralizată.

Whitaker își continuă explicația:

– Cred că înțelegi, Geralda. După ce am încasat cincizeci și șapte de mii de lire de la amicii noștri britanici, vom trece de cealaltă parte a baricadei ca să cerem și mai mult, de la amicii noștri germani...

Urmează un moment de tăcere. Apoi, în fața figurii stupefiate a Geraldei, cele trei canalii încep să râdă în hohote.

Whitaker ia din nou cuvântul. Și de această dată, pe un ton vulgar și injurios.

– Vezi tu, micuța mea, mai ai de învățat multe. Sper că nu te-ai ofensat prea tare când te-am părăsit pentru Carlette. Era doar o toană. Am intenționat dintotdeauna să-ți dăruiesc într-o zi inima mea. Pentru că ești o bucățică a-nțâia...

– Ei, Elmer! spune Kritsch. Nu uita că am convenit să împărțim totul pe jumătate. Mă rog... se poate spune că am convenit...

Și nemernicul se prăpădește de râs. Apoi apucă valiza Geraldei, o pune pe masă și o deschide.

Atunci scot *Luger*-ul din tocul de sub braț și intru în cameră.

– Nu te osteni să numeri banii, Willie, spun eu. De altfel, nu sunt decât bani falși, cu excepția bancnotelor de deasupra.

Cei trei nemernici se întorc în direcția mea. Geralda mă privește și văd că ochii îi strălucesc.

– Gata cu joaca, spun eu. Am venit să reglăm conturile.

Și arăt cu revolverul spre peretele din față.

– Cu spatele la perete, le spun eu. Toți trei. Și nu mișcați brațele. Altfel, vă împușc în stomac...

Se execută; nu-i slăbesc din priviri. Nici când Geralda mi se adresează:

– Ah, Lemmy!... spune ea.

– Ei, prostuțo? o întreb eu cu un zâmbet larg. Ce mai zici acum de Whitaker? Am tot încercat să-ți deschid ochii, dar nu ai vrut să înțelegi...

Cu mâna liberă scot port-țigaretul și bricheta. Apoi i le întind Geraldei. Aprinde o țigară și mi-o pune în gură.

Mă îndrept spre Kritsch.

– Ei, băiat rău ce ești, spun eu. Cum te simți? Te-ai distrat de minune cu mine la Melander Club, nu? M-ai tras pe sfoară în acea noapte. Acum e rândul meu, camarade.

Și îl lovesc în falcă cu revolverul. Vă rog să mă credeți, i-am auzit oasele trosnind.

– Vezi, Geralda, îi spun eu pe deasupra umărului, planul a fost pus la cale de la bun început de către Panzetti împreună cu Whitaker. Și bănuiesc că, dacă am lua la verificat tot ce îl privește pe micuțul Elmer, am vedea că nu este decât un câine de fascist. Motivul pentru care a venit aici și pentru care ți-a trimis scrisoarea înainte de a pleca, a fost să te atragă departe de casă. Ca să te suprimă în liniște, căci se temea că într-o bună zi vei înțelege ce se întâmplă. În același timp, se apropiau de Germania, aici aflându-se la nici câteva minute de zbor de Franța ocupată. Și aproape că reușiseră să te ucidă discret, împreună cu băgărețul de Lemmy Caution, în acea seară la Hampstead, când a explodat bomba. Într-un oraș aflat continuu sub bombardament, o explozie în plus sau în minus, nu atrage nimănui atenția...

Mă apropiu de Whitaker.

– M-ai luat drept un idiot? întreb eu. Probabil ai crezut că îl vei uide ușor pe Caution, nu? Când te-am găsit alaltăieri seară legat fedeleș pe masă, la Highclerc, și când am mimat că nu cred că tu ești adevăratul Whitaker... nu te-ai gândit că am motivele mele pentru a juca acest joc?

Nu te-ai gândit că am făcut rost din SUA de semnalmentele tale? De o descriere exactă a figurii tale? Pe lângă asta, Montana mi-a cam dat de bănuț. Fără să vrea, desigur. Micuța mi-a spus că nu puteai termina planurile pentru că Panzetti te dopase cu morfină. De aceea ți-am examinat brațele. Căutam urme de ace. Dar nici urmă de injecții. Ceea ce putea însemna două lucruri: fie nu erai Whitaker, fie Montana mă mințise... Și cum, după semnalmente, erai chiar Whitaker, însemna că micuța mă păcălise... Și singurul motiv pentru care Montana mă mințise referitor la acest subiect era acela că trebuia să-mi îndepărteze din minte orice idee că și tu ai fi fost amestecat în afacere. Că erai mână în mână cu Panzetti.

La care îi salut pe cei trei cu un gest teatral al brațului în care țin revolverul, adăugând:

– Iată un exemplu, doamnelor și domnilor, al gafelor pe care le fac întotdeauna răufăcătorii...

După care îi expediez o lovitură cu revolverul în figură micuțului Elmer. Nasul i se transformă în fântână arteziană. Începe să scheaune într-un mod de-a dreptul hilar.

Mai găsește puteri să-mi spună totuși printre sughițuri:

– Te crezi deștept, Caution, dar nu deții decât ultima parte a planurilor. Noi avem restul. Așadar vei fi nevoit să negociezi cu noi, pentru că nu le vei găsi aici.

Kritsch râde și îmi spune:

– De asta ce mai zici, Caution?

– Zic că este o păcăleală. Deoarece Panzetti a fost înhățat de agenții federali, la Chicago. A fost amenințat cu închisoarea pe viață. Atunci ne-a dat prima parte a planurilor, cea pe care i-ai lăsat-o, Elmer, pentru a o negocia cu băieții din Serviciul Secret german din SUA.

Așadar, avem acum planurile complete, micuților. Și fără un cent!... De asta ce ziceți?

Tac chitic cu toții. Nu sunt chiar încântați.

– Bandă de nemernici, spun eu. Ați ucis-o pe Carlette și l-ați dat pe mâna poliției pe Frisco pentru asta. Și acum, era rândul Montanei să putrezească la răcoare, după ce o ștergeați.

Le râd în nas.

– Și apropo de asta, mai spun eu. Erați atât de siguri de voi când ați vorbit despre acest subiect, că v-am ghicit planul. Hidroavionul german care trebuia să vină din Franța după voi va sosi curând.... dar nu va mai pleca!

În acest moment, aud bătaii violente în ușa de la intrare.

– Geralda, spun eu. Du-te și deschide. Trebuie să fie Herrick, de la Scotland Yard. Vine să strângă cioburile.

– La naiba! exclamă Kritsch.

Zokka schițează un gest spre ușă, dar îl scot din joc cu o lovitură în cap. Kritsch profită de momentul meu de neatenție. Se apleacă și se năpustește spre o ușiță pe care o deschide. Reușește să scape.

Geralda scoate o exclamație de dezamăgire.

– Fii liniștită, draga mea, îi spun eu. Anglia nu este mare. Îl vor prinde imediat. Du-te să-i deschizi lui Herrick.

Iese repede. Îi spun lui Whitaker:

– O să ai destul timp la dispoziție ca să te consolezi. În timp ce vei sparge piatră la Alcatraz. Să vezi ce repede vei deveni filozof acolo!

Îi mai trag o palmă peste figură.

– Știu, ai fi ucis-o pe Geralda ceva mai târziu. După ce vă veți fi distrat destul cu ea, tu și Kritsch.

Herrick își face apariția urmat de șase polițiști în civil.

– Ei, Lemmy? spune el. Se pare că metodele Caution au dat rezultate...

Râde.

– Nu a mers rău. Dar regret că Willie ne-a lipsit de compania lui.

– Nu, spune Herrick. Nu a reușit să scape. Afară aștepta cineva, un tip în livrea de șofer. L-a doborât pe Kritsch cu o împușcătură, chiar când să dea colțul.

Dau din umeri cu un aer fatalist destul de reușit.

– Asta e, Herrick, spun eu. Probabil a fost Paolo, șoferul Montanei.

Mă întorc spre Whitaker.

– Vezi? Este ceea ce se numește justiția divină. Paolo nu a fost prea încântat că Willie l-a predat pe fratele lui, Frisco, poliției.

În această clipă, Geralda se întoarce în cameră. Este lividă. Se va decide sau nu? Întind brațele spre ea. Micuța se aruncă la pieptul meu.

În acest timp, polițiștii lui Herrick îi arestează pe Zokka și pe Whitaker.

În încăpere am rămas doar eu cu ea. Îmi înlănțuiește gâtul cu brațele.

– Lui Elmer nu i-ar plăcea să ne vadă acum.

4

Cineva mi-a spus odată că este nemaipomenit să te plimbi cu mașina la țară, în Anglia, într-o noapte cu lună. Probabil că respectivul era un cunoscător. Drumul se întinde drept înaintea mea. Este ceea ce poeții numesc clar de lună. Mă simt în al nouălea cer. *Lancia* Montanei merge încet. Nu-mi fac griji în legătură cu locul unde mă aflu. La ce bun? Viața e frumoasă. Uneori.

Geralda spune:

– Cel care a spus „criminalii plătesc” a avut dreptate.

– Da, îi spun eu. Dar nu întotdeauna. Nu de fiecare dată. Iar tu ai fost pe punctul să plătești, draga mea, nevinnovată.

Mă privește.

– Dar nu s-a întâmplat. Îți mulțumesc.

Opresc la marginea drumului. Scot țigările. Fumăm.

– Într-o zi, îi spun eu, am fost la Gettysburg, în misiune. Am jucat pocher cu o doamnă. Era splendidă, dar nu avea aceeași distincție ca tine, Geralda. Am crezut că mă pricep la pocher, și am jucat cu atât mai mult cu cât miza merita efortul. Și știam că învinsul trebuia să plătească.

Îmi umplu plămânii de fum și îl las să iasă ușurel, numai pe o singură nară.

– Ajunsesem la ultima rundă și nu-mi ieșea nimic. Nici o carte. Dar când îi venea ei rândul, îmi intram în mână. Abia după două-trei săptămâni, mi-a mărturisit că a trișat. Căci nu ți-am spus că știa bine cărțile și avea niște degete foarte agile.

– Nu înțeleg, spune Geralda. Era o trișoare și totuși ți-a dat cele mai bune cărți. Așadar ai câștigat?

Îi zâmbesc.

– Da, voia să câștig.

– Ah! exclamă Geralda.

Și întoarce capul. O privesc cu coada ochiului. Este atât de frumoasă încât îmi taie răsuflarea. Vorbesc sincer.

Pornim din nou la drum. După o clipă îmi spune:

– Îmi place la nebunie să joc pocher, Lemmy. Ar trebui să jucăm într-o bună zi.

– Am să țin minte promisiunea ta.

Puțin mai departe, văd un copac mare, cu crengile aplecate mult peste drum. E un frumos colțișor de umbră. Când ajung acolo, opresc motorul. Se întoarce cu fața spre mine și îi spun cu simplitate:

– Este rândul tău, micuțo!

PETER CHEYNEY

(1896-1951)

Peter Cheyney a fost și este unul dintre principalii autori britanici de romane polițiste. El a creat trei personaje memorabile: pe Lemmy Caution, un agent FBI nemilos; pe Slim Callaghan, un detectiv particular englez; și pe el însuși. După spusele scriitorului și prietenului său Dennis Wheatley, „a fost cel mai mare mincinos care a rămas nespânzurat, dar un extraordinar povestitor.”

Născut Reginald Evelyn Peter Southouse Cheyney, la Londra, în Whitechapel, cel mai mic dintre cinci copii, a fost inițial cunoscut ca Reg. A încercat mai multe nume, inclusiv Evelyn și Everard, înainte să se hotărască definitiv pentru Peter. Tatăl său era un cockney get-beget care lucra în piața de pește Billingsgate, un bărbat care prefera băutura muncii. În cele din urmă soția lui i-a dat papucii. Era o femeie harnică și câștiga din confecționarea corsetelor suficient cât să îl poată trimite pe micul Reg la școli bune. Ambiția ei era ca băiatul să ajungă avocat.

A început războiul și Cheyney a fost ridicat la gradul de locotenent. După cum chiar el spune în „Who's Who”, a fost „grav rănit”, dar aceasta nu a fost și părerea personalului medical care în curând i-a anulat pensia. Își pierduse o parte din lobul unei urechi.

Viața într-un birou de avocatură nu l-a atras pe Reg care dorea să îl urmeze pe fratele său mai mare în lumea spectacolelor. A primit câteva roluri mici, a scris câteva schițe și cântece și s-a căsătorit cu o dansatoare. Soția sa a câștigat la scurt timp rolul principal într-un film muzical al lui Edgar Wallace, „Whirligig” („Titirezul”). Wallace era cel mai popular romancier în acea perioadă în care Cheyney și-a încercat mâna în scrieri de ficțiune, fără să aibă succes.

Momentul hotărâtor pentru Cheyney s-a consumat în 1926, când s-a înscris voluntar într-o organizație semioficială de întreținere a stocurilor (OIS) care a fost pusă pe picioare înaintea Grevei Generale. Greva a durat numai nouă zile, în parte mulțumită OIS, care a adunat 100 000 de voluntari, care să se îngrijească de serviciile principale, inclusiv un ziar cotidian, „The British Gazette”, editat de Winston Churchill.

OIS era condus de Sir George Makgill, care mai conducea și Serviciul de Spionaj Industrial (SSI), un serviciu de spionaj cât se poate de secret, fondat de marii afaceriști. SSI avea legături foarte strânse cu Ramura Specială, MI5 și primul partid fascist britanic – Fasciștii Britanici (FB), fondat în 1923.

În cursul acelor nouă zile petrecute la OIS, Cheyney s-a făcut iubit de colonelul Ralph Bingham, unul dintre oamenii lui Makgill, care a fost membru al Consiliului General al FB. După spusele lui Bingham, „Cheyney era foarte eficient, dar și-a făcut o mulțime de dușmani.”

Din fericire pentru el, Bingham, care avea cunoștințe foarte bune, l-a îndrăgit pe tânăr și l-a prezentat persoanelor potrivite. După ce Cheyney a cunoscut un ofițer superior de poliție, a început să caute cazuri de crimă reală, povestiri pe care să le publice. În curând Cheyney conducea propria agenție care se ocupa atât cu activitatea literară, cât și cu investigațiile.

În 1931 Cheyney s-a înscris în Noul Partid al lui Sir Oswald Mosley, care a fost înființat de potentatul William Morris (devenit mai târziu lordul Nuffield). Cheyney a condus aripa tânără, un grup de „duri”, cunoscuți ca „băieții bătauși”, a căror sarcină era să controleze violența care caracteriza multe întruniri politice. A scris, de asemenea, câteva articole pentru „Action”, ziarul Noului Partid. După spusele lui Mosley, Cheyney era deosebit de bun în potolirea celor care le deranjau întâlnirile.

Noul Partid nu a reușit să aibă vreun impact electoral și până la sfârșitul anului el s-a desființat. Cu sprijinul financiar al lui Mussolini, dictatorul italian, a fost revigorat în anul următor, sub numele de Uniunea Britanică a Fasciștilor (UBF). Mosley a convins atunci câțiva membri cheie ai FB să adere la cauza sa.

Cheyney nu s-a implicat în UBF, ci și-a continuat munca de detectiv particular și de scriitor, până ce a dat lovitura cu „This Man is Dangerous” („Omul acesta este periculos”) (1936). De atunci înainte a continuat să scrie cel puțin două cărți pe an până ce sănătatea sa a început să se subzecească.

Cheyney era un bărbat masiv (1,90 m), rămas chel de timpuriu. Avea un caracter înflăcărat și, atunci când aceste lucruri erau la modă, purta în mod ostentativ un monoclu cu ramă de aur, o garoafă roșie, o manta bogat ornamentată și două nume. Era bun la golf, scrimă, judo și box și conducea o mașină sport modernă.

Întotdeauna a încercat să se distanțeze de începuturile umile, fapt demonstrat de introducerea sa de la „Who's Who”. De asemenea, o pomenea numai pe ultima dintre cele trei soții, deși cea de-a doua adusese cu ea doi copii. Niciodată nu a avut propriul copil. După ce a trăit pe picior mare, a mai lăsat totuși urmașilor 53 000 de lire, bani destul de mulți pentru acele vremuri.

Incredibil de prolificul Cheyney nu s-a limitat la exploatarea lui Caution sau Callaghan, care au devenit celebri și au inspirat un val de ecranizări, în majoritatea lor rolul principal fiind jucat de actorul american Eddie Constantine. A creat alte câteva serii de personaje, între care Alonzo MacTavish, un aventurier în genul Sfântului, la fel ca și Julia Herron, Abie Hymie Finkelstein, Etienne MacGregor, Shaun O'Mara și Everard Peter Quayle și detectivii particulari Nicholas Gale, Terence O'Day, Johnny Vallon și Carlyle O'Hara. Unele dintre aceste personaje apăreau în serii de cărți cu oarecare legătură între ele, toate având cuvântul „dark” (întunecat) în titlurile lor, care prezentau întâmplări cu agenți britanici și naziști în timpul și după cel de-al doilea război mondial. Mulți le consideră cele mai bune lucrări ale lui Cheyney. Această părere este însă discutabilă.

Și, așa cum corect subliniază Philip Eagle, nu se poate vorbi despre Cheyney fără să se pomenească și de „cel mai ciudat dintre proiectele lansate de Cheyney” – faimosul film artistic al lui Jean-Luc Godard, „Alphaville”. Inițial a avut subtitlul „o aventură stranie a lui Lemmy Caution” și prezenta personajul lui Cheyney într-un thriller SF. Caution este un detectiv particular, care caută un om de știință dispărut într-un Paris fantastic, condus de roboți și supravegheat de un dictator.

Cheyney a trăit asemenea personajelor sale, întotdeauna pe muchie de cuțit, muncind prea mult, ducând o viață vijelioasă și fără griji cu un abandon care îi taie răsuflarea și care în cele din urmă l-a doborât. O mare parte a acestei tensiuni este găsită în scrierile sale, adesea cu un efect foarte bun; oricine are sentimentul că Cheyney dictează ca să umple pagina, dar în același timp atenția pe care o acordă detaliilor existenței de zi cu zi face personajele și lumea lor mult mai reale cititorilor.

